

Giới thiệu Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ

Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ của tác giả Nguyên Viện là câu chuyện về sự đối đầu của hai người bạn họ từ khi hấn gặp phải cô công chúa của nước láng giềng...

Hắn là một nhiếp chính vương của Thương Nguyệt quốc, đường đường là một người thanh danh như thế mà lại để cho nàng hạ độc sao ? Tưởng hạ độc ta là đi dễ à, lần này ta sẽ cho nàng biết công lực giải độc của ta là như thế nào...

Quay về tìm cách trả thù nàng, nhưng không ngờ lần này lại có thể xoay qua một tình huống đặc biệt như thế. Vừa chiêm ngưỡng được sắc đẹp của nàng thì hấn đã vội vàng trúng một loại độc được mới gọi là Thiếp Được, liệu lần này có chữa khỏi ?!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Đầu lưỡi quẩn quanh gian

Hương vị ngọt ngào, một tư vị khiến người ta sa vào không thể gượng dậy nổi

Trong lúc bất tri bất giác

Đã đem bóng dáng đôi phương khắc sâu vào trong lòng...

Đó là một tờ thiếp mời màu hồng thanh lịch, trang trí tinh xảo, bốn phía dùng sợi tơ màu vàng thêu thành những hoa văn mẫu đơn tôn quý, trên vải lại được rắc kim phân, thoang thoảng bay ra một hương hoa mẫu đơn, thần nhiên mơ hồ.

Nắm chặt một góc hồng thiếp, Hoa Lộ Nhi không khỏi phát run toàn thân, khiến cho hồng thiếp cũng run rẩy theo tay nàng.

Nàng đang cực kì hưng phấn.

Hồng thiếp trên tay chính là đại diện cho hi vọng, Thương Nguyệt quốc phát hồng thiếp tuyển phi, là vì nhiếp chính vương Thương Nguyệt Ngạo Vân chọn lựa Vương phi cho mình, chỉ có thiên kim tiểu thư có tư cách phù hợp mới có thể nhận được thiếp mời.

Này chính là cơ hội cho Hoa Vũ quốc bọn họ!

Hoa Vũ quốc chỉ là một đất nước nhỏ bé lân cận Thương Nguyệt quốc, cho dù là tiểu thổ địa, cũng có khả năng can thiệp vào dù thực không dễ, nhưng là, đất nước chỉ có thể dựa vào giao dịch chính trị kiểu này mới có thể phát triển đi lên mạnh mẽ hơn.

Những năm gần đây buôn bán thưa thớt, dân chúng gặp nhiều khó khăn, mà Hoa Lộ Nhi cho dù thân có là hoàng tộc, cuộc sống cũng không giàu có gì, nhiều lắm chỉ so với dân chúng bình thường cao hơn một chút.

Thực ra không phải không nghĩ tới việc cải thiện tình huống này, làm cho cuộc sống của dân chúng tốt hơn lên, nhưng là quốc gia lại không có tài nguyên gì, kế sách tự cải thiện căn bản là không có chút khả thi.

Hiện tại cơ hội lại tới!

Nếu như có thể trở thành vương phi của nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc, nhất định có thể có được sự giúp đỡ của nước thông gia, không chỉ Hoa Vũ quốc bọn họ thoát khỏi nghèo khó, mà dân chúng cũng sẽ có những ngày yên bình ấm no.

Nghĩ đến đó, Hoa Lộ Nhi không khỏi tươi cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp cũng sáng bừng niềm vui híp lại một đường.

Tiền tiền tiền, nàng cần tiền (\$o\$! =))), mà Thương Nguyệt quốc lại chính là một cái mỏ vàng thực thực to!

“Lộ Nhi! Tiếng cười của ngươi nghe thật là khủng khiếp...” Hoa Mộc Văn nuốt nước miếng, đối với nụ cười vô phép của nữ nhi thật không dám khen tặng.

“Ha ha, phụ hoàng, cơ hội đã đến với chúng ta!”, nàng ngừng lại tiếng cười, nhưng khóe miệng không những không trở lại bình thường mà còn giương cao thêm, hưng phấn nhìn phụ thân chờ đợi.

“Cơ hội gì?” Nói không đầu không đuôi như vậy, hấn không hiểu nổi lời nói của nữ nhi.

“Chính là cái này.” Lắc lắc thiếp hồng trên tay, ánh mắt Hoa Lộng Nhi tỏa sáng, “Thương Nguyệt quốc tuyển phi thiếp! Nếu con có thể lên làm vương phi nhiếp chính vương, Hoa Vũ quốc chúng ta sẽ được cứu.”

“Vương phi nhiếp chính vương?” Hoa Mộc Vũ nhũn mày, vẫn là không hiểu trọng điểm mà nữ nhi muốn nói.

“Đúng vậy!” Hoa Lộng Nhi gật mạnh đầu, “Người nghĩ xem, chỉ cần lên làm vương phi, chúng ta liền trở thành thông gia với hoàng tộc Thương Nguyệt, mà nếu thành thông gia, cuộc sống chúng ta khó khăn như vậy, bọn họ đương nhiên phải giúp, liền cứ như vậy, cũng sẽ có thể giải quyết vấn đề dân chúng bản cùng.”

Nghe xong lời nói của nữ nhi, ánh mắt Hoa Mộc Văn cũng tỏa sáng theo rục rờ. (đọc đoạn này cứ liên tưởng đến hai cha con nhà nọ, ánh mắt sáng tung bùng trước núi tiền trước mắt, lấp lánh lấp lánh xung quanh như trong manga/anime ế =))))))

“Đúng! Đây thật sự là một phương pháp rất tốt, như thế nào phụ hoàng như ta lại không nghĩ ra....” Mới hưng phấn một chút, hần lại cảm thấy có gì đó không ổn, “Nhưng là, có rất nhiều vương công quý tộc đưa người đến dự tuyển, chỉ sợ bất kì một thiên kim tiểu thư nào tùy tiện đứng ra, cũng liền có điều kiện tốt hơn Hoa Vũ quốc... Lộng Nhi, ta thấy hi vọng này không được lớn.” Hần rất hiểu, Hoa Vũ quốc chỉ là một đất nước nhỏ, cái gì cũng không thể sánh với người ta.

“Phụ vương, người yên tâm, bằng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của tỷ tỷ, còn phải sợ không thể được chọn sao?”

He he, nàng đã sớm tính toán hết.

“Ta?” Hoa Diệu Nhi lẳng lặng ngồi một bên bất ngờ bị chỉ điểm, không khỏi kinh ngạc, không dám tin giờ ngón tay chỉ chỉ chính mình.

Mẹ đẻ của nàng, Tình phi cũng sừng sốt không kém.

“Lộng Nhi, chuyện này thì liên quan gì đến Diệu Nhi?”

Hoa Lộng Nhi sẫm soi nhìn tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, dung mạo xinh đẹp kia, rồi là dáng người chuẩn mực yếu điệu, công nhận là đệ nhất mỹ nhân Hoa Vũ quốc! Rất khó có nam nhân nào có thể kháng cự.

Nghe tới thành công đã ở ngay trước mắt, nàng nhin không được lại ngoác miệng ha ha cười.

“Lộng Nhi! Người đừng có cười nữa!” Hoa Mộc Văn xấu hổ nữ nhi vô ý, thúc giục.

Nói ra thực đáng chê trách, cũng thực xấu hổ thay, tuy rằng hần là quân vương Hoa Vũ quốc, lại chỉ là văn nhân đọc sách Thánh hiền, đối với việc quản lý quốc sự hoàn toàn không thông hiểu, từ khi được trao ngôi, cùng với thời điểm con gái thứ đủ lớn hiểu biết cho tới bây giờ, mọi việc quốc sự đều để nàng quản lý. (thảo nào thấy ngu ngơ vậy =!)

Về phần Diệu Nhi, nàng ấy tuy là đại công chúa, nhưng lại là con của phi tử, thân phận địa vị không bằng Lộng Nhi, vốn là do hoàng hậu sinh đẻ, mà hoàng hậu cũng là nữ tử Hoa Mộc Văn hần yêu nhất, cho nên hần đối với Hoa Lộng Nhi sùng lại càng sùng thêm.

Lộng Nhi được di truyền đầu óc thông minh tuyệt diệu của hoàng hậu, tuy rằng dung mạo không xinh đẹp bằng Diệu Nhi, nhưng đôi con ngươi đen nhánh nhanh như chớp kia luôn lóe ra ánh hào quang rục rờ, giống như không lúc nào là không tính kế kĩ càng.

Giống như hiện tại lúc này... ánh mắt kia sáng bùng đầy giao hoạt.

“Phụ hoàng, người cảm thấy dung mạo tỷ tỷ không thể hấp dẫn được Thương Nguyệt Ngạo Vân kia sao?” Hừ! Nam nhân đều là háo sắc, nàng không tin Thương Nguyệt Ngạo Vân có thể là ngoại lệ.

“Này...” Hoa Mộc Văn liếc ánh mắt về phía đại nữ nhi.

Xác thực, dung mạo Diệu Nhi diễm lệ nghiêng nước nghiêng thành, tiếng thơm đã truyền lan xa, khiến cho rất nhiều quý tộc nước láng giềng tiến đến mai mối, muốn làm thông gia cùng hoàng tộc Hoa Vũ chúng ta.

Bất quá, tất cả những người đó là một tay Lộng Nhi thẳng thừng gạt bỏ ngay từ vòng gửi xe.

Lý do của nàng là, những người này cưới tỷ tỷ của nàng về chỉ để nạp thiếp, Hoa Vũ quốc ừ thì nghèo đói, nhưng đường đường là công chúa há có thể đi làm thiếp người ta cho thiên hạ bôn cợt cười đùa?!!

“Tỷ tỷ, tác dụng của tỷ đến rồi.” Hoa Lộng Nhi meo meo cười, tiêu sái tiến đến trước mặt Hoa Diệu Nhi, vỗ vỗ mặt của nàng ấy, cười đến siêu siêu siêu ngọt.

“A?” Hoa Diệu Nhi tròn mắt nhìn, từ đầu tới cuối đều nghe không hiểu đối thoại của bọn họ.

“Tỷ tỷ, tuy rằng đầu của tỷ không được thông minh, nhưng là dung mạo thì lại quá đủ để bù tất cả, hiện tại chính là thời điểm cho tỷ cống hiến vì quốc gia!” Hoa Lộng Nhi vẽ mặt khẩn thiết, thậm chí có thể nói là vô cùng cảm động.

Quả nhiên, nàng không cho tỷ tỷ sớm gả ra bên ngoài là đúng đắn.

“Công hiến?” Hoa Diệu Nhi nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy ánh mắt biểu muội thực đáng sợ, giống như đang chuẩn bị làm thịt son dương màu mỡ đến nơi.

“Đúng vậy.” Hoa Lộng Nhi cười đến càng ngọt ngào, “Tỷ yên tâm, muội muội ta đối đãi với tỷ không tệ nha, làm vương phi của nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc, nói mặt nào cũng đều tốt hơn mấy kẻ trước đây từng tới cửa làm mai gả mấy lần, Tĩnh phi, cái này người sẽ không oán con đi?” Lời vừa chuyển, ánh mắt nàng đã rơi ngay trên người Tĩnh phi.

Hồi trước, nàng đuổi thẳng cổ toàn bộ những người tới cầu hôn, làm cho Tĩnh phi rất buồn bực.

“Ha ha, không có, đương nhiên là không.” Nghe được nữ nhi của mình có thể lên làm vương phi nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc, Tĩnh phi tâm muốn bay lên trời, không khỏi cười mỉa mỉ.

“Nhưng là... Ta chưa từng thấy qua nhiếp chính vương.....” Căn cứ môi, Hoa Diệu Nhi nói ra lo sợ, “Lỡ hắn vừa già vừa xấu thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, nghe nói Thương Nguyệt Ngạo Vân độ tuổi chừng hai mươi tám, chính trực, anh tuấn, cường tráng vô cùng... Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng yếu là sau khi tỷ đến Thương Nguyệt quốc, phải mê hoặc Thương Nguyệt Ngạo Vân, khiến hắn quay vòng vòng trong lòng bàn tay tỷ, nhất định phải khiến hắn cưới tỷ về làm phi, hiểu không?” Hoa Lộng Nhi hí mắt, cẩn thận dặn dò.

“Nếu như mà tỷ thất bại, grừ.....hur hur.....”

Nàng cười lạnh vài tiếng, làm cho ba người ngồi một bên không khỏi đổ trợn mồ hôi lạnh, run run sợ hãi.

“Lộng... Lộng Nhi, người như vậy ta sẽ sợ.....” Hoa Diệu Nhi phát run.

“Đừng sợ. Tỷ thành công ta sẽ rất rất thương tỷ.” Hoa Lộng Nhi thu hồi nụ cười lạnh, lại khôi phục vẻ mặt ngọt ngào trong nháy mắt, “Phát huy ưu điểm duy nhất của tỷ, biết không?”

Ngôi vị vương phi nhiếp chính vương, nhất định phải nằm trong tay biểu tỷ.

Ai cản trở, giết không tha!

.

.

Một thiếp hồng đầy kim tuyến, phi thường chói mắt lộ ra trên bàn làm việc son son thép vàng.

Thương Nguyệt Ngạo Vân trừng mắt nhìn thiếp hồng kia, gân xanh bên thái dương ần ần di động phập phồng, trong người trào dâng cảm xúc muốn giết người ngay lập tức!.

“Thiếp này.... Là ai phát?” Thanh âm nhẹ nhàng rất lạnh truyền ra từ bạc môi mỏng.

Hắn có khuôn mặt lạnh lùng tuấn đạt, xiêm y đen huyền phụ trợ cho thân hình cao to, khiến một thân tôn quý càng cuồng ngạo khí thế, làm cho người ta không rét mà run, không dám tùy tiện đến gần.

Thân là nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc, Thương Nguyệt Ngạo Vân xưa nay đều là bình tĩnh tự chủ, hi giận đều không lộ ra ngoài mặt, làm cho người ta không tài nào nắm được tâm tư của hắn, đương nhiên cũng không ai dám trêu chọc vào.

Giờ phút này, lại có người dám không thông qua sự đồng ý của hắn, ngang nhiên phát thiếp mời tuyển phi, làm cho hai mắt lãnh kia nhú lại thật sâu, không lường được.

Trên đời này, chỉ có duy nhất một người dám làm thế.

“Là... là....” Lương công công ấp úng một hồi, không dám nói ra là ai, bị nhiếp chính vương sắc giọng hỏi, cả người sợ tới mức run lấy bầy không ngừng.

“Là ta.” Thanh âm mềm nhẹ từ cửa truyền đến, một bóng dáng nho nhỏ lướt vào bên trong, con người xanh biếc linh hoạt đầy bướng bỉnh, viên ngọc chu sa đỏ sẫm trên trán phản ngược với làn da tuyết trắng mịn, kiều nhan nhếch môi cười cười.

“Nữ hoàng.” Công công nhanh nhẹn quỳ xuống.

“Đứng lên, người ra ngoài trước đi”. Thương Nguyệt Phi Hoàng vẫy vẫy tay bảo hần lui.

Chờ đến khi Lương công công đi rồi, nàng làm nũng như một đứa trẻ tiến vào trong lòng huynh trưởng.

“Đại ca, người là đang tức giận sao?” Nàng giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười hi hi.

Không có người ngoài ở đây, nàng vốn là nữ hoàng trang nghiêm quý phái, liền biến thành tiểu oa nhi nhận mọi sùng nịch.

Nhìn muội muội chính mình sùng ái yêu thương, Thương Nguyệt Ngạo Vân bực mình mím chặt môi lại.

Hắn chỉ biết, thiếp hồng này chính là do nàng phát, cũng chỉ có nha đầu này mới dám không cần biết hắn đồng ý hay không mà lén lút làm việc.

“Ngươi hồ nháo cái gì! Không có chuyện gì lại đi phát thiếp tuyển phi?”

“Hoàng nhi không có hồ nháo!” Thương Nguyệt Phi Hoàng chu miệng, vẻ mặt vô tội nói:

“Đại ca! Ngươi đã sắp ba mươi rồi còn chưa có lập vương phi bên cạnh, cho nên ta mới giúp riêng ngươi, là ta suy nghĩ cho ngươi nha!”

Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mày, cười khinh thường, lạnh, “Ngươi cảm thấy đại ca ta thiếu nữ nhân sao?” Tiểu thiếp bên người hắn còn chưa đủ nhiều?

“Cái đó không phải! Tiểu thiếp của ngươi, người nào ta cũng không thích!” Nàng nhấn mặt nhấn mũi, bốc đồng nói nốt: “Dù sao thiếp hồng cũng đã phát ra, ba ngày nữa mấy thiên kim tiểu thư kia đều sẽ tập trung ở Thương Nguyệt quốc, đến lúc đó xin mời đại ca hảo hảo chọn lựa!”

Nghe thấy lời nói của biểu muội, Thương Nguyệt Ngạo Vân không khỏi nhú mày.

“Ba ngày? Nhanh như vậy?!” Hắn vốn định hủy đi chuyện tuyển phi thiếp, nhưng là hiện nay...

“Đương nhiên phải nhanh a! Tuyển phi là đại sự, đương nhiên cần tốc chiến tốc thắng.” Hừ! Làm sao nàng có thể để đại ca hủy bỏ chuyện tuyển phi, đương nhiên đã sớm phòng bị rất tốt.

“Hoàng nhi! Ngươi là cố ý!” Trùng mắt biểu muội, Thương Nguyệt Ngạo Vân không khỏi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Muội muội của hắn tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã khôn khéo cực kì.

“Nào có?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nháy mắt mấy cái, trông rất chi là vô tội.

“Ngươi còn dám nói không có! Trước tiên chưa nói đến chuyện tuyển phi thiếp cho đại ca, ta cùng Từ nhi cũng bị ngươi lén sau lưng phát thiếp mời tuyển người đúng không?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ vừa nói vừa tức giận đi vào, bên cạnh là Thương Nguyệt Phi Từ, cả hai đều là biểu tình bất đắc dĩ cùng tức nảo, trùng mắt nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng vô tội.

Mấy ngày gần đây, Thương Nguyệt quốc phải nói là phi thường náo nhiệt, rộn rã.

Bởi vì trong nước truyền ra một tin đại đại quan trọng, ba vị huynh tỷ của nữ hoàng chọn thê thiếp cùng lang quân, trong khoảng thời gian ngắn, cơ hồ tất cả quý tộc trẻ tuổi từ các quốc gia đều toàn dũng xông vào thành, đưa người lên cửa cho bọn họ chọn lựa, nhìn thấy mà đau đầu!

Mà đầu sỏ gây nên, cũng chính là nữ oa nhi giả trang ngây thơ vô (số) tội kia.

“Ai bảo các ngươi đến tuổi rồi mà vẫn cô đơn chiếc bóng, Hoàng nhi là lo lắng cho các ngươi thôi!” Nàng chu miệng oán giận, ba vị huynh tỷ đều không hiểu dụng tâm khổ cực của nàng.

“Có ai bảo ngươi lo lắng chuyện không đâu đó sao?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ bắn ánh mắt khinh thường về phía nàng, tiểu muội này, chuyện tình của hắn còn chưa đủ nhiều sao?

Thân là đại tướng quân, gánh vác trọng trách to lớn bảo vệ Thương Nguyệt quốc, còn có thời gian đi lo mấy thứ như hôn sự?

“Ta sợ các ngươi chỉ lo xử lý quốc sự mà quên hạnh phúc bản thân nha!” Thương Nguyệt Phi Hoàng giờ ra vẻ mặt đứng lý hợp tình. “Giống như đại ca, mỗi ngày đều vội vàng giúp ta xử lý quốc sự, bên cạnh oanh oanh yến yến cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, điều này sao có thể để thế mãi được?! Con người khi còn sống, trong lòng nhất định phải có tình yêu!”

“Tình yêu?” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mày.

“Đúng vậy!” Đây là nàng đọc được trong cuốn ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’. Trông nàng rất hào hứng, rõ ràng là muốn, đã và đang thực hiện thí nghiệm trên người ba vị huynh tỷ

“Tình yêu, là rất quan trọng.!” Thương Nguyệt Phi Hoàng đứng lên, hai tay chấp sau thắt lưng ra dáng giảng giải, ánh mắt thực nghiêm túc nhìn ba người.

“Hoàng nhi, ngươi không khỏe chỗ nào sao?” Thương Nguyệt Phi Từ lo lắng nhìn biểu muội, mới là nít ranh mười hai tuổi đầu đã to tiếng giảng đạo về tình yêu, không phải đầu óc có vấn đề thì là gì?

“Ta bình thường. Tỷ tỷ, ngươi nghiêm trang quá, đó là khuyết điểm của tỷ, không thông thoáng tư tưởng thì sao có thể tìm được tình yêu?”

Ngẫm lại, thời nay có cô nương nào là không ôn nhu đa tình? Chỉ có đại tỷ của nàng, vừa lười thời vừa quá đứng đắn, còn lâu mới tìm được một nam nhân dễ yêu!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ xoa xoa thái dương, cảm thấy vô cùng nhức đầu.

“Hoàng nhi, dạo gần đây ngươi lại đọc cái loại sách suốt mướt?” Bằng không sao có thể nói mấy lời kì quái kia?

Bị đoán được! Thương Nguyệt Phi Hoàng không khỏi chột dạ một chút, nàng ngay lập tức che giấu, giương ra sắc mặt nghiêm túc, không cho bọn họ nhìn ra.

“Dù sao ta cũng là vì các ngươi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn hất cao, thực đứng đắn nhìn ba vị huynh tỷ. “Nói ngắn gọn, trong vòng mấy ngày này, ta muốn các ngươi cưới vợ, gả chồng, mà đại ca đương nhiên phải là người tiên phong!”

“Ngươi là chỉ lần tuyển phi thiếp này?” Xem ra tiểu muội ương bướng bất buộc, nhất định muốn chuyện này, tùy nàng nháo đi, chỉ cần nàng vui là tốt rồi.

Về phần tuyển phi?

Hừ! Hắn không có hứng thú!

“Đúng vậy.” Thương Nguyệt Phi Hoàng gật đầu. “Đại ca, ta tin tưởng những người này đều tốt, nhất định có cô nương khiến ngươi tâm động.”

Giống như trong sách viết, hai người đầu tiên là mới gặp nhau, trong lúc nhất thời bị thiên lôi đánh xuống (là trúng tiếng sét ái tình a==), sẽ ngày càng không thể ngăn chặn tình cảm. ....

Ha ha ha! Nàng thực chờ mong nga!

“Phải không?” Thương Nguyệt Ngạo Vân không cho là đúng.

Thân là đại hoàng tử Thương Nguyệt quốc, lại là nhiếp chính vương, có loại nữ nhân nào mà hắn chưa từng thấy, động tâm cũng chỉ là giấy lát trong lúc đó, rất nhanh liền chán ngấy mà thôi.

Nữ nhân, không phải cũng đều chỉ có như vậy đi?

Nhưng là nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của tiểu muội, hắn cũng không nỡ phá mộng tưởng của nàng, sẽ theo nàng chơi đi vậy.

Chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Không hổ là Thương Nguyệt quốc, cung điện tráng lệ đẹp như tiên cảnh, chẳng bù cho Hoa Vũ quốc bọn họ, nghèo rớt mòng tơi.

Nhìn xem, ngay cả thứ dùng để chiếu sáng buổi tối còn là những viên dạ minh châu thực lớn, khảm trên cột lớn tinh xảo, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ của viên ngọc.

“Thật muốn mang toàn bộ chúng về nhà a...”

Trùng mắt nhìn những viên dạ minh châu vô giá này, Hoa Lộng Nhi không khỏi thì thào tự nói.

Nước miếng của nàng đều nhanh chóng muốn rớt hết ra ngoài. Tiền a! Kia đều là những thỏi vàng thỏi bạc lấp lánh a!

Không được! Cần phải khắc chế, cần phải khắc chế.

Hoa Lộng Nhi lắc lắc đầu, đem đồng vàng bạc châu báu đá hết ra khỏi óc.

Nhưng là ánh mắt vẫn lưu luyến không rời mấy thứ nhấp nhánh kia, chỉ cần đưa Diệu Nhi lên làm vương phi nhiếp chính vương, còn có thể không cảm được trong tay mấy viên dạ minh châu kia sao? Hắc hắc....

Bất quá, chỉ dựa vào dung mạo tỷ tỷ thì chưa đủ!

Hôm nay bước vào hoàng cung, thấy mấy nàng công chúa cũng tham gia tuyển phi lần này, đều là một nhóm thiên kim tiểu thư danh gia vọng tộc, Hoa Lộng Nhi nhất thời chột dạ, ý thức được nguy cơ.

Những nữ nhân này, dung mạo tuy rằng kém so với Hoa Diệu Nhi, nhưng bên người đều có rất nhiều tơ lụa quý báu, vòng cổ châu ngọc, mặc chúng vào, người người đẹp để quý phái, tư thái ung dung điềm đạm, như vậy liền đem tỷ tỷ nàng đá thẳng xuống dưới cùng.

Không có biện pháp, các nàng nghèo a, không thể giả dạng.

Hơn nữa Hoa Diệu Nhi lại ngốc nghếch, cái đầu tròn thuần túy chỉ dùng làm trang sức, người ta nói gì nàng ấy đều tin, ngờ ngác coi mọi người đều là bạn tốt.

Kẻ ngốc nghếch kia, thật đúng là chỉ nghĩ mọi người đều tốt, sẽ hỗ trợ cho nhau. Nàng ấy căn bản không biết, người ta đã sớm tạo những mối quan hệ tốt trong hoàng cung, chọn nơi ở gần với Thương Nguyệt Ngạo Vân nhất, còn hỏi thăm tin tức từ những nô bộc, chiêu thức quyền rũ nào có thể dùng được đều chuẩn bị lấy sẵn ra.

Chỉ có các nàng, không chuẩn bị tiền hối lộ, cho nên chỉ có thể ở tại một góc hẻo lánh, nghèo tới mức ngay cả người hầu kẻ hạ cũng không thèm chú ý tới các nàng, đương nhiên lại càng không thể hỏi thăm tin tức gì từ bọn họ.

Không có biện pháp, nàng đành phải tự lập tự cường, nửa đêm không ngủ được bèn rời giường làm đạo chích. Còn về Hoa Diệu Nhi, tỷ ấy đã sớm ngủ say như chết!

“Đáng giận, ta nếu không mất công đêm khuya đi tìm cơ hội, chắc chắn một trăm phần trăm không thể thành công. ....” Hoa Lộng Nhi nghiêng răng nghiêng lợi thầm nguyền rủa.

Mặc vào y phục dạ hành, nàng làm một chuyến thăm dò lên kút trong hoàng cung, còn phải cẩn thận đề phòng để không bị thủ vệ phát hiện.

Thật may mắn khinh công của nàng cũng không tệ lắm, nhưng là. ....

Chết tiệt! Nơi ở của Thương Nguyệt Ngạo Vân là chỗ nào?!!!

“Không có việc gì sao cứ phải xây dựng hoàng cung lớn như vậy a!” Hoa Lộng Nhi dè dặt thanh âm, không ngừng mắng.

Nàng trước tiên phải tìm được chỗ Thương Nguyệt Ngạo Vân trụ lại, quan sát đường đi thật tốt, để rồi ngày mai sắp xếp cho biểu tỷ cùng hần không hện mà gặp.

Nàng tin tưởng, chỉ cần Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn thấy dung mạo tỷ tỷ, nhất định sẽ bị mê hoặc ngay lập tức.

Đã là nam nhân đều cùng một giuộc, đều là cảm nhận bằng nửa thân dưới mà thôi.

Cũng như phụ hoàng của nàng, mặc kệ có bao nhiêu tình yêu với mẫu hậu đã chết, ánh mắt vừa đụng tới Tĩnh phi xinh đẹp, liền không phải ‘xúc động’ mà sinh hạ Hoa Diệu Nhi? (thấy có chút cay đắng...)

Thương Nguyệt Ngạo Vân nhất định cũng không phải ngoại lệ.

Bắt quá.....

“Chết tiệt! Chỗ ở của hần rốt cuộc là nơi nào a?!!” Tìm mất một canh giờ rồi mà vẫn không thấy, cứ loăng quăng trong hoàng cung như vậy, nàng sớm sẽ bị thủ vệ phát hiện mất thôi.

Không được. Nàng không tính tiếp tục nhẫn nại!

Hoa Lộng Nhi căn bản có tính nôn nóng, một canh giờ hoàn toàn đã ăn sạch toàn bộ tính nhẫn nại của nàng, nàng dừng lại cước bộ, ánh mắt sắc sảo bắn tới một bóng người ở phía xa xa.

Lấy ra một chai nhỏ từ trong ngực áo, ngay tại thời điểm người kia bước qua, Hoa Lộng Nhi mở nắp, thổi làn khói từ trong bình ra.....

Bóng người nhất thời dừng lại cước bộ.

Soạt!

Cánh môi nhẹ nhàng giờ lên dưới tấm vải đen, Hoa Lộng Nhi thu lại cái chai nhỏ, thanh âm mềm mại xuyên thấu qua tấm vải đen truyền ra, “Ngoan ngoan, nghe lời ta nói, ta hỏi cái gì, ngươi liền ngoan ngoan trả lời, biết không?”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, theo gió mà phiêu, hòa lẫn trong mùi hương quanh quẩn, tạo nên một loại hơi thở quý dị.

“Ngô....” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhả lại hai mảy, thanh âm mềm nhẹ kia cùng hương vị thần nhiên làm nhiều loạn thần trí của hần, khiến hần không thể suy nghĩ mạch lạc.

Từ lúc bước qua hàng cây phát hiện có người, vốn nghĩ vô thanh vô tức đến gần bắt đối phương, không nghĩ tới một làn hương theo gió truyền đến, tuy rằng hần nhanh chóng bế khí trong người, vẫn là không cẩn thận hít vào một chút.

Kế tiếp, thanh âm mềm nhẹ của nữ tử tiến vào trong óc, làm cho suy nghĩ của hắn trở nên hỗn loạn.

Tình hình này thực quý dị, mùi kia gần giống như mê dược, mà thanh âm nữ tử kia như đang dẫn đường trong sương mù, tựa như thôi miên.....

Thôi miên?!

Thương Nguyệt Ngạo Vân chấn động, nhanh chóng ổn định tâm thần, bàn tay nắm chặt lại làm các ngón bấm mạnh vào lòng bàn tay, đau đớn khiến đầu óc tỉnh táo, không thể lâm vào cạm bẫy của nữ tử kia.

Về mặt của hắn vẫn bình tĩnh, thân hình cũng không nhúc nhích, giống như thật sự đã bị khống chế hoàn toàn.

Không nhận thấy được chống cự của hắn, Hoa Lộng Nhi nghĩ hắn thật sự đã trở thành con rối trong tay, cánh môi không khỏi giương lên cao, nàng bước ra khỏi bụi hoa, đi bộ đến sau lưng hắn.

“Ngoan ngoãn, nghe lời ta, hiện tại ta muốn ngươi trả lời ta...” Nàng vừa nói vừa tới gần hắn, ngay tại lúc hai người chỉ cách nhau một bước chân, hắn đột nhiên xoay đầu, dùng sức bắt nàng.

“Ngươi là ai?!” Thương Nguyệt Ngạo Vân cắn răng, lãnh giận chất vấn.

“A...” Không nghĩ tới hắn còn có ý thức, Hoa Lộng Nhi không khỏi kinh hô ra tiếng, bốn phía xuyên thấu ánh mắt sáng ngời, nàng nhìn nhanh khuôn mặt kia.....

Đó là một khuôn mặt tuấn dật, ngũ quan như được chạm khắc tinh xảo, thâm thúy, mang theo một tia cứng rắn lạnh lùng, khí thế tôn quý tựa như con nhà vương giả cao cao tại thượng.

Cặp con ngươi đen chăm chú nhìn nàng mang theo hàn ý lạnh như băng, làm cho Hoa Lộng Nhi run lên, có phần kinh hãi.

Nàng vốn tưởng rằng người đi lại giờ này nếu không phải thị vệ chắc chỉ là thái giám, nhưng là khí thế của hắn lại không giống như vậy, quần áo tôn quý trên người lại càng chứng minh thân phận cao quý.

Càng làm nàng kinh ngạc là, người bình thường trúng mê hồn hương khẳng định không đủ tỉnh táo suy nghĩ, sẽ dễ dàng lâm vào thôi miên của nàng, thế nhưng hắn lại có thể phản kháng, đủ thấy chí lực của hắn có bao nhiêu kiên cường.

“Nói! Là ai phái ngươi tới?!” Thương Nguyệt Ngạo Vân cắn răng nhìn xuống cảm giác choáng váng huyền hoặc, không cho phép chính mình ngã xuống, lạnh lùng nhìn hắc y nhân trước mặt.

Một thân hắc y, trên mặt lại che thêm tấm vải đen tuyền, hắn nhìn không ra diện mạo của nữ tử, nhưng hắn nhìn thấy đôi con ngươi đen láy trong suốt của nàng, giống một ngôi sao ngời sáng, khiến người ta không thể dứt tầm mắt ra được.

Trong nháy mắt, cặp con ngươi kia như lại làm hắn hơi hơi thất thần..... (này mới chính là tiếng sét ái tình;)))

Khí thế của hắn làm cho Hoa Lộng Nhi cảm thấy chút sợ hãi dâng lên, bất quá xem giữa trán hắn đỏ mồ hôi lạnh, gân xanh cũng ần ần hiện lên, có thể thấy được hắn đang chống cự thật sự vất vả.

Phát hiện này khiến Hoa Lộng Nhi bình tĩnh trở lại, áp chế ý sợ hãi, nâng lên thanh âm càng ra lệnh, càng nhu hòa.

“Hừ, đừng kháng cự, nghe lời ta nói, biết không?”

Nàng một mặt dễ dàng, một mặt trấn an chính mình không cần sợ hãi, nam nhân này chỉ là hổ giấy, không kháng cự được thôi miên của nàng.

“Ngô....” Thanh âm mềm nhẹ mê hoặc tâm hắn, Thương Nguyệt Ngạo Vân dùng sức lắc đầu, muốn lay tỉnh suy nghĩ chính mình đang càng lúc càng hỗn loạn.

“Hừ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ không để ngươi bị thương, bây giờ buông tay, ngươi làm ta đau quá.” Cổ tay truyền đến đau đớn làm Hoa Lộng Nhi nhíu mày, hơn nữa bàn tay nam nhân càng lúc nắm càng chặt, giống như muốn bẻ tay nàng ra từng đoạn.

Mệnh lệnh mềm nhẹ truyền vào trong óc, Thương Nguyệt Ngạo Vân thiếu chút nữa đã làm theo lời của nàng.

Đáng chết! Hắn không thể khuất phục!

Hắn dùng lực cắn môi, tơ máu chảy ra theo khóe mép.

“Ngươi...” Hoa Lộng Nhi sửng sốt. Nam nhân này có phải hay không quá ngoan cố?

“Đừng kháng cự, nghe lời, nếu không người đau là ngươi.” Tốt lắm, nàng cùng hắn đấu đá, so xem thuật thôi miên chưa từng thất bại của nàng, lại có thể nào thua trên người hắn.

Nhìn hần, thanh âm của nàng càng khinh càng nhu, giống như làn gió thổi sương mù mờ mịt, nhưng lại vô cùng rõ ràng thổi mệnh lệnh vào trong đầu hần: “Nghe lời, hiện tại ta là chủ nhân của ngươi, nghe lời ta nói...”

“Hừ! Mơ tưởng!” Thương Nguyệt Ngao Vân kháng cự nói, bàn tay to càng tăng thêm lực bóp chặt cổ tay nàng. Hần vốn là một người cao cao tại thượng, sao có thể trở thành con rối trong tay nàng?!

“A!” Hoa Lộng Nhi nhin không được than nhẹ. Đau quá! Đồ nam nhân chết tiệt!

“Có tin ta có thể bẻ gãy tay của ngươi?” Thương Nguyệt Ngao Vân lạnh lùng nhếch môi, khuôn mặt anh tuấn tà lãnh như quỷ mị (“tà lãnh”->xấu xa lạnh lùng “như quỷ” “mị”->đẹp, thường thức cái đẹp trong mọi tình huống a=))), vết máu vương trên bờ môi mỏng, bộ dáng âm lãnh vô tình làm cho lòng nàng run lên từng đợt.

Nàng đã tin, nam nhân trước mắt này vô cùng đáng sợ.

Muốn lùi bước khỏi cuộc đấu này với hần, hiện tại nàng thậm nghĩ chỉ còn cách bỏ chạy khỏi nam nhân khủng bố này.

Nhanh chóng, nàng giơ chân đá lên trên một cước.....

“Đáng chết!” Không nghĩ tới nàng đột nhiên có hành động, Thương Nguyệt Ngao Vân không kịp phòng bị, chỉ vừa lùi lại một chút, nhưng là lại không kịp né tránh, khổ hạ nhất thời bị một căng chân hung hăng đá trúng. (=))) OMG!

Đau đớn cực đại khiến hần hét lên một tiếng, bàn tay chế trụ cổ tay nàng cũng vì thế mà buông lỏng.

Nhân cơ hội Hoa Lộng Nhi liền bỏ chạy.

“Ngươi! Nữ nhân này!” Chịu đựng đau đớn truyền tới từ dưới hạ thân, Thương Nguyệt Ngao Vân vươn tay bắt lấy mắt cá chân nàng.

“A!” Không nghĩ tới hần còn có thể động đây, Hoa Lộng Nhi giật thót hô lên nho nhỏ, cả người theo đà đổ về trước, ngã úp sấp làm một cú đo đất tuyệt đẹp!

“Còn muốn chạy? Không dễ đâu!” Đau đớn dưới thân khiến gân xanh hiện lên trên thái dương của hần, Thương Nguyệt Ngao Vân vốn hi vọng không bao giờ hiện ra sắc mặt, nay là lần đầu tiên chìm trong cơn giận giữ.

Nữ nhân chết tiệt này không chỉ nghĩ thôi miên được hần, còn dám công kích ‘chỗ đó’ của hần, xem nàng đã đến tận tâm tận lực, hần mà không kịp lùi lại một chút, nhất định sẽ...

“Đáng chết! Buông!” Hoa Lộng Nhi ra sức giãy dụa, dùng toàn lực đá lên người hần.

“Đáng giận...” Thương Nguyệt Ngao Vân thấp rủa một tiếng, mê được kia làm cho toàn thân hần nhuyển mềm vô lực, trong một thời gian, khí lực không thể sử dụng được, bị nàng đá văng ra.

“Ai đó?!” Thanh âm thủ vệ truyền đến, theo đó, tiếng bước chân vội vàng vang lên.

“Đáng chết!” Hoa Lộng Nhi nhanh chóng đứng lên. “Đáng giận, đều là ngươi làm hại!”

Nàng hung tợn trừng mắt liếc Thương Nguyệt Ngao Vân một cái. Nam nhân chết tiệt này, hại nàng cái gì cũng chưa do thám được, lại còn mang thủ vệ đến.

Thương Nguyệt Ngao Vân nằm trên mặt đất vô lực, chỉ còn lại chút ý chí chống đỡ, tận dụng triệt để, không yếu thế mà hướng nữ tử trước mắt trừng lại.

“Đồ nam nhân chết tiệt!” Hoa Lộng Nhi giận giữ cực kỳ, nâng chân lên hướng đến bàn tay to vừa tóm lấy mắt cá chân khiến nàng ngã, tận sức mà giẫm lại, hung hăng xoay xoay nghiêng nghiêng vài cái. (hức! Sao lại làm thế, tội nghiệp a~~~T_T)

“Ngươi!” Thương Nguyệt Ngao Vân trừng lớn mắt, không nghĩ tới nàng dám làm như vậy, đau đớn trên tay không phải trọng điểm, mà là lòng tự trọng của hần!

Hần hận không thể giết ngay lập tức nữ nhân này.!

“Sao nào? Khó chịu thì vùng dậy mà cắn ta nha!” Ý vào hần không thể động đây, Hoa Lộng Nhi hắc hắc cười thỏa mãn, ánh mắt tinh sáng lộ ra bên ngoài miếng vải đen che mặt ngạo nghễ nhìn hần.

Về tai nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, xem ra nàng không tránh không được.

“Vương bát đản, ngươi tốt nhất không để ta gặp lại!” Hạ thấp giọng nói, lại trừng mắt liếc hần cái nữa, thừa dịp thủ vệ chưa tới đây, Hoa Lộng Nhi phi thân nhanh chóng rời đi.

Trùng mắt nhìn bóng dáng nho nhỏ bỏ chạy, Thương Nguyệt Ngao Vân cắn chặt răng, lửa giận trong lồng ngực điên cuồng thiêu đốt.

Thân thể hắn vẫn chưa thể động đậy, chặt vật nằm trên mặt đất, cứ để vậy khi thù vạ đến gần, sẽ ngay lập tức phát hiện ra tình huống.

Đường đường là nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc, thanh danh cường đại như vậy bị hủy trong tay nàng.

Đáng chết, hắn thề, nhất định sẽ bắt được nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

“Lộng Nhi, người có vẻ rất mệt, tối hôm qua không ngủ được hay sao?” Sáng sớm tỉnh lại, cả người Hoa Diệu Nhi thần khí thanh sáng, lại thấy vẻ mặt mệt mỏi ỉu xìu mệt mỏi, còn mang theo đôi mắt gấu trúc nặng nề.

Hoa Lộng Nhi tức giận trừng nàng ấy một cái. Con lợn này, tối hôm qua ngủ say như chết, căn bản là không hề biết tới vất vả của nàng!

Hoa Diệu Nhi bị trừng ngạc nhiên không hiểu, hoàn toàn không biết chính mình làm sai cái gì.

“Cho ta ly trà” Hoa Lộng Nhi đánh cái ngáp, miễn cưỡng nói.

“Nga..” Hoa Diệu Nhi thực ngoan ngoãn rót ly trà, bung đến trước mặt muội muội.

Tiếp nhận cái chén, Hoa Lộng Nhi uống một ngụm, suy nghĩ cũng vẫn không ngừng, cả đầu đều nghĩ đến nam nhân tối hôm qua gặp.

Khí thể tôn quý kia hoàn toàn không giống người bình thường, nàng nghĩ, chắc hắn là đại thần trong triều đi, nhưng là... lại cảm thấy không giống cho lắm.

Loáng thoáng thấp thòm, Hoa Diệu Nhi có dự cảm không tốt.

Tối hôm qua trước khi bỏ đi, ánh mắt phẫn nộ của nam nhân kia đã khắc sâu trong ấn tượng của nàng.

Nàng biết, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, bất quá, hắn là cũng không có gì đáng sợ.

Dù sao nàng cả người mặc bộ đồ đen, lại che kín mặt, không cần sợ sẽ bị hắn nhận ra; lại nói, liệu có ai tin rằng nhị công chúa Hoa Vũ quốc nửa đêm không ngủ được, bèn đi làm trò đạo chích?

Không có khả năng!

Cho nên hắn sẽ không bao giờ tra đến chỗ này, nàng cứ yên tâm thôi.

Hoa Lộng Nhi tự nói với bản thân như vậy, nhưng là không biết tại sao, lòng của nàng một chút cũng không hề yên ổn, ngược lại càng đi động. âu lo.

Bộ dáng nam nhân kia không ngừng xoay quanh trong óc, làm cho lòng nàng không tài nào yên ổn.....

Đột nhiên, tiếng đập cửa truyền đến!...

“A!” Hoa Lộng Nhi giật mình hoảng sợ, cái chén trong tay suýt thì rơi choang xuống.

“Lộng Nhi, người làm sao vậy?” Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng mất hồn mất vía của biểu muội, Hoa Diệu Nhi không khỏi có chút kinh ngạc. “Trong người không thoải mái sao?”

“Muội không sao.” Hoa Lộng Nhi khoát tay, cười cười nói. Nàng đã quá lo lắng khẩn trương, thoải mái, thoải mái đi, không có gì phải lo sợ.

“Hai vị công chúa”, không đợi mệnh lệnh, cung nữ gõ cửa liền tự động mở cửa phòng ra, cũng không thèm liếc nhìn tới hai nàng một cái, nói: “Nhiếp chính vương tổ chức yến hội khoản đãi các mỹ nhân đến từ các quốc gia, mời hai người đến Lâm Hoa Viên dự.”

Nói xong, nàng ta cũng tự động đóng cửa rồi đi.

Vừa nghe đến nhiếp chính vương tổ chức yến hội, hai mắt Hoa Lộng Nhi sáng lên, cũng không thèm để ý cung nữ vô lễ.

“Tốt! Rất tốt!” Không nghĩ tới nhiếp chính vương tự đưa mình lên cửa, thật tốt quá, bù cho tối hôm qua nàng không do thám được gì.

“Hoa Diệu Nhi, người mau lấy bộ đẹp nhất ra mặc vào cho ta xem!” Nàng buông cái chén, hòa tóc vọt tới chỗ đồ dùng hai người mang đến, giúp biểu tỳ lấy quần áo ra.

“Nga..” Hoa Diệu Nhi ngơ ngác gật đầu.

Thấy vẻ mặt ngơ ngốc của nàng ấy, Hoa Lộng Nhi bực mình đảo cặp mắt muốn trắng dã, tiến lên néo áo Diệu Nhi, âm trầm cảnh cáo:

“Hoa Diệu Nhi! Đến khi vào yến hội, ta không cho phép người lại bày ra bộ dáng ngơ ngốc này, giả trang kiêu gì cũng phải thành dáng ôn nhu hiền thực cho ta, xuất ra ưu điểm duy nhất của người, đem Thương Nguyệt Ngạo Vân trở nên mê loạn, choáng váng đầu óc, hiểu không?” Toàn bộ tương lai Hoa Vũ quốc đều đặt trên người nàng ấy, nàng thử dám làm hỏng chuyện xem!

“Biết, biết rồi!” Bị bộ dáng âm ngoan của muội muội lườm, Hoa Diệu Nhi sợ tới mức phát run, nhanh nhanh gật đầu lia lịa.

“Tốt lắm.” Hoa Lộng Nhi vừa lòng nở nụ cười, thu hồi biểu tình ngoan độc, nàng cười đến ngọt như mía lùi, đưa tay vỗ nhẹ mặt tỳ tỳ đỏ: “Chỉ cần người ngoan ngoãn, ta cam đoan sẽ làm người hạnh phúc, bây giờ, lập tức trang điểm thật đẹp, lão nương chỉ cho người trong thời gian một khắc!” (một khắc bằng mười lăm phút)

Nàng đem quần áo vừa lấy ra quăng cho Hoa Diệu Nhi, lại lấy ra từ trong hộp gỗ những trang sức để phối hợp, yêu cầu tỳ tỳ trang điểm thành bộ dáng mình động lòng người.

Về phần chính nàng, sẽ không cần mất công trang chiếc gì hết.

Nàng tự mình hiểu, dù thế nào cũng không đẹp bằng Hoa Diệu Nhi, huống hồ nếu như nàng xuất giá, Hoa Vũ quốc sẽ làm thế nào đây?

Phụ hoàng chỉ biết đọc sách, một chút tác dụng cho quốc sự cũng không có, nếu không phải nàng từ nhỏ phí sức lao động đầu óc, Hoa Vũ quốc sớm đã bị giết rồi!

“Tốt, vậy là xong.” Trong vòng một khắc, nàng nhanh chóng làm cho Hoa Diệu Nhi điểm lệ mê người.

“Lộng Nhi, vậy còn người?” Hoa Diệu Nhi nghi hoặc nhìn muội muội mặc không chút son phấn, quần áo xiêm y đơn độc một màu ánh trắng, chỉ có cổ tay áo cùng dưới làn váy thêu mấy đóa hoa nho nhỏ, mái tóc dài đen nhánh cũng để xuống không làm gì, chính là chỉ đơn giản quần một cây trâm ngọc.

“Không cần phải để ý ta, người chỉ cần lo cho chính mình là tốt rồi.” Nàng chính chỉ là lá cây phụ trợ, không cần phí tâm tư chăm sóc nhan sắc. “Đi, đến hoa viên thôi, đừng để những nữ nhân khác nhanh chân đến trước.”

Nói xong, nàng bắt lấy tay Hoa Diệu Nhi, đi ra ngoài cửa phòng.

Ngoài cửa sớm đã có cung nữ đứng đợi, dẫn hai người đến sân thiết yến.

Từ đằng xa, Hoa Lộng Nhi nhìn thấy một nam nhân ngồi ở ghế chủ vị.

Khoảng cách vẫn còn khá xa nên nàng nhìn không rõ mặt đối phương, cũng không hiểu sao có ảo giác, thân hình kia có điểm quen thuộc.

Một bước, hai bước, dần đến gần. ....

Hoa Lộng Nhi trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Khuôn mặt kia, nàng không chỉ thấy quen thuộc, còn nhớ sâu rõ bộ dáng biến thành phần nộ của nó.

“Không thể nào.....” Rõ ràng đang là ban ngày, nàng bị quỷ trù yểm sao?

.

.

.

.

Lần đầu tiên trong cuộc đời chịu nhục nhã, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhớ kỹ vô cùng.

Tối hôm qua, khi hắn bị thủ vệ phát hiện, cả người nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Tin tức nhiếp chính vương bị tập kích thoát chết truyền lưu trong cung, nếu không phải hắn hạ lệnh phong tỏa, chỉ sợ toàn bộ thủ đô Thương Nguyệt quốc đã biết.

Tự tôn của hắn bị thương nghiêm trọng !.

Từ trước đến nay cũng không phải chưa từng bị tập kích qua, nhưng đều là hắn trở ra toàn thân vô sự, bất thích khách về dễ như trở bàn tay, chưa từng có chiến bại nào.

Nhưng lần này hắn bị hạ, lại còn dưới tay một nữ nhân.

Sĩ nhục này, có thể nào hắn cũng nuốt không trôi nổi!

Trong cung đều được canh gác đề phòng nghiêm ngặt, muốn lên vào không phải chuyện dễ, tối hôm qua sau khi xôn xao, hắn càng phải thêm người ngựa bảo vệ các khu ra vào, bí mật tìm tung tích nữ nhân đó.

Nhưng là nàng tựa như làn gió biến mất, dù thế nào cũng tìm không ra.

Này thật sự rất kì quái.

Hắn nhớ lại hướng lúc nữ nhân kia rời đi, lại vừa vặn hôm qua là ngày các công chúa cùng thiên kim từ các quốc gia tiến vào Thương Nguyệt quốc, có lẽ nàng theo mấy người được nhận thiệp tuyền phi mà theo vào.....

Lập tức, hắn liền sai người chuẩn bị yến hội, mặt ngoài là để khoản đãi nữ nhân các quốc gia, trên thực tế là muốn tìm xem nữ nhân kia có phải là trà trộn trong đó.

Tuy rằng nàng che mặt, nhưng hắn tự tin có thể nhận ra nàng, bởi vì cặp mắt kia khắc thật sâu trong ấn tượng của hắn.

“Lương Phúc, toàn bộ mọi người đã đến đủ?” Lãnh mâu quét qua chỗ các nữ tử đang đứng, làm như không thấy những ánh mắt ái mộ đang phóng về phía mình.

Hắn đang tìm kiếm, nhưng là không phát hiện ra điều gì, không ai làm cho hắn cảm thấy chính là nàng!

“Vương gia, còn có hai vị công chúa Hoa Vũ quốc chưa tới.” Lương công công thấp giọng nói.

Vừa nói xong đã nhìn thấy cung nữ dẫn hai vị công chúa vào.

“Vương gia, hai vị công chúa đã đến.” Hắn nhanh nhẩu bẩm báo.

“Ân.” Thương Nguyệt Ngao Vân dương mắt, nhìn hai vị công chúa đi đằng sau cung nữ, ánh mắt đầu tiên chạm đến bóng dáng tuyệt mỹ của Hoa Diệu Nhi, dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia làm cho hắn hơi hơi nhũn mảy.

“Vương gia, người đi trước là đại công chúa Hoa Vũ quốc, cũng chính là đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng phía nam.” Phát hiện nhiếp chính vương nhìn chăm chú, Lương công công thấp giọng nói.

“Người đi phía sau là ai?” Dung mạo xinh đẹp kia quả là làm cho hắn chú ý một chút, nhưng chẳng qua mới nhìn trong chốc lát, tầm mắt của hắn đã chuyển qua trên người nữ tử từ phía sau.

Nàng cúi đầu, toàn bộ thân hình giấu đằng sau Hoa Diệu Nhi, làm cho hắn nhìn không rõ được bộ dáng của nàng.

“Kia hắn là nhị công chúa Hoa Vũ quốc” Lương công công trả lời.

“Nga....” Thương Nguyệt Ngao Vân nâng ly rượu uống một ngụm, không đem tầm mắt chuyển qua trên người đại công chúa xinh đẹp, ngược lại vẫn là nhìn nhị công chúa, nhìn chằm chằm cước bộ thong thả của nàng, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Một loại cảm giác kì dị dâng lên trong lòng, làm cho hắn gắt gao nhìn chăm chăm nàng không dứt.

Cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú sắc bén của hắn, Hoa Lộng Nhi không khỏi run sợ trong lòng.

Bình... bình tĩnh! Nhất định chỉ là ảo giác, không có khả năng hắn lại nhận ra được.

Nhưng là..... Chết tiệt! Làm sao có thể khéo như vậy, nam nhân tối hôm qua vừa gặp được, thế nhưng lại chính là Thương Nguyệt Ngao Vân?!!

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ tuyệt đẹp, khiến cho người ta chú mục nhìn vào, mà khí thế cuồng ngạo kia giống như mãnh hổ, tràn ngập tính xâm lược, lại làm cho người ta không tự chủ được mà mê muội trong đó.....

Ban đêm, hắn thoát nhìn đã thập phần nguy hiểm, thực không nghĩ đến ban ngày hắn còn làm cho người ta cảm thấy khủng bố hơn.

Mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt thấm ướt lưng Hoa Lộng Nhi.

“Lộng Nhi, sao ngươi đi chậm như vậy?” Hoa Diệu Nhi vừa quay đầu lại, thấy biểu muội cách nàng một khoảng khá xa, liền thúc giục nói: “Mau đi nhanh lên nha, không phải là tối hôm qua ngủ không tốt, cho nên bây giờ ngươi mới không có thể lực đi sao?”

Thanh âm của nàng ấy không lớn không nhỏ, nhưng lại làm cho tất cả mọi người gần đó nghe được, đương nhiên cũng bao gồm Thương Nguyệt Ngạo Vân.

Tối hôm qua ngủ không tốt? Hắc nhũ mày, bạc môi hứng thú gọi lên.

Hoa Lộng Nhi âm thầm mắng, một ngày nào đó, nàng nhất định nhịn không được mà bóp chết Hoa Diệu Nhi ngu ngốc này!

“Ngươi cảm miệng cho ta!” Nàng cắn răng, hung tợn cảnh cáo.

Nhìn thấy biểu tình dữ tợn của muội muội, Hoa Diệu Nhi nhanh chóng ngậm miệng, không dám nói nữa.

Hít sâu một hơi, Hoa Lộng Nhi nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi dương ánh mắt trộm nhìn nam nhân ngồi ghé chủ vị.

Ai ngờ vừa ngược mắt lên, vừa vận chạm đúng tầm mắt hắc, nàng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thương Nguyệt Ngạo Vân ánh mắt sáng quắc, bạc môi cong cong tà ngạo, bình tĩnh nhìn ánh mắt của nàng. .... cặp mắt kia phản ánh tâm hồn, sáng trong suốt làm người ta vừa nhìn đã khắc sâu, tốt lắm, hắc đã tìm được nàng!

Hoa Lộng Nhi kinh sợ thối lui mấy bước.

Hắc nhận ra nàng?!! Không! Không có khả năng, tối hôm qua nàng có che mặt nha!

Nhưng là nàng lại nhìn thấy nam nhân đứng lên, chậm rãi hướng về phía nàng đi tới.

“Lộng Nhi, kia không phải Thương Nguyệt Ngạo Vân sao? Trời! Bộ dạng hắc thật đẹp...”, Hoa Diệu Nhi nhịn không được sợ hãi than lên, “Hắc.. hắc đi tới!”

Ánh mắt nàng không chuyển, nàng có nhìn thấy, hơn nữa cặp con ngươi đen kia tựa như đã tìm được con mồi, một cái chớp mắt cũng không có mà cứ chăm chăm nhìn nàng.

Hoa Lộng Nhi chợt lạnh trong tâm, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi hột.

Trần.. trần định, khăn trương sẽ chỉ thêm lời đuổi.....

Tuy rằng không ngừng nhắc nhở chính mình, nhưng là khi Thương Nguyệt Ngạo Vân càng lúc càng tiếp cận, Hoa Lộng Nhi rốt cuộc bình tĩnh không nổi, xoay người bỏ chạy.

Thấy nàng phi thân chạy đi, Thương Nguyệt Ngạo Vân hừ lạnh một tiếng, cất bước đuổi theo.

Chạy trốn, là biểu hiện chột dạ, cái này hắc càng xác định là nàng.

Tối hôm qua gây cho hắc nhục nhã, hắc muốn nàng trả giá gấp ngàn lần!

Hoa Lộng Nhi chạy hồn hên, chỉ sợ bị nam nhân đằng sau đuổi kịp.

Đáng tiếc lực chạy của nàng không bằng nam nhân, công phu cũng không tốt bằng hắc, mới chạy được không bao lâu, một bóng dáng đen huyền bay qua trên đầu, chậm rãi đáp xuống trước mặt nàng, ngăn trở đường đi.

Hoa Lộng Nhi dừng lại cước bộ, mặt biến sắc trắng, hoảng sợ trùng mắt hắc.

“Tối hôm qua không phải ngươi rất gan góc sao? Không sợ trời không sợ đất? Sao bây giờ lại giống như con chuột gặp người liền bỏ chạy?” Nhân nhả vồ vồ ồng tay áo như phui bụi, Thương Nguyệt Ngạo Vân ung dung nhìn nàng.

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn không chút phấn son, bộ dáng tinh khiết giống đóa liên hoa không tì vết, tuy không phải tuyệt điểm động lòng người, nhưng cũng thanh lệ sáng trong.

Mà thứ quyến rũ người ta chú mục nhất, là đôi mắt trong suốt như hồ nước thu, cũng chính đôi mắt này làm cho hắc nhận ra được nàng.

“Ha ha.....” Hoa Lộng Nhi cười gượng, mồ hôi lạnh chảy qua giữa trán. “Xin hỏi ngươi là đang nói cái gì? Ta nghe hoàn toàn không hiểu.” Nàng giả ngu, có chết cũng không thừa nhận.

Thương Nguyệt Ngạo Vân nhũ mày, nhìn thấu kĩ xảo đơn điệu.

“Ngươi cho giả ngu là có tác dụng sao?” Hắc chậm rãi bước gần về phía nàng, khí thế sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

Hắc tới gần một bước, Hoa Lộng Nhi liền lui một bước.

“Vương gia, ta thật sự không hiểu ngài đang nói gì.” Nháy mắt mấy cái, nàng liền trưng ra vẻ mặt vô tội.

“Phải không? Vậy sao ngài phải trốn?” Nàng càng lui, hần lại càng tới gần, thẳng đến khi ép nàng tới ven bờ hồ nước, hần mới tốt bụng mở miệng cảnh cáo: “Còn lui nữa là ngài ngã xuống.”

“Oa!” Hoa Lộ Nhị giật mình ngừng cước bộ. “Ta nói cho ngài nha, không được lại tiến tới gần đây! Đường đường là một nhiếp chính vương mà khi dễ nữ tử yếu nhỏ, ngài không sợ mất mặt sao?”

Thương Nguyệt Ngạo Vân lạnh lùng cười, thanh âm hàn băng thối đến: “Ngài cảm thấy mặt của ta tối qua còn trắng chưa đủ hay sao?”

Nhờ nàng ban thưởng cho, thanh danh vĩ đại của hần hoàn toàn bị hủy!!!

Nhìn thấy biểu tình muốn giết nàng của hần, Hoa Lộ Nhị mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục giả ngu. “Vương gia, từ đầu tới đuôi ta đều không hiểu ngài định nói gì, ngài không phải tìm lầm người rồi chứ?” Tuyệt đối không thể thừa nhận, thừa nhận là nàng liền xong luôn!

Nam nhân trước mắt này, lòng tự trọng cao như vậy, nhất định trăm phần trăm ghi hận tối qua, có trời biết hần sẽ trả thù nàng như thế nào.

Thấy nàng vẫn không chịu thừa nhận, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mi, thân thủ chế trụ cằm nàng.

“Ngài cho là không thừa nhận sẽ không việc gì sao?” Ngón tay vừa đụng chạm đến da thịt của nàng, hần có chút kinh ngạc, làn da kia vừa mịn bóng lại non mềm đầy xúc cảm.

Hần tới gần làm cho trái tim Hoa Lộ Nhị gia tốc đập, hơn nữa khi hần nói chuyện, hơi thở nam tính phát nhẹ trên mặt nàng, làm cho hai gò má nàng nóng lên.

“Như thế nào lại không nói? Mồm mép điêu luyện tối hôm qua đâu?” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mày, ngón tay khẽ vuốt trên khuôn mặt nhỏ. Tới gần như vậy, hần mới phát hiện nàng kiều nhỏ ra sao, cùng với mùi thơm ngát thần nhiên phiêu tán từ trên người nàng.

“Ta... Ngài...” Hoa Lộ Nhị đỏ mặt, lắp bắp, khuôn mặt tuấn mĩ kia đến sát gần làm cho nàng có điểm thở không nổi.

“Ân?” Xem mặt nàng hồng lên cùng bộ dáng lúng cuống, Thương Nguyệt Ngạo Vân cảm thấy thú vị, không khỏi nghĩ càng thêm trêu ghẹo nàng. Hần cúi đầu, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí, “Sao vậy? Lần đầu tiên tới gần một nam nhân như vậy sao?”

Hơi thở của hần làm tai nàng nóng lên, dưới tình thế cấp bách liền dùng sức đẩy hần ra.

“Cách xa ta một chút... A!”

Nàng quên mất phía sau chính là hồ nước, khi dùng sức đẩy nam nhân ra, chính mình cũng theo đà lui một chút (Định luật III Newton=))), không cẩn thận liền trượt chân....

Bùm một tiếng, bọt nước bắn tung tóe lên khỏi hồ nước.

Thương Nguyệt Ngạo Vân hoàn toàn không cứu lấy nàng, tùy ý nàng ngã xuống hồ nước, khuôn mặt anh tuấn nhếch môi cười, thưởng thức bộ dáng chật vật của ai kia.

“Phốc! Khụ khụ...” Hoa Lộ Nhị từ trong hồ đứng lên, toàn thân đều bị nước làm ướt, trên tóc còn quần quýt dây bèo.

Nàng lau mặt, không ngừng ho khan, một bên khụ khụ một bên trừng mắt nhìn nam nhân phía trước.

“Ngươi, ngươi...” Nam nhân này! Đã không kéo nàng lại còn trơ mắt ngó nàng ngã xuống.

“Không có cách khác, thân thủ ta không kịp.” Thương Nguyệt Ngạo Vân lộ ra biểu tình vô tội.

“Đồ...! Ngài rõ ràng là cố ý!” Có trời mới tin lời hần!

“Chết tiệt! Sớm biết thế tối hôm qua đã không dễ dàng buông tha ngài, có chết cũng chính cho ngài thật thảm...”, Hoa Lộ Nhị cảnh giác cảm mồm lại, nhưng là đã không còn kịp, nàng đã nói vô cùng lưu loát vấn đề chính.

“Tốt lắm, ngài đã thừa nhận.” Thương Nguyệt Ngạo Vân ngồi xổm xuống ngang tầm mắt của nàng, ánh mắt không có ý tốt. “Chưa từng có người nào dám chính ta như vậy, ngài là người đầu tiên.”

“Thế thì sao?” Hoa Lộ Nhị nâng cằm lên, kiều ngạo nhìn hần, dù sao đã lòi đuôi, nàng cũng không cần giả kịch nữa. “Đúng vậy, người mặc đồ đen tối hôm qua chính là ta, ngài cứ nói đi! Để cho người ta biết, đường đường là nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc thể nhưng lại bại trong tay nữ nhân này, không chỉ có nằm yên trên mặt đất không thể nhúc nhích, còn bị đá trúng bộ phận trọng yếu thiếu chút nữa không thể nối tiếp dòng dõi!”

Hừ! Bất cứ giá nào nàng cũng không tin hần dám nói ra!

Hoa Vũ quốc nhỏ nhất trong các nước nhỏ, nghèo cũng nghèo nhất trong các nước nghèo, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là một cô công chúa, hần có thể

xử nàng thế nào?

“Ngươi!” Thương Nguyệt Ngạo Vân trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này đâm trúng chỗ đau của hắn.

Điều hắn tuyệt không thể chấp nhận, chính là bản thân lại thua trên tay một nữ nhân, bại như vậy quá mức sỉ nhục!

“Sao thế? Khó chịu thì cứ cắn ta nha!” Hoa Lộng Nhi đắc ý nhìn hắn, người trừng mắt vì chiếm thế thượng phong mà càng cao cao tại thượng, bộ dáng cao ngạo tự tin kia, chói mắt làm hắn không di chuyển nổi tầm mắt.

Thương Nguyệt Ngạo Vân bị nàng gọi lên hứng thú. Tốt lắm, hắn cùng nàng đấu một phen!

Cong môi, biểu tình âm trầm bị thay thế bởi tươi cười bí hiểm.

“Ngươi nghĩ rằng ta không dám cắn ngươi sao?”

“Cái gì?!” Hoa Lộng Nhi sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại, tay hắn đã chế trụ thất lưng nàng, dùng sức một chút đã đem nàng ôm ra khỏi hồ nước.

“Ngươi đang làm cái gì?!” Nàng lập tức hoàn hồn, muốn giãy dụa lại đánh không lại được khí lực của hắn, hai thân thể gắt gao dính vào nhau, làm ướt cả quần áo của hắn.

“Không phải ngươi bảo ta khó chịu thì cắn ngươi?” Thương Nguyệt Ngạo Vân nâng cằm của nàng lên, nở nụ cười tà khí.

“Cái gì...cái gì?” Hoa Lộng Nhi lại ngẩn ra, cái miệng nhỏ nhắn khê khẽ nhếch.

Nhân cơ hội này, hắn nhanh chóng cúi đầu, đặt môi mình lên cái miệng nhỏ nhắn phần nộn kia.

Đúng lúc một đồng người đuổi tới.

Chỉ một thoáng, tiếng kinh hô từ bốn phía nổi lên, trừ bỏ các công chúa và thiên kim quý tộc, còn có thái giám, cung nữ, thủ vệ trong cung.... Bọn họ đều thấy được tất cả.

Nhiếp chính vương Thương Nguyệt quốc hôn nhị công chúa Hoa Vũ quốc!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1.4

“A.... Thương Nguyệt Ngạo Vân! Ngươi là đồ khốn khiếp hỗn trướng!”

Tiếng rống giận truyền ra từ trong phòng, vang vọng toàn bộ sân.

Hoa Lộng Nhi coi cái gối đầu trở thành Thương Nguyệt Ngạo Vân, không ngừng dùng sức đâm, dùng sức đá, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lửa giận mà đỏ bừng lên.

Cái đồ vương bát đâm kia, thế nhưng dám ở trong đình viện, hôn nàng trước mặt mọi người!

Đầu lưỡi nóng ẩm kia tiến quân thần tốc, thừa dịp nàng không phòng bị mà dễ dàng xâm lược, làm đảo loạn hơi thở của nàng.

Mà nàng vậy nhưng lại say mê trong đó, quên mất phản kháng, tùy ý cho lưỡi của hắn dấy đưa phiến giao, yếu đuối vô lực ở trong lòng hắn, thậm chí còn phát ra thanh âm “um” run rẩy.....

Chờ hắn rời đi môi của nàng rồi, nàng còn ngốc nghếch xem xét hắn, hoàn toàn đã quên mất trời lặn ở hướng nào, thẳng đến khi hắn mở miệng diễn kịch.....

“Không nghĩ tới nhị công chúa lại chủ động như vậy, ở trước cái nhìn công chúng còn có thể rất nhiệt tình như thế, thật sự là làm bọn vương thụ sủng nhược kinh.”

Cái gì? Cái gì?!!

Lời nói của hắn làm cho nàng phục hồi tinh thần lại, vừa quay đầu, nàng liền thấy một đám người nhìn bọn họ mà chăm chăm xem, khiến cho nàng ngốc

lặng không thốt nổi lên lời.

Những người này sao lại chọn đúng thời điểm này mà đến?

Nàng chỉ biết ngây ngốc nhìn lại, thể mới phát hiện chính mình đang kẻ sát Thương Nguyệt Ngạo Vân, tư thế cực kì ái muội, nàng nhanh tay đẩy hắn tách ra.

“Người..... Ta.....” nàng trừng mắt nam nhân trước mắt, không khỏi lại nghĩ tới nụ hôn vừa rồi, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra, ngậm miệng như hến.

“Đừng lo lắng, cái miệng nhỏ nhắn của người thật ngọt, ta rất thích.” Hắn cong môi, hiển nhiên vô cùng thương thức bộ dáng nàng quần bách, cả người vô cùng thân thiết mà ôm nàng.

“Nhị công chúa, người thực làm cho ta mê muội.” Thanh âm của hắn ôn nhu, biểu tình cũng phi thường ôn nhu, nhưng là nàng lại bắt được trong mắt hắn không hề có ý tốt.

Quả nhiên, hắn lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được, nói: “Ta là không thể đối xử tệ với người, nhưng là cho người trở thành cái đinh trong mắt mọi người, hắn là cũng không phải sai trái.”

Nói xong, hắn tăng âm lượng lớn tiếng nói, cố ý để cho mọi người nghe được, “Làm sao đây? Ta giống như yêu nàng mất rồi!” Lời vừa dứt lại khề hôn môi của nàng một chút.

Tuyên cáo của hắn lại lần nữa khiến cho mọi người kinh hô, cũng khiến nàng cảm nhận được địch ý từ bốn phía truyền đến, như hàng ngàn mũi tên nhọn không ngừng bắn trúng nàng.

Aida! Nàng hít một hơi mà đau ê ẩm!

“A.....” Không chịu nổi tình cảnh trong hồi tưởng, Hoa Lộng Nhi càng nhớ lại càng thêm giận giữ, nàng dùng hết sức nắm gối đầu, không ngừng điên cuồng hét lên.

Cái tên khốn kiếp kia dám dùng phương thức đó chinh nàng!

Nàng để hắn chịu nhục một chút, vậy mà trong vòng một ngày, nàng liền hứng chịu châm chọc khiêu khích của mấy nữ nhân kia, còn có ánh mắt khinh thường cùng tràn ngập địch ý.

Trọng yếu nhất là, đồ hỗn đản kia dám khinh bạc nàng, làm cản cướp đi nụ hôn đầu của nàng.....

Hoa Lộng Nhi nhìn không được dùng tay phui phui môi, nhưng hơi thở nam nhân vẫn còn lưu lại mãi.

Hắn hôn thực kịch liệt, thâm nhập mạnh mẽ miệng của nàng, đầu lưỡi lại làm cản bừa bãi, như là phải lấy toàn bộ hơi thở của nàng, làm cho nàng không tự chủ được mà say mê.

Tâm, nhảy lên tăng tốc, kim lòng không đậu vì hơi thở hắn mê muội, nhớ tới cái hôn của hắn liền cả mặt nóng lên.....

Nàng dùng sức lắc lắc đầu, nghĩ đá phăng cái rung động không nên có đó.

Rung động cái rắm! (nguyên tác! not me!)

Cái tên khốn kiếp kia căn bản là muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hắn chỉ vì chinh nàng nên mới hôn, cố ý muốn nàng trở thành cái bia cho những nữ nhân vây quanh hắn bắn.

Cái hôn kia, không mang theo một chút thật tình nào, liền ngay cả ánh mắt hắn nhìn nàng cũng tràn ngập giễu cợt, chỉ có một mình nàng ngây ngốc si mê.....

“Đáng giận!” Hoa Lộng Nhi không tự chủ được đỏ hốc mắt, lần đầu tiên trong cuộc đời phải khuất phục như vậy, làm nàng vừa hận vừa tức.

Trong lòng, có một loại cảm giác nói không nên lời. Có ủy khuất, có phẫn nộ, còn có chút gì đó phức tạp.....

Cẩn cẩn môi, nàng muốn quên đi hơi thở mà hắn lưu lại, nhưng càng lau, cảm giác hôn môi càng in đậm, dù như thế nào cũng không nhạt mất.

Mà bóng dáng của hắn, giống như cũng đi theo nụ hôn đó mà lưu lại trong lòng nàng, không tài nào xóa diệt....

Hoa Lộng Nhi cả kinh trong lòng. “Chết tiệt! Ta đang nghĩ loạn cái gì?!”

Dùng sức lắc lắc đầu, cố đá phăng cái ý tưởng kì quái kia, nàng đối với Thương Nguyệt Ngạo Vân chỉ có phần hận, hận không thể giết hắn, lột da hắn, cắn xương hắn.

“Nhị...Nhị công chúa...” Tiếng gọi sợ hãi từ cửa truyền đến, cung nữ nom nóp lo sợ nhờ chẳng may chọc giận khách quý.

Từ khoảng cách rất xa, các nàng đều đã nghe thấy tiếng rống giận dữ trong phòng, làm cho các nàng run sợ không thôi.

“Chuyện gì?” Hoa Lộng Nhi liếc cung nữ một cái, dù có phần nộ như thế nào, nàng cũng sẽ không giận chó đánh mèo đến người khác.

“Vương... Vương gia cho vời ngài đến cung Vân Long dùng bữa tối.” Cung nữ cẩn trọng, run run nói.

Nghe vậy, Hoa Lộng Nhi nhất thời tung ra khuôn mặt dữ tợn.

“Ai muốn cùng cái đồ khốn khiếp kia dùng bữa?!!! Ngươi đi nói cho hắn!! Ta.....”

“.....Lập tức đi ngay.” Lời nói vừa ra đến miệng, nàng tựa hồ nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

“A?” Cung nữ không khỏi sửng sốt trước thay đổi ngữ nghĩa cùng giọng điệu.

Giờ lên nụ cười tươi sáng rực rỡ, Hoa Lộng Nhi âm u mở miệng, “Ngươi đi nói với Thương Nguyệt Ngạo Vân, ta sẽ đến ngay đây.”

Tươi cười của nàng làm cho cung nữ phi thường sợ hãi, không dám nói thừa thêm nửa câu liền nhanh chóng gật đầu: “Dạ, nô tỳ lập tức về bẩm báo.”

Chờ cung nữ vừa đi khỏi, sắc mặt Hoa Lộng Nhi càng thêm âm trầm.

“Dùng bữa?” Hừ, nàng vốn nghĩ cự tuyệt, nhưng là ý niệm trong đầu vừa chuyển biến, phát hiện đó là cơ hội tốt vô cùng.

Cái tên khốn khiếp kia dám chinh nàng như vậy, cũng đừng trách nàng cứ muốn trả thù.

Hoa Lộng Nhi lấy ra một cái bình sứ.

Lần này đến Thương Nguyệt quốc, nàng mang theo rất nhiều dược liệu dị thần kì quái, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả xuân dược, để chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.

Bất quá, nàng không nghĩ sẽ hạ xuân dược Thương Nguyệt Ngạo Vân, thế thì tiện nghi cho hắn quá rồi.

Tuy rằng lần đầu tiên thôi miên hắn không thành, nhưng nàng cũng không tin lần thứ hai còn có thể thất bại.

Mê hồn hương trong bình sứ này, hiệu suất vô cùng mạnh, nàng tuyệt đối muốn cho tên nam nhân kia xấu hổ muốn có lỗ để trốn xuống mà không có!

Thương Nguyệt Ngạo Vân! Lão nương sẽ đấu với ngươi đến cùng!

Tiếp chiêu đi!

Trong cung Vân Long, trên bàn gỗ khắc hoa văn mỹ miều tinh xảo, tỳ nữ đã sắp thức ăn phong phú lên ngay ngắn, Thương Nguyệt Ngạo Vân nâng ly rượu, tao nhã nhấp một ngụm chờ người nào đó đến.

Hắn vốn tưởng rằng Hoa Lộng Nhi sẽ cự tuyệt dùng bữa cùng hắn, không nghĩ tới lại nghe cung nữ bẩm về nàng chấp nhận, việc này không khỏi làm hắn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nữ nhân kia, cũng không phải người biết ngoan ngoãn nghe lời.

Hơn nữa hắn còn hôn nàng trước mặt mọi người, quăng cho nàng vấn đề nan giải, như vậy, nàng nhất định hận chết hắn.

Từ phản ứng kịch liệt của nàng, bạc môi tinh mỹ không khỏi giờ lên, đương nhiên cũng nhớ lại cái hôn đó.

Hôn nàng, là ngoài ý muốn.

Tuy rằng hắn phải thừa nhận, là hắn cố ý, từ trước lúc hôn nàng hắn chợt nghe thấy tiếng bước chân, cho nên mới cố ý làm vậy.

Ai bảo nàng muốn khiêu khích hắn?

Nam nhân, đều không thể làm ngơ trước sự khiêu khích đi.

Bất quá, ngọt ngào của nàng lại khiến hắn không ngờ.

Vừa đụng tới đôi môi mọng đỏ nhuần nộn, hắn lại không tự chủ mà làm nụ hôn càng thêm sâu, nàng ngây ngô phản ứng lại càng câu động tình dục của hắn. Đầu lưỡi quấn quanh mây mưa, hương vị ngọt ngào, một hương vị khiến hắn sa vào không thể gượng dậy nổi, một lần lại một lần muốn, nếu không phải có mọi người xung quanh, hắn nhất định sẽ ngay lập tức muốn nàng.

Phản ứng kịch liệt như thế làm hấn kinh ngạc, không ngờ tới nàng có thể trêu chọc hấn đến loại trình độ này, mà bộ dáng si ngốc của nàng cũng thực đáng yêu, làm cho hấn nhìn không được muốn cười.

Đương nhiên, hấn cũng thấy cặp mắt đẹp kia chột lóe về bị thương rồi biến mất.

Trong nháy mắt, hấn có điểm hối hận, cảm thấy chính mình làm hơi quá đáng, nhưng là còn không kịp suy nghĩ thêm, nàng đã đẩy hấn ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Thiếu bóng dáng nàng trong lòng, giống như thiếu một cái gì đó, làm cho hấn cảm thấy trống rỗng hư không, hấn là lần đầu tiên cảm nhận tư vị kì dị này.

Cá tính hấn luôn luôn lạnh nhạt, trừ bỏ người thân ra, đối với những người khác chưa bao giờ có cảm tình, lại càng không thể nói tới bị ai quyến rũ mà lòng động.

Nhưng là Hoa Lộng Nhi kia lại khiến cho hấn có ngoại lệ.

Đối mặt với nàng, hấn rất khó để duy trì bình tĩnh, tâm tình không tự chủ được mà dao động, thậm chí nhìn không được nghĩ muốn trêu đùa nàng, để nhìn thấy nàng kích động phản ứng.

Biểu tình của nàng phong phú như thế, sinh động lại rất thú vị, lần đầu tiên hấn đụng tới một nữ nhân kỳ lạ như vậy, làm cho tâm tư của hấn hoàn toàn quay chung quanh người nàng; cũng lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt linh động kia, hấn liền đem nàng thật sâu nhớ kĩ, bất chấp tất cả muốn tìm đến nàng.

Mà chuyện này, không đơn giản là tự tôn bị thương, mà là còn có lý do khác.....

Thương Nguyệt Ngạo Vân trầm ngâm, loáng thoáng phát hiện điều gì, nhưng còn chưa kịp nghĩ lại, thiên hạ hấn chờ đợi đã đi vào.

Hấn nâng lên con ngươi, cười nhìn Hoa Lộng Nhi.

Nàng mang trên mình một thân thanh lệ giả dạng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không chút son phấn, mái tóc dài đen mượt buông thả ở sau người, chỉ lấy một cái trâm ngọc cài nhẹ.

Không phải tuyệt mỹ nhân gian, thế nhưng không hiểu sao cứ hấp dẫn tầm mắt hấn.

“Thực không ngờ ngươi sẽ đến.” Hấn sớm phái lui mọi nô bộc hầu hạ, bên trong chỉ còn lại có hai người.

Hoa Lộng Nhi lạnh lùng nghiêm mặt ngồi xuống trước mặt hấn, không nói một câu.

“Như thế nào? Vẫn còn tức giận?”

Nàng không nói lời nào, hấn cũng không thêm để ý, tự biên tự diễn nói: “Ta nhớ rõ khi được hôn, ngươi cũng không lạnh nhạt như vậy, khi đó ngươi thật đáng yêu, đôi má hồng hồng, ánh mắt trở nên mê loạn.....”

“Câm mồm!” Nghe hấn nhắc tới việc đó, Hoa Lộng Nhi vừa quần vừa giận quát lên, “Ngươi còn dám đề cập đến cái hôn kia, đồ khốn khiếp không biết xấu hổ!!”

“Là ngươi bảo ta cắn ngươi, không phải sao? Ta chỉ là làm như ngươi mong muốn.” A.. chỉ cần nhắc tới cái hôn ấy, nàng sẽ có phản ứng.

“Ngươi!” Hoa Lộng Nhi đỏ mặt, lại nói không ra lời.

Đúng vậy, nàng nói hấn khó chịu thì cắn nàng nha, nhưng không ngờ hấn lại dùng cái loại ‘cắn’ này với nàng, làm cho nàng bị mất mặt.

“Ta như thế nào?” Thấy nàng đỏ bừng mặt, Thương Nguyệt Ngạo Vân đắc ý nở nụ cười.

Nàng như vậy thực ngây thơ, khiến hấn không thể khống chế được chính mình nha, ai bảo nàng khơi dậy hứng thú trong người hấn, làm cho hấn không tự chủ được mà cứ đùa bỡn nàng.

“Ngươi..ngươi... Đáng giận!!” Cắn cánh môi, Hoa Lộng Nhi đỏ mặt, ủy khuất nhìn hấn.

Đồ khốn khiếp! Không có ý hối hận còn chưa tính, còn dám cười nàng!

Nhìn thấy bộ dáng này của Hoa Lộng Nhi, Thương Nguyệt Ngạo Vân không khỏi ngây ngẩn cả người. Hấn nghĩ nàng sẽ tức giận, sẽ nổi giận lên, sẽ động thủ đánh hấn, nhưng có như thế nào cũng không nghĩ tới nàng lại khóc.

Hấn nhất thời hốt hoảng tay chân, “Ngươi.....”

“Chính ta như vậy vui lắm sao? Ngươi có biết ta rất mất mặt không? Còn chưa lập gia đình đã bị ngươi khinh bạc, còn bị mọi người nhìn thấy hết, bảo ta về sau phải làm như thế nào nhìn mọi người....” Hoa Lộng Nhi càng nói càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt từng viên từng viên lăn dài chảy xuống hai má.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vân cả kinh, trong lòng ngực run lên từng trận đau đớn. Hắn không nghĩ tới nàng khóc, bộ dáng đáng thương kia làm cho hắn mềm lòng, không khỏi trách cứ chính mình hơi quá đáng.

“Ngươi, ngươi đừng khóc.....” Hắn vội vàng lúng túng ngồi vào bên cạnh nàng, thân thủ kéo nàng vào trong lòng. “Ta xin lỗi ngươi, được không?”

Một kẻ cao cao tại thượng như hắn, này là lần đầu tiên mở miệng nói lời xin lỗi với người.

Hắn không phải chưa từng thấy qua nữ nhân khóc, nhưng chưa bao giờ bởi vậy mà mềm lòng, cũng không biết vì sao, khi đối mặt với nước mắt của nàng, hắn lại vô cùng hoảng hốt.

“Ô..ô..ô..... Ngươi nói xin lỗi là được sao? Thanh danh của ta làm sao bây giờ?.....” Nàng chu miệng, phần nộ trùng mắt hắn.

Đôi mắt bị nước rửa qua càng trở nên long lanh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà hồng lên toàn bộ, trên gò má còn lưu lại dòng nước mắt chưa khô, bộ dáng này làm cho hắn cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Hắn là có vấn đề sao?

Thương Nguyệt Ngạo Vân cảm thấy nghi hoặc trong lòng, miệng lại lập tức nói: “Bằng không ngươi muốn như thế nào?”

“Ta...” Hoa Lộng Nhi chớp mắt, một tia giả dối trong khoảnh khắc hiện lên. “Đương nhiên là muốn ngươi trả giá thật lớn!”

Lời vừa dứt, nàng nhanh chóng vung ra bột phấn.

Thương Nguyệt Ngạo Vân sắc mặt phát hiện ra điều không phải, nhưng là đã không còn kịp, hắn nhanh chóng bịt mũi, nhưng vẫn hít phải một chút thuốc bột.

“Ngươi!” Đáng giận! Hắn bị lừa!

“Hừ hừ!” Hoa Lộng Nhi đắc ý nhìn hắn, “Ngươi cho là nước mắt bản cô nương dễ chảy lắm hay sao? Ta chờ chính là giờ khắc này!”

“Ngươi hạ được gì với ta?” Thương Nguyệt Ngạo Vân trừng mắt nàng, kinh ngạc cảm thấy hạ thân truyền đến một trận lửa nóng, loại xôn xao này làm hắn cảm thấy quen thuộc.

“Hắc hắc, đương nhiên là....” Lời còn chưa nói xong, Hoa Lộng Nhi phát hiện hương vị trong không khí không được đúng. Mùi này.....

Nàng phất chốc trùng lớn mắt, sau đó há to miệng.

Không xong! Nàng hạ sai được!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 2.1 (19+)

Chìm đắm trong nhiệt tình

Cùng nhau trúng Cổ ‘yêu’

Không thể kìm nén những hi vọng trong lòng

Khát cầu ngọt ngào giao hợp cùng thân thiết

“Ngươi hạ xuân được với ta?” Hạ thân dần dần trướng đau dục vọng, cảm giác này đối với Thương Nguyệt Ngạo Vân mà nói, một chút cũng không hề xa lạ, cho nên, hắn không thể không cảm thấy kinh ngạc.

Hắn vốn nghĩ Hoa Lộng Nhi chắc sẽ hạ độc được, hạ mê được,... Gì cũng đều có thể, nhưng thứ duy nhất không nghĩ tới chính là xuân được.

“Ta...” Hoa Lộng Nhi không biết nói gì để chống đỡ. Ô... nàng hành động quá nhanh tay, không cẩn thận lại lấy sai chai được!

Thấy nàng cứng họng, lại cũng có biểu tình bị kích động giống hắn, Thương Nguyệt Ngạo Vân nheo lại con ngươi đen, một tia hoài nghi xẹt qua trong óc.

“Chẳng lẽ ngươi hạ làm được?” Hân phỏng đoán, lại nhìn thấy khuôn mặt nàng vụt trở nên trắng bệch, không khỏi có loại cảm xúc muốn bật cười, “Ta đoán đúng rồi?”

Hoa Lộng Nhi trừng mắt hân, nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi thối lui.

Nàng là người mang được đến, cho nên vô cùng rõ hiệu quả được này lớn bao nhiêu. Làm ơn! Nàng không nghĩ bản thân sẽ trở thành giải được!

Phát hiện nàng muốn chạy trốn, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhanh tay chụp lấy cổ tay nàng, đem nàng kéo lại đặt ở dưới thân, khuôn mặt anh tuấn phát ra một làn tà khí vây quanh.

“Ngươi muốn làm thế nào, ân?” Hai thân thể dính sát vào nhau một cách phù hợp, hân có thể cảm nhận được mềm mại của nàng, còn có mùi hương tự nhiên thanh thoát.

Hừ! Hạ được xong đã muốn bỏ của chạy lấy người, nàng nghĩ trên đời này có chuyện thuận lợi như vậy sao?

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Tránh ra!” Trái tim loạn nhịp kêu thỉnh thỉnh, sức nặng của hân làm nàng thở không nổi, lắc lắc thân mình muốn giấy thoát.

Nhưng là nàng không biết, cử động vận vẹo của nàng chính là càng kích thích hân thêm, một tiếng kêu rên phát ra từ trong yết hầu của hân, làm cho hân suýt không thể đè nén dục vọng.

“Đừng nhúc nhích!” Hân gầm nhẹ, thanh âm thô ách.

Cảm giác được có một cái gì đó cứng rắn chạm vào thân dưới nàng, Hoa Lộng Nhi mơ hồ hiểu được nó là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên, giữ lại thân mình không dám nhúc nhích.

“Ngươi... Ngươi đừng ‘xúc động’.....” Thanh âm của nàng khẽ run, hơi thở nam tính của hân vây quanh người nàng, làm cho cả người nàng hư nhược.

“Được là do ngươi hạ, ngươi không biết là chính mình có trách nhiệm giải quyết sao?” Ánh mắt nam nhân chuyển thành thâm nồng, mùi hương trên người nàng dụ hoặc hân, dục hỏa bùng cháy thiêu đốt trong cơ thể.

“Không... Không được! Ngươi nếu cần thì có rất nhiều nữ nhân đang vui mừng chờ giúp đỡ, ta.. ta có thể đi tìm người giúp ngươi.....” Nàng mau chóng nói, giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười lấy lòng.

“Vậy nếu ta nói, ta không cần nữ nhân khác mà chỉ cần ngươi, thì sao?” Hân cúi đầu, thì thầm ở vành tai trắng nhỏ, có ý thổi nhiệt khí.

Hoa Lộng Nhi run rẩy cả người, hơi thở của hân dụ hoặc nàng, thân thể không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng nóng.

“Thương... Thương Nguyệt Ngạo Vân... ngươi đừng làm loạn.....” Nàng lắp bắp, hoàn toàn hối hận.

Sớm biết như vậy đã không chấp nhận lời mời, cũng không cần nghĩ trả thù gì hết, như vậy nàng sẽ không rơi phải tình huống thế này, tiến thoái lưỡng nan.

“Ngươi không nghĩ muốn ta sao?” Bàn tay to lớn theo eo nhỏ dần hướng lên trên, cách lớp vải áo cầm một bên no đủ.

“A!” Nàng thở ra một tiếng, theo bản năng giấy giữa, “Không được như vậy....”

Nàng vận vẹo lắc lư, càng khiến bàn tay to sờ miên nhu tăng thêm lực, làm cho nàng cảm thấy một trận đau đớn.

“Ngô, đau.....”

“Không muốn đau thì cũng đừng động.” Thương Nguyệt Ngạo Vân dùng sức trêu ghẹo bầu ngực trong tay, thấy nàng đau nhịu mày liền hơi hơi thả lỏng.

Nhưng là, hân không tính buông tha nàng.

“Đây là lần thứ hai ngươi hạ được với ta, lần đầu tiên cho ngươi chạy thoát, ngươi cảm thấy lần thứ hai còn có thể sao?”

Khuôn mặt anh tuấn giờ lên một tia tà mị, ngón tay dài đẩy vạt áo của nàng ra, cách một lớp áo yếm vuốt ve đỉnh ngực non mềm.

Hoa Lộng Nhi tức thì nín thở, bị hân dọa tới mức không dám nhúc nhích, chỉ có trái tim dồn dập đập tiết lộ nàng đang khẩn trương đến như thế nào.

“Tìm ngươi đập thật nhanh, đừng sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ không làm thương hại ngươi.” Nhìn mắt nàng đã phấp phồng, hân cười nhẹ ôn nhu nói.

“Ngươi... ngươi không cần....”

“Không được!” Biết nàng muốn nói gì, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhanh chóng đánh gãy lời chưa hết, “Bởi vì, ta chỉ sợ nhẹn không được.”

Mềm mại cùng mùi hương của nàng không ngừng quyến rũ hắn, huống hồ được vốn là do nàng hạ, nàng có ‘nghĩa vụ’ giúp hắn giải trừ được tính.

Thiên hạ xảo quyết này, hắn cũng không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Nếu nàng dám hạ được hắn, nàng phải gánh vác hậu quả, hơn nữa, hắn cũng thật sự muốn nàng, lửa nóng trong cơ thể không ngừng gào thét, khát vọng thường thức vị ngọt của nàng.

“Ta đã nói, ta có thể giúp ngươi đi tìm. ....”

Không cho nàng nói hết, bạc môi nhanh chóng đặt lên che lấp cái miệng nhỏ nhắn kia.

“Ngô. ....”

Hắn lại hôn nàng!

Hoa Lộng Nhi nghĩ phản kháng, vì thế hé miệng ra định nói, đầu lưỡi của hắn thuận thế làm càn xâm nhập, đảo loạn trong miệng nàng cướp lấy hương vị ngọt, bừa bãi nhấm nháp.

Vừa đụng tới làn môi đỏ, Thương Nguyệt Ngạo Vân cảm thấy không có cách nào khống chế chính mình.

Từ khi mới vừa rồi nhìn thấy nàng, hắn đã nghĩ hung hăng hôn nàng mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn kia mềm mại lại vô cùng ngọt ngào, hắn mới thương qua một lần liền khó có thể quên, đây khát vọng lại được hưởng thụ tư vị ấy.

“Hương vị của ngươi thơm quá, hảo ngọt. ....” Hắn thấp giọng lẩm bẩm, đầu lưỡi cuồng tứ đảo qua hàm răng, quán quít mây mưa trong miệng, bàn tay to cũng không ngừng hoạt động, cách lớp áo yếm nhu nhu mềm nhũ.

“Ngô. ....” Dưới duyên hôn cùng âu yếm của hắn, tay nhỏ bé vốn chống đẩy hắn ra dần đánh mất khí lực, cái lưỡi thơm tho lơ đãng chuyển động, lại đụng tới lưỡi nóng của hắn, thân thể mềm mại bỗng run theo.

Đầu lưỡi hắn đang lượn lờ trong miệng nhỏ bỗng đụng tới cái lưỡi thơm tho, lập tức không chút khách khí duyên cuốn lấy, làm càn khiêu khích câu, muốn nàng trầm luân trong tình dục.

Đầu lưỡi hai người không ngừng giao triền, nàng không tự chủ được đáp lại hắn, ngây ngô mím, rước lấy phản ứng của hắn càng mạnh mẽ cuồng phong.

Lưỡi cùng lưỡi giao triền tạo ra thanh âm dâm lãng, nước bọt theo triền hôn kịch liệt mà chảy ra cánh môi, làm ướt cả hai người.

Ý niệm phản kháng sớm đã bay biến mất, Hoa Lộng Nhi không thể suy nghĩ ra điều gì, chỉ có thể chìm đắm trong cái hôn của hắn, không tự chủ được mà khinh suyễn than nhẹ.

Khứu giác của nàng tràn ngập mùi hương cùng hơi thở của hắn.

Nàng mơ hồ như chìm trong sương mê, thân thể cũng vì thế mà trở nên mềm yếu vô lực, theo lưỡi của hắn cùng dây dưa, một màu sắc thần nhiên nhiễm hồng hai gò má, làm cho dung nhan thanh lệ mang sắc thái quyến rũ mê người.

Thẳng đến khi hai người đều thở gấp dồn dập không chịu nổi, Thương Nguyệt Ngạo Vân mới buông môi nàng ra.

Khẽ nâng đầu, hắn thấy mắt nàng giăng đầy sương mù, hai gò má đỏ hồng, cánh môi mê người bị hắn hôn mà sưng đỏ cùng phiếm ướt sáng bóng.

Hắn nhìn không được cúi đầu rên rỉ, đưa lưỡi khẽ liếm đôi môi anh đào phong nộn của nàng, dục vọng dưới khổ hạ trường đau không thôi.

Miền cưỡng ép chế xuống, hắn biết chính mình sẽ mau không kiềm nổi, quá mức xao động vội vàng chỉ làm dọa chạy thiên hạ mềm yếu trong lòng.

Đầu lưỡi nóng ảm nhẹ nhàng khiêu khích môi, dụ hoặc nàng chủ động vươn ra tìm hiểu.

“Ân. ....” Gãi ngứa kia dường như làm cho nàng khó chịu khinh ngăm ra tiếng, nhìn không được vươn phần lưỡi muốn liếm môi, lại đụng tới đầu lưỡi của hắn, thân thể mềm mại như bị điện giật mà nhẹ nhàng run lên.

Hắn nhân cơ hội duyên trụ cái lưỡi thơm tho mê người, đùa, hấp, đảo loạn, thẳng đến khi chơi đã mới chậm rãi di dời xuống.

Những cái hôn nhẹ lướt theo cổ mảnh mai trắng, lưỡi hắn nóng ảm khẽ liếm liếm lưu lại dấu vết đầy nhiệt hỏa tình, bàn tay to cũng bắt chập đi vào trong yếm nhỏ, vuốt ve cạo xát nhũ thịt mịn trắng.

“Không. ....” Không thể như vậy, nàng hắn là nên đẩy hắn ra, không thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nhưng là, thân thể hư nhược lại không thể động đậy, sự tiếp xúc của hắn tựa như phát động hỏa diễm kì dị nơi nàng, làm cho nàng căn bản vô lực kháng cự.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trước ngực chợt lạnh lẽo, kinh ngạc cúi đầu, liền thấy vạt áo đã hoàn toàn rộng mở, cái yếm hồng nhạt cũng bị quăng bừa sang

một bên.

“Không cần!” Nàng lúc này mới thanh tỉnh, xấu hổ quẩn bách cắn môi, nhanh chóng đưa tay che khuất bộ ngực.

“Đừng che.” Thương Nguyệt Ngao Vân cũng không để nàng được như mong muốn, ngược lại dùng một bàn tay cầm trụ hai cổ tay nàng, kéo gờ lên cao.

Tư thế này làm cho nàng không thể không ưỡn cao bộ ngực, tiếp xúc cùng hắn càng nhiều.

“Không...” Hoa Lộ Nhị vừa thẹn lại hoảng, cái nhìn chăm chú của hắn làm nàng phát run toàn thân, không tài nào phân rõ cảm giác, không giống chán ghét, chỉ cảm thấy vô cùng vô cùng xấu hổ.

“Nơi này của người rất đẹp, sờ vừa thơm mềm vừa trơn nhờn.” Bàn tay to bao trùm một bên miên nhũ, đầu ngón tay hơi hơi dùng lực, hưởng thụ xúc cảm nơi trắng mịn kia mang đến.

Thân thể của nàng kiều nhỏ, bộ ngực no đủ đầy đặn rất vừa tay, đầu nhũ cũng rất kiên đỉnh, da thịt trơn mềm, mịn màng thơm ngát giống như trẻ nhỏ, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Nhìn đầu nhũ mê người đỏ bừng, hắn cúi đầu hàm trụ một đóa nụ hoa, dùng sức hút, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi liếm qua lại, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, bừa bãi đùa bỡn mặt phần nộn kia.

Bàn tay to cũng không ngừng vuốt ve bầu ngực tuyết trắng, cái lưỡi duyên làm nhũ tiem cũng ngẫu nhiên dần hôn xuống dưới.

Hắn hôn mát phát ra thanh âm thấp phần ái muội, làm cho nàng nghe được mà thân thể run lên, đầu ngực mẫn cảm cũng truyền từng trận khoái cảm như thủy triều đến.

Nàng muốn ngăn cản hắn, cái miệng nhỏ nhắn định lên tiếng cự tuyệt, nhưng là miệng há ra ngậm vào cũng chỉ là rên rỉ thanh âm.

“Không.... Ân.....um....”

Không tự chủ được lắc lắc thân mình, ý niệm phản kháng trong đầu lại biến mất, nàng mê loạn không thôi, chìm đắm trong âu yếm của hắn.

Thấy nàng không hề phản kháng, Thương Nguyệt Ngao Vân buông ra hai tay của nàng, tay kia đặt lên trên một bên tuyết nhũ, bao trọn bầu ngực tròn đầy.

Hắn dùng lực nhu nhu nhũ thịt nhuyễn nộn, ngón tay kẹp lấy đầu nhũ hồng nhạt, vuốt ve xoay tròn, làm cản di động, đem nụ hoa vì bị miết loạn mà hồng rực lên, phần nộn mê người dưới ánh sáng mờ nhạt.

Hắn dùng tay đùa bỡn một bên, một bên cũng không quên dùng lưỡi hấp duyên, nhấp nháp, đem tuyết trắng nhờn nhờn đùa bỡn thành đỏ bừng.

“A...” Hoa Lộ Nhị ưỡn cong người, hưởng thụ khoái cảm do hắn mang đến, từng trận cảm giác tê dại kích thích nàng.

Bầu ngực tuyết trắng vì hắn đùa bỡn mà nhiễm màu đỏ ửng, nhũ tiem nhẹ nhàng rung động, bị hắn liếm duyên sung đỏ mà cương lên, dính nước bọt của hắn, phỉm sáng bóng đầy dâm mỹ.

Bụng đầy lên đục hóa làm nàng như bị bông, khiến cho nàng cảm thấy khó nhin, một dòng dịch ẩm ướt theo trong cơ thể tràn ra, nàng không biết đó là cái gì, lại không hiểu sao cảm thấy ngượng ngùng.

“Thương Nguyệt Ngao Vân... Ta cảm thấy rất lạ....” Cắn cắn môi, nàng không biết phải làm sao nhìn nam nhân.

“Lạ làm sao?” Khẽ liếm một chút lưu lyến nhũ tiem phỉm hồng, hắn nâng ánh mắt nhìn nàng, khoe môi gợi lên một tia ý cười tà mị, bộ dáng cuồng tứ kia làm cho lòng nàng run lên.

Nhắm lại hai mắt, nàng không dám nhìn hắn, cảm thấy trái tim mình đập thật mạnh.

Sao lại thế này, tuy rằng biết bộ dạng hắn thật đẹp, nhưng là nàng lại cảm thấy, lúc này hắn phá lệ quyến rũ mị hoặc, làm cho mặt nàng hồng đỏ lên.....

“Ta..ta không biết.....” Thanh âm của nàng mong manh, hai chân gắt gao chụm lại, không tự giác cọ xát vào nhau, lại phát giác bởi vậy mà thủy dịch kia giống như lại càng tiết ra càng nhiều, còn truyền đến từng trận cảm giác ngứa ngáy.

“Ân....” Cắn môi, nàng nhin không được phát ra một tiếng ngâm.

Biểu tình ngượng ngùng lại dâm lãng kia của vật nhỏ rước lấy tiếng cười khê từ hắn, lưỡi rời đi tuyết nhũ chậm rãi lần xuống bụng, thuận tay mở hai chân nàng ra, chen người vào giữa không cho nàng chụm chân lại.

Hắn cởi bỏ đai lưng của nàng, đem quần áo nàng trút bỏ sạch sẽ, thân thể tuyết trắng mềm mại trừ bỏ tiết khổ ra, không còn một mảnh che khuất.

“Không cần!” Phát hiện chính mình trở nên trần trụi, Hoa Lộ Nhị xấu hổ đến không dám nhìn Thương Nguyệt Ngao Vân, hơn nữa chân của nàng còn

bị hấn mở ra quây hai bên thất lưng hấn, làm thành tư thế ngại ngùng.

“Đừng như vậy! Đừng nhìn!” Nàng cất cao tiếng, sợ bị hấn phát hiện tiết khô đã ướt ẩm

Nhưng là không còn kịp rồi, hấn đã nhìn thấy vải dệt mỏng manh bị thấm ướt mảnh nhỏ, kẻ sát hoa huyết mê người nhan sắc.

“Như vậy liền ẩm ướt?” Mở rộng hai chân nàng ra, ngón tay dài cách vải dệt ẩm ướt miết nhẹ hoa khâu. “Nhưng là còn chưa đủ. ....” Hấn thấp giọng lầm bầm, vuron đầu lưỡi, cách lóp tiết khô mỏng manh mà khẽ liếm hoa khâu phẩn nộn.

“Không cần!” Không nghĩ tới hấn làm như vậy, Hoa Lộng Nhi trừng lớn mắt muốn giãy dụa, nhưng là liếm duyên của hấn lại mang đến khoái cảm tê dại, làm cho nàng xụi lơ.

Cái lưỡi nóng ẩm không ngừng liếm láp hoa khâu, thưởng thức vị ngọt của nàng, hương mùi của nàng tràn ngập trong khứu giác của hấn.

Hoa huyết vì bị liếm rớt cuộc không thể che giấu nổi, cách lóp tiết khô đã trở nên ướt đầm, bao vây trong màu đen của da lông, bày ra khung cảnh phi thường yêu mỹ.

Mà đầu lưỡi của hấn lúc này dùng sức đưa vào, làm cho vải dệt thật sâu dính vào hoa khâu. ....

“Không. ....” Hoa khâu non nót không chịu nổi đùa bỡn của hấn, làm vải dệt lâm vào nơi mẫn cảm giữa hai chân, nàng than nhẹ, bị loại cảm giác khác thường này làm cho run rẩy.

Nhưng là Thương Nguyệt Ngạo Vân hoàn toàn không để ý đến kháng cự của nàng, không chỉ dùng đầu lưỡi, còn lấy ngón tay ấn vào, làm cho vải dệt tiến vào trong hoa huyết, sau đó nhu động không ngừng cọ xát.

“Không. ....” Lắc lắc thân mình, nàng muốn kháng cự, nơi mẫn cảm vì hấn đùa bỡn mà truyền đến nhè nhẹ đau đớn.

Nhưng dần dần chậm rãi, cảm giác đau đớn kia lại chuyển thành khoái cảm, theo liếm duyên cùng vuốt ve của hấn, dịch ẩm ướt càng lưu tiết nhiều, cảm nhận dễ chịu sự ra vào của hấn.

Cảm giác kỳ dị này làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, lại không rảnh suy ngẫm, bởi vì hấn bỗng nhiên di động ngón tay, không ngừng ma sát hoa môi mẫn cảm.

“Không. . . A. ....” Hoa môi non nót nhin không được đùa bỡn của hấn, bắt đầu phỉếm hồng, theo hoa dịch tiết ra, tiết khô cũng biến thành càng ẩm ướt.

Hấn ngừng đầu, khẽ liếm hoa dịch lấy dính trên bạc môi, bàn tay to dùng sức kéo tiết khô, làm cho hoa huyết ẩm ướt hoàn toàn hiện ra.

Nhìn thấy đóa hoa phẩn nộn kia chịu không được run run, chảy ra dịch ẩm ướt, lông tơ cũng vì dính mật ngọt mà phỉếm ánh nước trong suốt.

Cảnh đẹp mê người làm hấn nín thở, ngón tay rời khỏi đóa hoa, nhìn đến bên trong hoa để đang nhẹ nhàng rung động, mật dịch cũng chảy ra không ngừng.

Nhưng là không đủ, nàng còn chưa đủ ẩm ướt.

Hấn thân thủ cầm lấy chén ngọc trên bàn nhấp một ngụm, đem lượng rượu trong miệng truyền vào trong hoa huyết khuynh đảo, hơi lạnh của rượu lập tức lan tỏa, mang đến một trận thâm lạnh, còn có nồng đậm hương say.

“A! Người làm cái gì. ....” Nàng thờ nhẹ, nhìn thấy hấn cúi đầu, đưa lưỡi liếm làm rượu thấm ướt hoa huyết, đồng thời nhắm nháp hương thuần rượu ngon cùng vị ngọt mật dịch.

Môi hút không ngừng phát ra tiếng vang ái muội, đầu lưỡi liên tục liếm làm ướt đầm đóa hoa, đem nộn huyết càng trở nên ẩm ướt, bộ lông mềm cũng dính lấy nước bọt.

Theo sau đó, hấn đưa ngón tay dài nhập vào cửa huyết, ma sát vách tường hoa ẩm ướt nóng.

“Ân. ....A. ....” Đầu ngón tay của hấn vừa mới đi vào, đã bị nàng gắt gao hấp thụ, hoa kính bị xâm nhập tạo ra cảm giác có điểm kỳ dị, hơi hơi đau, nhưng là ngứa ngáy khó nhịn càng nhiều hơn nữa.

Theo cọ xát của hấn, xuân triều càng dâng tràn đầy, cùng với rượu làm ẩm ướt toàn bộ cảm hấn.

Hấn liếm nuốt vào, nhìn hoa huyết không ngừng chảy ra thủy dịch kia, hơi hơi mị mầu.

Rút ngón tay ra, hấn rời khỏi đóa hoa ướt đầm, đem ly rượu để ở cửa huyết, hơi hơi đỏ vào.

Hạ thân truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm Hoa Lộng Nhi run lên, nàng mở mắt ra, chỉ thấy hấn cong hạ khuỷu tay, đem chút rượu trong chén đổ vào hoa huyết.

“Không!” Nàng kinh hô, lại không ngăn cản được động tác của hắn.

Rượu tràn đầy tiến vào nơi tư mật, cảm giác bị phồng lên kia làm cho nàng thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 2.2 (19+)

Thương Nguyệt Ngạo Vân sau khi đem toàn bộ rượu truyền vào hoa huyết mới vút chén sang một bên, dùng chút sức mở rộng hơn hai chân đang núp vào của nàng, vui đầu vào giữa.....

Đầu lưỡi nóng ẩm liếm qua da thịt, làm cảm thâm nhập vào bên trong, rượu theo cái lưỡi tiến vào mà tuôn ra, từng giọt từng giọt chảy theo khe hở tích lại.

“Ừm...A.....”

Đầu lưỡi của hắn áp sát hoa hạch, mang đến khoái cảm diệu kì, lúc này Hoa Lộng Nhi sớm không còn chút đau đớn, chỉ còn cảm giác hơi bị phình lên, làm cho nàng tê dại bầu ngón chân xuống.

Vách tường hoa rất nhanh hấp thụ lưỡi của hắn, hắn không ngừng tiến về phía trước đẩy mạnh, đem rượu từ từ loại hết ra ngoài, ngón tay cũng theo đó mở rộng da thịt xung quanh đóa hoa, vuốt ve nhẹ nhàng trên cửa huyết.

“Không.... Ân....” Nàng vận vẹo uốn người, cong thắt lưng đem nộn huyết càng đưa lên trước, theo bản năng khát cầu càng nhiều.

Đẩy mạnh đầu lưỡi thường thức vị rượu nồng đậm cùng hương nộ hoa, yết hầu hắn nuốt khan khô nóng, vô cùng yêu thích hương vị hỗn hợp ngọt ngào, hắn tham lam đem đầu lưỡi tiến càng sâu, tìm nơi mẫn cảm nhất giấu kín trong đó.

“A!” Hoa Lộng Nhi run rẩy cả người, hàm răng khê cắn môi dưới, cảm giác tê dại kia làm nàng khó nhịn.

Đầu lưỡi của hắn không ngừng ma sát, khiêu khích nộn thịt bên trong mẫn cảm, làm cho càng nhiều yêu dịch tiết ra, thẳng đến khi hắn cảm thấy chơi đã mới ngừng.

Theo đầu lưỡi của hắn rời khỏi, chất lỏng trong suốt cũng chảy ra càng nhiều, tạo nên một loại khung cảnh vô cùng dâm lãng.

Hắn khẽ liếm cánh môi, ngẩng đầu đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Ném thử, đây là hương vị của ngươi.” Đầu lưỡi lại tham nhập miệng của nàng, phiên giảo nước bọt bên trong, làm cho nàng nhắm nháp mùi hương chính mình.

“Ân....” Hoa Lộng Nhi thưởng đến tư vị động tình của bản thân, không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng là lại không tự chủ tìm hiểu cái lưỡi thơm tho của hắn, cùng hắn dây dưa thật lâu.

Mọi lý trí của nàng, từ khi hắn khiêu khích hạ thân đều đã tan biến, nàng bị chìm sâu trong tình dục, say mê ở trong lồng ngực của hắn, hoàn toàn không có khả năng kháng cự.

Giờ phút này, dục hỏa hừng hực tra tấn nàng, cảm giác không được thỏa mãn trống rỗng làm nàng vận vẹo thân thể, cái miệng nhỏ nhắn phát ra thanh “ừm” rất nhỏ.

Phản ứng nhiệt tình của nàng kéo theo nụ cười của hắn, đầu lưỡi cùng nàng dây dưa, bàn tay to trước ngực cầm lấy một bên tuyết nhũ, dùng sức miết nhẹ vuốt ve.

Mồ hôi tẩm ướt lưng hắn, dục vọng dưới bụng làm hắn đau đớn khó nhịn, hắn cắn răng nhịn xuống, chống cự lại hiệu quả được trong cơ thể.

Rời đi môi nàng, hắn chậm rãi liếm hôn lần xuống, lưỡi nóng ẩm liếm xuống tuyết phong trắng mịn, hàm duyên đầu nhũ đỏ bồng, đùa giỡn đủ thích mới buông ra, tiếp tục chuyển động đòi xuống.

Cuối cùng, lần đi xuống vùng tam giác cực kì mê người kia.

Hắn vươn tay tách ra hoa môi ướt đầm, đầu lưỡi liếm láp bôi thịt phấn nộn, theo đường liếm duyên của hắn, hoa dịch cứ thế trào ra, trở thành hỗn hợp với nước bọt của hắn, đem phấn nộn giữa hai chân biến thành một mảnh đầm dịch.

Hắn một bên liếm, một bên dùng tay tham nhập, chậm rãi đi vào bên trong hoa kính, mới vừa tiến vào, vách tường hoa non nót kia đã gắt gao cuốn giữ lấy tay hắn.

“Trời ạ! Ngươi thật chặt.....” Hắn có thể tưởng tượng, đến khi hắn chân chính đi vào trong cơ thể nàng, khoái cảm bị gắt gao quán chặt kia có bao nhiêu mất hồn.

Nghĩ đến điều này, lửa nóng dưới khó hạ truyền đến một trận đau đớn, hắn cắn răng nhịn xuống dục vọng, di động ngón tay dài chậm rãi trườn đưa.

“Ấn.... A a.....”

Chuyển động của hắn làm vách tường run run, mang đến khoái cảm nhẹ nhẹ, Hoa Lộng Nhi khinh ngâm ra tiếng, không tự chủ được vận vẹo thất lung.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, hắn lại di động ngón tay ra vào, đem hoa khâu đang hút chặt càng mở ra, hai ngón tay cùng tiến vào chỗ sâu trong tìm kiếm, không ngừng đùa bỡn hang động, đâm vào cọng sát, lại nhẹ nhàng rút ra.

“A a..... Không cần.....”

Theo đùa bỡn của hắn, cảm giác điện giật truyền khắp tứ chi của nàng, nàng bắt đầu rên rỉ, toàn thân không ngừng run run.

Tay hắn đùa bỡn nộn huyết ra vào dần nhanh, mỗi một lần tiến vào đều cố ý chạm đến sát bên ngoài tầng lá mỏng.

Theo động tác của hắn, Hoa Lộng Nhi cảm thấy một tia đau đớn, nhưng là lại bị tầng tầng khoái cảm áp chế lại; tay hắn không ngừng trườn đưa, rất nhiều mật dịch dính lại, tơ máu ửng đỏ cũng xen lẫn trong đó, đang chảy ra hoa huyết.

Trừ bỏ ngón tay thon dài không ngừng trườn đưa, lưỡi của hắn cũng không nhàn rỗi, một bên liếm láp đoá hoa dùng sức hút, một bên từng ngậm nuốt vào yêu dịch ngọt, thỉnh thoảng lại lấy đầu lưỡi khiêu khích vách hang.

“Không.....”

Hắn hai bít cùng đùa bỡn về nơi mẫn cảm, làm nàng không tự chủ được vận vẹo thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực bối rối, yêu dịch từ hoa huyết như thủy triều trào ra.

Đột nhiên, hắn di động ngón tay, đem vách tường hoa toàn bộ mở rộng, lại dùng lực thâm nhập sâu về trước.

“A!” Cắn chặt môi, khoái cảm thỉnh thoảng đánh sâu vào nàng, làm toàn thân nàng phát run, tiết ra càng nhiều hoa dịch.

Hắn rút ngón tay ra, tiếp tục qua lại di động, ngay sau đó đầu lưỡi cũng tham nhập vào trong hoa huyết, đi theo hai ngón tay đem hoa kính toàn bộ mở ra, không ngừng trườn đưa.

“Ách.. A a.....”

Hoa huyết bị mở rộng truyền đến từng trận khoái cảm lớn, khoái cảm như toàn tập trung ở chỗ này, theo trườn đưa của hắn mạnh mẽ dâng lên, không ngừng hội tụ.

Vách tường nhanh chóng bắt đầu co rút lại, đưa ngón tay hắn cùng đầu lưỡi háp càng nhanh, nộn thịt truyền đến từng đợt co rút, cử động theo trườn sát của hắn không ngừng nhấp nháy.

Biết nàng mau đạt tới cao trào, tay hắn càng dùng sức tham nhập, đè ép vách hang chặt hẹp non nót, đầu lưỡi cũng đi theo vào trong, để vào trung tâm mẫn cảm.

Hoa dịch, không ngừng lưu tiết, làm ướt đầm khu vực giữa hai chân, còn có cả cầm hắn.

Khí lực nàng theo động tác của hắn bốc hơi như nước, hô hấp cũng trở nên càng lúc càng dồn dập, một màu hồng sáng rực nhuộm toàn bộ thân hình tuyết trắng.

“A a a.....” Nàng rốt cuộc chịu không nổi, cái miệng nhỏ nhắn dật ra một tiếng ngâm kêu, hoa dịch từ chỗ sâu nhất trào ra càng nhiều.

Hắn rút lại đầu lưỡi cùng ngón tay, làm cho chất lỏng trong suốt không còn trở ngại mà ồ ồ lưu chảy, mùi hương nồng đậm ngọt ngào cũng theo đó tràn ngập không gian.....

Lòng ngực thở gấp, Hoa Lộng Nhi toàn thân vô lực nhắm mắt lại, kích tình nhiễm màu đỏ ửng lên thân thể tuyết trắng, làm cho nàng trông giống như đoá hoa hồng nở rộ sắc vì, xinh đẹp lại mê người.

Nàng nghĩ đã muốn xong, ai ngờ hắn lại lần nữa đè lên người nàng. Lúc này đây, trên người hắn không hề có quần áo, liền trần trụi y như nàng.

Bất đồng với cơ thể mềm mại của nàng, thân hình hắn tràn ngập hơi thở dương cương kẻ sát nàng, làm cho nàng cảm giác rõ ràng được hắn cứng rắn cùng nóng nhiệt ra sao.

“Ngươi.....” Mở mắt ra, nàng ngốc lẳng nhìn hắn.

“Nhấn một chút, sẽ có chút đau”. Mở tung ra hai đùi trắng mịn của nàng, hắn nói nhỏ vào vành tai, rốt cuộc không thể ỉn nhẫn dục vọng đã trưởng đau khó chịu.

Hiệu quả xuân dược cùng dục hỏa làm cho hắn không thể lại khắc chế, thất lưng động mạnh, vật nam tính thô dài nhanh chóng đâm vào hang động, trong hoa dịch vừa tạo ra đi vào trong vách tường hoa non nót, phá tan tầng lá mỏng của nữ trinh.

“A!” Đột nhiên đau đớn mạnh mẽ truyền tới làm cho nàng căng cứng thân mình, thịt nộn nơi vách tường cũng một trận co rút nhanh, đưa vật nam tính của hắn hút chặt lại.

“Thiên! Ngươi thật chặt.....” Hắn cắn răng, vốn còn muốn cho nàng thời gian thích ứng, nhưng là bị nàng hấp nuốt như vậy, hắn căn bản không chế không được.

Di động thất lưng, hắn bắt đầu từ từ đưa qua lại, mỗi một cái chuyển động, đều đâm đến chỗ sâu nhất mới rời khỏi, làm tuôn ra vài giọt máu tươi của nữ tử.

“Không cần.... Đau quá.....” Nàng khóc lên, cánh tay nhỏ bé chống đỡ hắn, khoái cảm mới vừa rồi biến mất hoàn toàn.

“Hừ, nhịn một chút, như thế này sẽ không đau”. Hôn môi nàng, hắn nhẹ giọng dỗ, thất lưng lại càng dùng sức, hoàn toàn không thể dừng lại.

Cảm giác bị nàng gát gao vây quanh thật sự rất thư sướng, khoái cảm dễ chịu làm cho hắn không thể khắc chế, thầm nghĩ ra sức tiến lên.

“A a a....” Không thể đẩy hắn ra, Hoa Lộ Nhi than nhẹ, cũng buông tha cho hành động phản kháng, mặc hắn qua lại từ từ đưa vào ra.

Dần dần, nàng cảm giác được đau đớn dần biến mất, bị một loại sung sướng kì dị bao trùm khắp thân người.

Lông mày thanh tú nhíu chặt rốt cục thả lỏng ra, nàng theo bản năng vận vẹo thân thể, thanh âm rên rỉ thống khổ chuyển thành tiếng ngâm mềm mại.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, bàn tay to nhanh nắm thất lưng của nàng, hắn càng thêm dùng sức từ từ đưa, mỗi một lần rút ra, hương vị ngọt ngào của chất lỏng lại càng thêm nồng đậm.

Yêu dịch giúp cho hắn ra vào dễ dàng, nhuyển nộn vách tường gát gao giữ chặt vật thô dài của hắn, theo chuyển động ra vào của hắn mà không ngừng co rút đè ép lại, làm cho hắn từ từ sắp mê man.

“A.....Ân...”

Theo từ từ đưa của hắn, khoái cảm dâng cao đánh úp lại, làm cho nàng không thể khắc chế bật ra tiếng rên rỉ, thân thể mềm mại theo va chạm của hắn mà khẽ run, đôi bông đào rất tròn cũng cao thấp lay động.

Nhìn nhũ tiêm mê người kia, bàn tay to nắm ở eo nhỏ dần hướng lên trên, bắt lấy một bên tuyết trắng, ngón tay dùng sức trêu đùa.

Nhìn bầu ngực trắng mềm bị bàn tay to che lấp không còn khe hở, đầu nhũ cao thẳng đỏ bừng, hắn nhịn không được cúi đầu, ngâm môi một đóa hồng dùng sức hút.

Hắn một bên đùa giỡn hai bông tuyết nhũ, một bên nóng thiết cũng không dừng hoạt động từ từ đưa, ngược lại càng tăng thêm độ va chạm vào hoa tâm ở chỗ sâu nhất trên diện rộng, đè ép càng nhiều hoa dịch tuôn ra ngoài.

Cái lưỡi mát hôn đỉnh đồi phát ra tiếng vang, hợp cùng thanh âm hắn va chạm nơi hạ thể ướt át, hình thành một khúc chương nhạc đắm đuối đến cực điểm.

“A a a.....”

Tuyết nhũ mãi cảm bị hắn đùa bỡn, tiểu huyết cũng bị thừa nhận vật nóng dài đâm vào, hai khoái cảm cùng lúc đánh sâu vào thân khiến Hoa Lộ Nhi rốt cuộc khắc chế không được chính mình.

Nàng nhẹ nhàng vận vẹo eo thon nhỏ, làm cho nóng thiết của hắn càng ma sát vào vách tường mềm ẩm, nộn huyết cũng theo đó co rút nhanh, đưa hắn vây quanh càng chặt chẽ.

Hưởng thụ khoái cảm bị nàng gát gao hấp trụ, hắn càng dùng sức mát hai bông tuyết nhũ, đem nhũ thịt non trắng biến thành đỏ bừng, ánh lên màu sáng đậm nỉ mị hoặc.

Thấy thế, hắn mới vừa lỏng buông tay đôi bầu ngực tròn, bàn tay to chế trụ thất lưng nhỏ, lật người đem nàng ôm lấy, làm cho hai người mặt đối mặt nhau, cũng làm cho nàng ngồi ở trên người hắn.

“A! Hảo, sâu quá.....”

Tư thế này làm cho sức nặng của nàng đè xuống, cũng làm cho hấn đi vào càng sâu, đem hoa huyết của nàng mở rộng xuyên vào.

Gắt gao ôm lấy thất lung nhỏ bé, Thương Nguyệt Ngạo Vân dùng sức hướng lên trên đỉnh, theo va chạm của hấn, hai bông tuyết nhũ cũng cao thấp xuống lên, nhũ tiêm ngẫu nhiên lướt chạm qua đầu ngực nam tính của hấn, mang đến càng nhiều khoái cảm.

“Thoải mái?” Hấn hừ nhẹ thanh âm hỏi, cúi đầu ngậm lấy một bầu ngực non trắng dùng sức hấp cắn đùa cợt.

“A! Thoải, thoải mái.....”

Sớm phen không nổi chính mình đang nói cái gì, Hoa Long Nhi chỉ có thể dựa theo bản năng đáp lại hấn, mái tóc dài đen theo luật động của hấn bay bay áp vào đường cong mê người.

Thương Nguyệt Ngạo Vân mị mầu, chìm đắm trong trạng thái mơ màng của nàng, dùng sức động mạnh thất lung, không ngừng hướng lên trên đâm vào hoa huyết.

Mỗi một lần xuyên qua, đều đi vào thật sâu tới tận nơi mẫn cảm nhất của nàng; theo trườ đưa của hấn, vách tường hoa hấp lấy nóng thiết càng nhanh, gây ra cho hấn khoái cảm vô cùng mãnh liệt, cũng làm cho hấn tăng tốc, dùng thêm sức, dường như muốn phá xuyên qua hang động bí hiểm, không lưu lại một tia.

Tiếng luật động vang lên dâm dăng, chỗ tư mật ẩm ướt càng nhiều, trong đó có hoa dịch của nàng cùng với dịch của hấn.

“Ấn..... A a.....”

Dần dần, vách tường càng chặt chẽ co rút lại, không thể thừa nhận tiếp thêm vật thô nóng.

Biết nàng lại sắp nhanh đạt đến cao trào, hấn va chạm càng thêm dùng sức, hưởng thụ vách tường hoa co rút càng nhanh.

Phút chốc, nàng ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, một tiếng ngâm kêu theo miệng bật ra, vách tường nhuyễn nộn co rút lại tới đỉnh, làm hoa dịch theo hoa tâm thi nhau trào ra, cọ rửa đỉnh nóng thiết.....

Lại một lần cao trào nữa, làm cho Hoa Long Nhi rốt cuộc không còn chút sức lực nào, hư nhuyễn mềm mại ngã vào trên người hấn mà không ngừng thờ dốc.

Vật lửa nóng thô dài của hấn vẫn như cũ đứng chôn trong cơ thể nàng, không có một tia mềm đi, hiển nhiên là còn chưa đủ thỏa mãn.

Cho nên, còn chưa chấm dứt....

Hấn nhanh chóng áp đảo nàng, ép hai chân nàng về phía trước kề sát ngực.

“Không.....” Nàng khinh hô. Tư thế này thực vô cùng xấu hổ, làm cho nàng có thể thấy được vật nam tính của hấn chôn trong cơ thể mình, mà cánh hoa ướt đầm chính là hấp hấn quá chặt chẽ.

Kích thích nơi thị giác khiến cho vách tường bỗng co rút nhanh, cũng rước lấy tiếng rên rỉ của hai người.

“Thiên! Ngươi hấp lấy nó thật nhanh.....”

Than nhẹ, Thương Nguyệt Ngạo Vân rốt cuộc không chế không nổi, di động thất lung ra sức trườ sáp.

“A a.....”

Nàng nhìn thấy vật thô to đi vào hoa huyết, bối thị phần nộn theo trườ đưa của hấn pháp phòng, yêu dịch trong suốt cũng không ngừng bị chảy ra, đem thứ thô dài của hấn lấp lánh ánh nước, chính đều là vì chất lỏng của nàng.

Tận mắt nhìn thấy tiểu huyết bản thân phun ra nuốt vào vật thô dài cực đại của hấn, Hoa Long Nhi nhịn không được càng thêm hỗn hển, cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng là cảm giác bị hấn trườ sáp lại thật thoải mái.

Theo luật động không ngừng của hấn, khoái cảm liên tục đánh úp lại, thân thể hư nhuyễn mặc dù không còn chút lực, vẫn lại không tự chủ được hưởng thụ trườ đưa của hấn.

Nàng như là bị hấn hạ được, thật sâu chìm đắm trong hấn.

“Ách..... A a.....”

Nàng ngậm lên, trong mắt chỉ còn đầy sương mù, nhìn gương mặt tuấn mỹ ấy, nàng lại một lòng không tự chủ được rung động.

Đây là cảm giác gì? Nàng không hiểu, cũng không thể tự hỏi...

Va chạm của hấn làm thần trí nàng hôn trầm, chỉ có thể hỗn độn thừa nhận khoái cảm hấn mang đến.

Nóng thiết cực đại lui tới huyết khẩu, lại dùng lực đâm vào tiểu huyết cực nóng, đi vào dừng đạo không để một tia khe hở.

Theo va chạm của hắn, hoa dịch không ngừng chảy ra, theo độ cong thân hình chảy xuống, làm ẩm ướt bụng cùng ngực nhũ của nàng.

Cảnh tượng dâm lăng kia kích thích dục hòa của hắn, thô rỗng một tiếng, hắn tăng cao biên độ va chạm, nóng thiết thô dài từ hồng sắc biến thành sùng đỏ, theo trườ sấp của hắn không ngừng đâm vào phụn ra.

“Không..... quá nhanh..... Ta không được.....” Thân mình mềm mại không theo kịp cuồng tiến mạnh mẽ của hắn, cũng không có cách nào thừa nhận vật thô dài kia nữa. Nàng rên rỉ cầu xin tha thứ, muốn hắn thả chậm một chút.

“Ngươi có thể.” Hắn gầm nhẹ, khuôn mặt anh tuấn vì dục hòa mà ửng hồng, hưởng thụ thư sướng bị nàng hấp trụ, chuyển sang phương thức vừa động vừa hơi xoay mả sát.

“Ấn... A a.....”

Nộn vách tường vừa đến cao trào nên mẫn cảm không thôi, chịu không nổi đùa giỡn như thế, hoa dịch liên lập tức ồ ồ tuôn ra, làm nóng thiết càng bóng nước.

Hắn hưởng thụ khoái cảm cực sướng do nộn huyết cấp tốc co rút mang lại, động thất lưng dừng mãnh tiến lên, một lần đều một lần thật sâu chạm tới hoa tâm

“A!..” Theo va chạm không ngừng của hắn, hoa tâm mẫn cảm truyền đến khoái cảm cực lạc, làm cho thân mình nàng căng thẳng, gia tốc nhanh co rút.

Dừng đạo nhỏ hẹp gắt gao hấp trụ nóng thiết, vách tường không ngừng co vào mở ra, dường như muốn bóp giữ chặt lửa nóng nam tính, không ngừng áp bách vật thô dài của hắn trong mình.

“Ấn.....” Thương Nguyệt Ngạo Vân rốt cuộc ản nhẫn không được, dùng sức trườ đưa hơn mười lần sau, mới thả lỏng thân mình, đem bạch dịch bắn ra ở nơi sâu nhất.

“A a .....” Bạch dịch nóng bỏng kia làm tiểu huyết của nàng trở nên nóng quá, Hoa Lộng Nhi nhin không nổi kêu lên, hoa dịch cũng theo đó trào ra.

Bạch dịch nóng rực cùng hoa dịch trong suốt trộn lẫn nhau, tràn ngập toàn bộ hoa hồ, hương vị tinh dục cũng theo đó tràn ngập không gian, thật lâu cũng không biến mất.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 2.3

Sáng tinh sương, tia nắng đầu tiên lạng lẽ soi thấu vào căn phòng.

Thương Nguyệt Ngạo Vân theo bản năng đưa tay muốn kéo thiên hạ bên cạnh vào trong lòng, thân thủ vurun tay lại ôm phải không khí.

Hắn sừng sốt, nhanh chóng mở mắt ra, phát hiện trên chiếc giường to như vậy chỉ còn hắn một người.

Trên đệm giường vẫn đương lưu lại mùi hương phảng phất, trong không khí còn có vị tinh ngọt thần nhiên, chứng thực lửa nóng triền miên đêm qua.

Nhiều mảy, hắn đưa tay khẽ vuốt một đường lên tằm vải trải giường bên cạnh, trên đó vẫn còn ôn hương dịu ngọt ấm áp, xem ra nàng mới rời đi chưa bao lâu.

Lúc này mới quá canh năm, hắn nhớ rõ phải đến trên dưới canh bốn chính mình mới buông tha nàng, không nghĩ tới thể lực của nàng lại tốt như vậy, không cần nghỉ dưỡng bao lâu đã có thể lạng lẽ trốn.

Xem ra, tối hôm qua hắn còn quá khách khí đi.

Thương Nguyệt Ngạo Vân mỉm cười, khuôn mặt mang vẻ tà mị mê hoặc.

Nghĩ đến kích tình đêm qua, tiếng khóc kêu yêu kiều của nàng, còn có cơ thể mẫn cảm mê người kia, mới vừa nhẹ nhàng động, đã đem lửa nóng của hắn kiểm hút thật nhanh.....

Nghĩ đến lại không tự chủ được, hạ phúc của hấn bỗng nổi lên phản ứng.

Chỉ tiếc, nữ nhân gọi lên dục vọng nơi hấn dĩ nhiên lại đã rời đi, nếu không hấn nhất định ôm nàng lại mây mưa một hồi, ba ngày ba đêm cũng không để cho nàng xuống giường được. (so good! so “biến thái”! e ủng hộ =)))

Trước khát vọng mãnh liệt với Hoa Lộng Nhi, ngay cả đến chính hấn cũng cảm thấy kinh ngạc không ngờ.

Liền ngay cả hành động muốn nàng tới qua, nay nhớ đến, cũng không tránh khỏi xúc động một chút, dù sao nàng cũng không phải nữ tử bình thường mà là một công chúa tiểu quốc, muốn một nàng công chúa, chẳng khác nào phải cưới nàng làm phi.

Kì quái là, hấn dường như không hề chán ghét hay bài xích chuyện đó, đối với ‘xúc động’ kia của chính mình cũng không hề thấy hối hận.

Kỳ thật tới qua, hấn rõ ràng có thể tìm một nữ nhân khác, không nhất thiết phải ở cùng nàng, thế nhưng hấn, một chút cũng không muốn nữ nhân khác.

Miệng tuy rằng nói nàng hạ được phải phụ trách làm giải được, nhưng trong lòng hấn rất rõ, kia chẳng qua là lấy cớ mà thôi, tình hình chân chính thực tế là .... hấn muốn nàng.

Từ lúc nhìn đến sự hiện diện của nàng, ánh mắt hấn đã rời ra không được, hoặc chẳng, có lẽ một đêm kia khi nàng nghỉ ngơi yên được hấn, cặp mắt đen xinh đẹp ấy đã mê hoặc hấn mất rồi..?

Bất chấp tất cả muốn tìm đến nàng, không đơn giản chỉ là vì trả thù việc bị sỉ nhục, còn có một nguyên nhân khác, chính là đã bị đôi mắt đẹp trong suốt kia hấp dẫn không thôi.

Mà nước mắt của nàng càng làm cho hấn ngoại lệ mềm lòng, nếu không cũng đã không để cho nàng thực hiện được kế hoạch, cho nàng cơ hội hạ được hấn. (cuối cùng là chị là kẻ bị hại mà ==! =)))

Bất quá, thực không nghĩ tới nàng lại hạ làm được.

Nghĩ đến đây, Thương Nguyệt Ngạo Vân không khỏi khẽ bật ra tiếng cười.

“Hoa Lộng Nhi...” Hấn thì thầm nhớ kỹ tên của nàng, tiểu nữ nhân thú vị này không chỉ lôi kéo hứng thú của hấn, cũng còn làm cho tâm hấn rục rịch.

Lần đầu tiên trong đời, hấn muốn một nữ nhân như thế, loại tâm tình này đến tột cùng là cái gì đâu?

“Tâm động sao....?” Thương Nguyệt Ngạo Vân đưa ánh mắt phẳng lặng nhìn không gian trống vắng mờ tỏ, thì thầm tự nói.

Hấn đối với Hoa Lộng Nhi động tâm?

Muốn nàng, muốn nàng. .... Trong lòng vẫn quanh quẩn khát vọng không dứt.

Có lẽ, từ lúc nhìn đến ánh mắt kia, hấn liền rơi vào vòng luân hồi, mà cá tính của nàng lại càng hấp dẫn hấn hơn.

Nữ nhân kỳ lạ, cùng nàng một chỗ chưa bao giờ là nhàm chán, chỉ cần đùa với nàng, hấn liền thấy tâm tình vui sướng thả lỏng, chỉ cần nàng ở bên cạnh, hấn liền nhịn không được muốn cười.

Cười nàng làm phi. ....

“Tựa hồ cũng không sai.” Bạc môi nhếch lên thú vị, con người đen vì nghĩ đến nàng mà phỉếm ánh sáng nhu hòa, lạnh lùng xưa nay đã sớm biến mất không còn bóng dáng.

Thương Nguyệt Ngạo Vân vốn luôn bình tĩnh tự chủ, nay bởi vì Hoa Lộng Nhi mà lòng nổi lên từng đợt ngọn sóng, không thể trấn tĩnh. ....

.

.

.

Con mẹ nó! (nguyên tác >.^)

Toàn thân nàng vừa nhức nhối lại đau, xương cốt cứ như là bị đập ra rồi gắn lại, một đến mức không thể cự quậy nhúc nhích.

Hoa Lộng Nhi cúi thấp thắt lưng, một bên mắng nhiech trong lòng, một bên lén lút rời đi cung Vân Long.

Trước khi bỏ chạy, nàng thấy cái tên nam nhân kia còn ngủ thật sự thoải mái, làm cho nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thật sự cầm một dao chém chết hấn!!

Nhưng là nàng phải nhịn xuống, hiện tại đã sắp tới canh năm, nàng không thể ở lại trong này thêm khắc nào.

Lén lút tránh đi thủ vệ một hồi, nàng rốt cục cũng an toàn trở về căn phòng bản thân, toàn thân đau nhức sớm không thể chịu nổi thêm, vừa đóng cánh cửa lại liền tụt dần tụt dần chảy trượt xuống, vô lực ngã ngồi trên mặt sàn.

“Trời ạ! Thật sự mệt chết mất. ....” Toàn thân như là bị xe ngựa chạy lấn qua, nhất là nơi mẫn cảm giữa hai chân, bỗng truyền đến cảm giác nhưng nhức cảm cho nàng thẹn đỏ mặt.

Nghĩ đến tối hôm qua, nơi đó bị Thương Nguyệt Ngạo Vân đùa bỡn không ngừng, một lần lại một lần thừa nhận thứ lớn lớn đỏ của hân, cùng với hân lật động mang đến khoái cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi đỏ lên, bên tai đã nóng bừng.

Trong lòng dâng lên một chút cảm xúc phức tạp, nàng hân là nên tức giận mới đúng, dù sao Thương Nguyệt Ngạo Vân hân dám cứ như vậy giữ lấy nàng. .... Tuy rằng được là nàng hạ.

Hoa Lộng Nhi không cam lòng thừa nhận điểm này.

Thế nhưng, ... Nàng không chịu thừa nhận cũng không được, đối với kích tình triền miên tối hôm qua, nàng là đã đầu hàng, tuy rằng ngay từ đầu có chút phản kháng, nhưng là đến khi Thương Nguyệt Ngạo Vân vừa hôn nàng, mọi lý trí đều hoàn toàn tiêu biến.

Nàng không tự chủ được trầm luân trong mê man, hoàn toàn không thể kháng cự trêu chọc của hân, thậm chí còn khóc cầu hân muốn nàng, cấp nàng khoái hoạt. ....

Hoa Lộng Nhi ảo não nhắm nghiền hai mắt.

Thân thể nàng, còn lưu lại hương vị nam nhân, nơi tư mật ấy cũng còn có dấu vết hân lưu lại, chứng thực đêm qua kích tình.

Hân giống như thú hoang không ngừng muốn nàng, mà nàng thì lại vô lực phản kháng, hoặc chẳng. .... Không nghĩ phản kháng?

Trái tim Hoa Lộng Nhi chấn động, nàng nhanh chóng lắc lắc đầu, muốn đá phẳng ý tưởng khủng khiếp không thể chấp nhận kia.

Nàng như thế nào lại không nghĩ phản kháng chứ? Nàng có phản kháng! Có nói với hân không cần, nhưng là... vì sao vừa bị hân đụng tới nàng lại đầu hàng chịu thua?

Cả người chìm đắm say mê trong nụ hôn sâu ngọt của hân, nàng căn bản không thể suy nghĩ điều gì, một lòng cũng chỉ có rung động không thôi.

“Tại sao có thể như vậy....” Nàng cắn cắn môi, thất thần tự hỏi.

Sự tình không nên trở thành như vậy, nàng không tính đem chính mình cho hân nha!

Đi tới Thương Nguyệt quốc này, vốn là tính làm cho tỷ tỷ trở thành vương phi Thương Nguyệt Ngạo Vân, nhờ tài phú của Thương Nguyệt quốc để giải quyết khốn cảnh của đất nước nàng.

Tuy rằng nàng cũng thu được thiệp tuyên phi, nhưng là nàng căn bản không nghĩ tới muốn thành vương phi của hân.

Nàng đều đã lên kế hoạch hoàn hảo, nàng sẽ cả đời mãi mãi ở Hoa Vũ quốc không lấy chồng, giúp phụ hoàng quản lý quốc gia, chờ sau khi tiêu diệt trưởng thành, lại sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hân.

Nhưng là, Thương Nguyệt Ngạo Vân lại làm cho hết thảy đều trở nên rối loạn.

Hân muốn nàng, mà nàng còn ở lại cung Vân Long cả một đêm.

Nàng tin chắc tin tức này nhất định đã loan truyền khắp toàn bộ hoàng cung, trong sạch của nàng đã không còn tồn tại, nhất định sẽ phải gả cho hân. ....

“Không! Ta mới không cần!” Hoa Lộng Nhi thấp giọng kêu.

Nàng mới không cần gả cho hân, cho dù thân thể này đã để hân đụng vào, cũng không có nghĩa nàng nhất định phải gả cho hân!

Cho dù, nàng đối hân đã tâm động. ....

Đúng vậy, nàng tâm động.

Nam nhân như vậy, bảo nàng có thể nào không động tâm?

Nhưng là nam nhân như vậy, cũng khiến cho nàng tự biết khó có thể đem tấm lòng ký thác.

Bề ngoài tuấn nữ nị hoặc, bối cảnh hoàn hảo tôn quý, nam nhân như hân sẽ không bao giờ thiếu nữ nhân, cho dù hân có không cần, cũng sẽ có nữ nhân chủ động đưa đến cửa.

Mà nàng cũng đã sớm nghe qua, Thương Nguyệt Ngạo Vân dù chưa lập gia thất nhưng cũng đã có đến vài tiểu thiếp bên cạnh.

Nam nhân như vậy, sẽ không chỉ thuộc về một mình nàng.

Nàng tự mình hiểu lấy, đừng nói nàng không có dung mạo khuynh thành, cho dù có đi chăng nữa, một khi thời gian đã trôi qua, già rồi không còn dung mạo ai sẽ cần?

Nàng là ích kỷ, nếu không phải duy nhất thuộc về mình, nàng tình nguyện thà không cần có, cho nên nàng sẽ không bao giờ lấy chồng.

Cho dù thân thể này đã cho hấn thì sao?

Nàng chỉ cần đem trái tim chính mình quản thúc thật tốt, chỉ cần không đem tâm cho hấn, nàng liền vẫn là Hoa Lộng Nhi độc lập, tất cả cũng đều không hề thay đổi.....

“Lộng Nhi, sao bây giờ ngươi mới trở về?” Hoa Diệu Nhi dụi mắt buồn ngủ từ trong phòng thất đi ra, chỉ thấy muội muội thất thần ngồi trước cửa, biểu tình ngưng trọng.

“Ngươi sao vậy? Sắc mặt rất khó coi nha!” Mở to mắt nhìn, nàng lo lắng xem xét muội muội.

“Không có việc gì.” Chậm rãi đứng lên, Hoa Lộng Nhi thuận miệng trả lời, không nghĩ nói tiếp.

Nhưng là Hoa Diệu Nhi cũng không tính buông tha nàng, về mặt tò mò truy vấn nói: “Tối hôm qua không phải ngươi đến cung Vân Long sao? Như thế nào đến bây giờ mới trở về?”

Ngày hôm qua, cảnh muội muội bị Thương Nguyệt Ngạo Vân hôn, nàng đã tận mắt nhìn thấy, sau lại biết hai người dùng chung bữa tối, ngồi ăn một chút mà đến tận hừng đông mới trở về.....

Có điểm khả nghi nha!

“Tỷ hỏi nhiều như vậy làm gì?” Hoa Lộng Nhi nghiêm mặt, trừng mắt lạnh liếc biểu tỷ một cái.

“Người ta quan tâm ngươi thôi!” Chu miệng, Hoa Diệu Nhi nao núng lắm bầm.

“Tỷ trước tiên cứ quan tâm chính tỷ đi! Đừng quên, tỷ tới Thương Nguyệt quốc là muốn trở thành vương phi của Thương Nguyệt Ngạo Vân.” Ngồi vào ghế trên, Hoa Lộng Nhi tức giận nhắc nhở nói.

Vừa nghĩ đến Hoa Diệu Nhi sẽ trở thành vương phi của hấn, lòng nàng co rút lại phập phồng.

Hít sâu, nàng cố áp chế loại cảm giác đáng giận kia, không cho phép chính mình lung tung suy nghĩ.

“Lộng Nhi, ngươi không muốn trở thành vương phi nhiếp chính vương sao?” Nhìn muội muội, Hoa Diệu Nhi tò mò hỏi.

“Không!” Hoa Lộng Nhi trả lời rất kiên quyết.

“Vì sao? Chẳng phải ngày hôm qua ngươi cùng Thương Nguyệt Ngạo Vân...” Lời còn chưa dứt, đã bị Hoa Lộng Nhi bắn ánh mắt sắc như dao nuốt lại vào trong bụng.

“Đó là ngoài ý muốn!” Hoa Lộng Nhi cắn răng nói. Hết thấy đều là ngoài ý muốn, ngay cả triển miên tối qua cũng là ngoài ý muốn, không có gì hay mà đề ý hết, cũng không có gì hay đề mà tưởng.

“Phải không?” Hoa Diệu Nhi nghiêng đầu, có điểm không rõ.

“Lộng Nhi, ngươi không thích Thương Nguyệt Ngạo Vân sao?”

“Không thích!” Nàng đáp cực nhanh.

“Vì sao? Bộ dạng hấn tuấn tú, lần đầu tiên ta thấy một nam nhân tốt như vậy, còn có phong thái đỉnh đặc, khí phách mê người.” Hoa Diệu Nhi mê muội nói.

Nhìn đến biểu tình say mê của tỷ tỷ, Hoa Lộng Nhi nhủ mảy, nhất thời cảm thấy yết hầu có điểm nuốt không trôi, như là có điều gì đó khó ý.

Quay đầu, nàng không thèm nhìn đến biểu tỷ nữa, rót chén nước uống một ngụm, muốn xoa dịu cảm giác chua xót mới nảy lên.

“Kia tốt lắm nha! Xem ra ngươi thực sự thích hấn, vậy mau mau xuất ra mọi chiêu thức trong người để phát huy thật tốt toàn bộ sức quyến rũ, trở thành vương phi của Thương Nguyệt Ngạo Vân.”

Không biết nàng có phải bị ảo giác, Hoa Diệu Nhi bỗng thấy khẩu khí muội muội có điểm quái dị. “Nhưng là Lộng Nhi a, nhờ Thương Nguyệt Ngạo

Vân lựa chọn người thì sao?”

Hoa Lộng Nhi sững sốt, nhanh chóng đáp lời, “Người suy nghĩ nhiều quá rồi, hẳn mới sẽ không chọn ta.” Nam nhân nào có mắt đều sẽ tuyển tỷ tỷ, dung mạo tuyệt đẹp kia có ai lại không muốn?

“Thế sao?” Hoa Diệu Nhi suy nghĩ một chút. “Nhưng là, lựa chọn người cũng không sai nha! Dù sao ai trong chúng ta trở thành vương phi đều có thể giúp Hoa Vũ...”

“Không! Ta tuyệt đối không trở thành vương phi của hắn!” Không cho biểu tỷ nói hết lời, Hoa Lộng Nhi đã nhanh chóng đánh gãy. “Ta không tính trở thành vương phi của Thương Nguyệt Ngạo Vân.”

“Vì sao?” Hoa Diệu Nhi nhìn muội muội khó hiểu.

“Không vì sao cả.” Hoa Lộng Nhi khẩu khí thập phần không kiên nhẫn. “Hoa Diệu Nhi, vấn đề của người không ít nha! Dù sao người chỉ cần nghĩ biện pháp trở thành vương phi là tốt rồi, những cái khác không cần tính đến.”

Nói xong, nàng nhanh chóng đứng dậy, hướng đi vào phòng trong.

“Lộng Nhi! Người định làm gì?”

Bị muội muội thỉnh linh trút tức giận, Hoa Diệu Nhi sững sốt không hiểu chính mình đã chọc ngoáy điều gì?

“Ngủ!” nàng bị ép buộc một đêm không tài nào ngủ, vừa trở về phòng lại phải cùng tỷ tỷ nói mấy lời vô nghĩa, một đồng không đầu, cả người càng thêm mệt mỏi.

Đôi mắt vừa nhắm lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia lại kỳ diệu lấp đầy trong trí óc.

“Đáng chết! Cách xa ta ra một chút!” Rầu rĩ, nàng phẫn nộ thấp rửa.

Không nghĩ, không nghĩ, không nghĩ, cái gì cũng không cần nghĩ.

Mang tất cả đều trở thành ngoài ý muốn, trái tim nàng vẫn còn ở trên người mình, không có rơi đi đâu hết.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 2.4

Đúng vậy, nàng sẽ không đem tâm tình đặt trên người Thương Nguyệt Ngạo Vân.

Hơn nữa, khi bọn nữ nhân của hắn chạy tới sảnh giọng với nàng, Hoa Lộng Nhi càng trở nên kiên định.

“Người chính là Hoa Lộng Nhi?” một nữ nhân mặc lăng la tơ lụa xinh đẹp đi tới trước mặt Hoa Lộng Nhi, đưa mắt quét nàng nhìn một cái, kinh ngạc nở nụ cười.

Hoa Lộng Nhi hơi hơi nhíu mày, nhìn nữ tử vênh váo giả bộ trước mắt, rõ ràng bản thân chưa từng gặp qua, bắt quá chính là đối phương tự dẫn xác tìm đến nàng, nàng dễ dàng có thể đoán được...

Nhất định là vì Thương Nguyệt Ngạo Vân.

Đã hai ngày nay, rất nhiều nữ nhân chạy tới trước mặt nàng nói bóng gió, mà mấy nữ nhân này vừa đến, phát ngôn đầu tiên đều là lấy diện mạo của nàng làm đề tài mà bôi móc.

“Nguyên lai, nhị công chúa Hoa Vũ quốc có bộ dạng thế này.” Hà Ngữ Thu điệu dàng giả bộ ngạc nhiên nói. Không nghĩ tới nữ nhân mấy ngày nay ở trong cung khiến mọi người xôn xao, diện mạo lại quá bình thường, căn bản là rất kém chính mình mà thôi!

Quả nhiên, nàng cũng đã biết.

Hoa Lộng Nhi tức giận bĩu môi. Như thế nào những người này một chút cũng không thay đổi lời kịch a? Mấy người nói nhiều không thấy ngấy nhưng nàng nghe mãi đều đã ngán đến tận cổ.

Thấy Hoa Lộng Nhi không thèm hé răng, Hà Ngữ Thu càng to tiếng thị uy, “Ngươi có biết ta là ai không?”

Nâng ánh mắt, Hoa Lộng Nhi thản nhiên quét mắt đánh giá một vòng.

Xem thái độ nàng khinh thường, Hà Ngữ Thu không khỏi giận dữ mở miệng, “Ngươi đây là cái loại thái độ gì? Nghĩ mình là công chúa liền rất giỏi sao? Hừ! Chẳng qua là một cô công chúa tiểu quốc nghèo kiết xác mà thôi, có cái gì mà ra oai?”

“Vậy ngươi lấy cái thân phận gì để cùng ta nói chuyện?”, vốn không nghĩ để ý đến nàng, nhưng là nghe được nàng ta vũ nhục quốc gia mình, Hoa Lộng Nhi nhin không nổi đáp trả.

Thấy nàng bị kích động, Hà Ngữ Thu hiểu ý, kiêu ngạo nhìn nàng: “Ta nói cho ngươi biết, ta chính là tiểu thiếp được sủng ái nhất bên người vương gia.”

“Nga.” Hoa Lộng Nhi sáng tỏ gật đầu. “Hóa ra chính là tiểu thiếp, chứ không phải được phong phi, luận về thân phận, ngươi dựa vào cái gì mà dám đứng ở trước mặt ta nói chuyện?”

Hừ! Chẳng qua là cái đồ tiểu thiếp mà cũng dám tìm đến nàng gây phiền toái sao? Nàng cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt.

“Ngươi!” Không nghĩ tới Hoa Lộng Nhi lại sắc bén đáp trả như vậy, Hà Ngữ Thu nhất thời nghẹn lời, xong lập tức lại châm chọc khiêu khích, “Ai..! Hiện tại có ai trong cung là không hiểu được chuyện của nhị công chúa cơ chứ, chính mình tự đưa lên cửa còn ở lại tẩm cung vương gia cả một đêm, thật sự là không biết xấu hổ mà!”

“Ồ thế sao! Dù sao ta cũng là người được nhận thiếp tuyền phi, đương nhiên là muốn dùng mọi loại chiêu thức trên người cốt làm cho Nhiếp chính vương coi trọng, nghĩ đến, ta cũng coi như đạt được mục đích rồi, ngươi nói có phải không?” Hoa Lộng Nhi đắc ý cười đáp.

Hừ. Nàng là không tính trở thành vương phi vương phee gì hết, đối với vị trí chết tiệt kia một chút hứng thú cũng không có, bất quá, nàng cũng không ngại lấy nó ra để mà đuổi cổ mấy nữ nhân phiền phức bám dai như đĩa kia.

Quả nhiên, Hà Ngữ Thu tức giận đến đỏ mặt. “Ngươi đừng có vội đắc ý! Bằng tư sắc thấp kém của ngươi, vương gia mới sẽ không coi trọng, lại càng sẽ không thèm phong ngươi thành phi đâu!”

“Phải không? Nếu quả thực như thế, vậy ngươi tới tìm ta làm nhảm từ nãy giờ để làm gì?” Nhử mày, Hoa Lộng Nhi lạnh lùng ngạo nghễ liếc xéo một cái.

“Ta...” Hà Ngữ Thu nhất thời nghèo từ thốt không nổi.

Hoa Lộng Nhi bĩu môi, “Còn chuyện gì nữa không? Nếu không còn thì ngươi có thể đi được rồi.” Nàng cần một không gian tĩnh lặng.

Hà Ngữ Thu đỏ mặt trừng nàng một cái, “Ngươi đừng có mà đắc ý! Vương gia tuyệt sẽ không coi trọng ngươi!”

Nói xong liền phe phẩy móng cấm giận bỏ đi.

“Làm ơn! Ai thèm ‘bị’ hấn coi trọng!” Hoa Lộng Nhi tức giận lẩm bẩm.

Đã hai ngày, phiền toái tìm tới nàng thật quá nhiều.

Thực không nghĩ tới ngoài mấy cô công chúa khác cùng thiên kim tiểu thư tới cười nhạo ra, bây giờ ngay cả bọn tiểu thiếp cũng tìm đến làm nhảm một đống.

Tất cả mọi phiền phức này, đều là từ tên Thương Nguyệt Ngao Vân chết tiệt kia!

Vừa nghĩ đến hấn, Hoa Lộng Nhi nhếch cánh môi hồng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm hấn xuống.

Cũng đã hai ngày nay, nàng luôn luôn trốn hấn, mặc kệ hấn truyền gọi như thế nào, nàng chính là đều lấy cớ thoái thác, nếu không thì là lại kêu Hoa Diệu Nhi đi dự tiệc một mình. Xem biểu tỳ trở về với bộ dáng cười hi hi hạnh phúc, có lẽ là cùng một chỗ với hấn cũng không sai...

Tốt lắm, tất cả đều đang tiến hành đúng theo kế hoạch.

Nàng đáng lẽ phải cao hứng mới đúng, nhưng chết tiệt! Nàng, một chút cảm xúc mừng vui cũng không có nổi!

Là như thế nào?! Vì sao tên khốn kiếp kia vẫn đến phiền nàng, làm cho nàng không ngừng nghĩ đến hấn, giống như âm hồn không chịu tiêu tan, đuổi như thế nào cũng không biến mất?

Nàng đã đủ phiền toái rồi, cô ý tìm một chốn thật xa sau hoa viên, để tĩnh lặng yên bình một chút, kết quả đến lượt tiểu thiếp của hấn tìm tới gây chuyện.

Thật sự là quá đủ!

“Thương Nguyệt Ngao Vân thì có cái gì quý hiếm? Ai muốn thành vương phi thì cứ việc đi nha! Vì sao lại cứ tới tìm ta gây phiền phức? Hoa Lộng Nhi ta mới không thèm làm vương phi, hấn tốt nhất là cách ta thật xa vào, đỡ cho ta phải nhìn thấy hấn liền vô cùng chán ghét!” Nàng tức giận gào thét, hoàn toàn không sợ bị người ta nghe được.

Hai ngày nay nàng thật đã chịu quá đủ rồi!

Mỗi người đến nhìn nàng, nếu không phải mang theo địch ý, cũng sẽ là mang theo ái muội, còn có khinh thường. ....

Bằng không là như thế nào!

Vì sao không đi tìm Thương Nguyệt Ngạo Vân gây rối mà cứ toàn tìm đến nàng?!

Càng nghĩ càng tức giận, Hoa Lộng Nhi dùng sức đá tung đám hoa rơi rụng trên mặt đất, cắn giận mắng to: “Thương Nguyệt Ngạo Vân! Ngươi đi chết đi!”

“Nguyên lai ta khiến ngươi chán ghét đến vậy nha!” Mang khuôn mặt tươi cười, Thương Nguyệt Ngạo Vân chậm rãi đi ra.

“Ngươi!” Nhìn thấy hấn xuất hiện, Hoa Lộng Nhi cả kinh. “Ngươi... Ngươi làm sao có thể...” ...ở trong này, hơn nữa hình như đã đến thật lâu.

“Hai ngày nay ngươi toàn tìm cách lẩn trốn ta thôi!” Hấn đã sớm tìm được nàng, đang muốn tiến đến xuất hiện lại nhìn thấy Hà Ngữ Thu đi tới, hấn liền tiếp tục giấu mình, nghe được toàn bộ đoạn đối thoại tức cười kìa.

Tiếp đó, Hà Ngữ Thu rời đi mới không bao lâu, hấn lại nghe đến nàng to tiếng rống giận.

Xem ra, nàng thực chán ghét hấn...

Hơi nhếch môi, Hoa Lộng Nhi vừa thấy hấn xuất hiện liền tâm hoảng ý loạn, lại càng không dám một mình cùng hấn một chỗ, xoay người nghĩ muốn rời đi.

“Đứng lại! Ta có cho ngươi đi sao?” Thấy nàng không thèm quan tâm đến hấn, Thương Nguyệt Ngạo Vân trầm xuống sắc mặt, tiến lên bắt lấy nàng.

“Buông tay! Đừng chạm vào ta!” Dùng sức gạt bỏ tay hấn, Hoa Lộng Nhi bước mấy bước lui lại sau, cảnh giác nhìn hấn. “Ngươi muốn làm gì?!”

Thấy thái độ của nàng đối đãi hấn, thật giống như đụng phải cái gì không chịu nổi, Thương Nguyệt Ngạo Vân nheo lại mắt mày, bạc môi lạnh lùng cong lại.

“Cần phân biệt sao? Dù sao toàn thân ngươi cao thấp ta đều đã chạm qua.....” Thanh âm của hấn khàn khàn, mang theo một tia khiêu khích cùng ái muội.

Hoa Lộng Nhi đỏ mặt, không tự chủ được nghĩ đến triển miên đêm đó.

“Hừ.. Cảm ơn! Ngươi đừng có mà dùng loại thanh âm đó nói chuyện với ta!”

“Như thế nào? Thẹn thùng?” Xem hai gò má nàng hồng đỏ, bộ dáng quần giận phi thường đáng yêu, lập tức làm hấn tươi cười rạng rỡ, hờn giận giây trước liền bay biến đi đâu.

Nàng chính là như có ma lực, có thể khiến cho hấn khoái hoạt vui thích.

“Câm miệng! Ngươi tìm ta có việc gì?” Không nghĩ bàn lại chuyện này, Hoa Lộng Nhi miễn cưỡng trấn định tâm, nói lạnh sang vấn đề khác.

“Lộng Nhi, ngươi là trốn không được.” Đã hai ngày rồi, nàng luôn luôn trốn tránh hấn, làm tính nhẫn nại của hấn đã đạt đến cực điểm.

Hai ngày không thấy, làm cho hấn hiểu rõ được khát vọng của chính mình đối với nàng, hấn dường như không có lúc nào là không nghĩ đến nha đầu xảo quyệt trước mắt đây.

Điều này cũng làm hấn hiểu, hấn là thực sự động tâm với nàng.

“Cái gì, cái gì?” Nàng nuốt nuốt nước miếng, biểu tình của Thương Nguyệt Ngạo Vân làm cho nàng sợ hãi giật mình, còn có ánh mắt hấn chăm chú, giống như muốn xem thấu tâm can người đối diện, nị hoặc thâm trầm làm cho tim nàng đập thực nhanh.

Nàng nhìn không được chuyển ánh mắt, không dám cùng hấn nhìn nhau.

“Ta muốn ngươi trở thành vương phi của ta.” Nhìn nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhẹ giọng nói.

Hoa Lộng Nhi chậm rãi từng lớn mắt, theo bản năng thốt ra.

“Không! Ta không cần.....”

Chương 9: Chương 3.1 (H)

Có ý định phản kháng

Ác ý cố tình chọc giận

Thực đều chỉ vì muốn độc chiếm chú ý trong lòng người

Thứ tình yêu này! Đều khiến người ta thay đổi...

“Không! Ta không cần! Ta mới không cần làm vương phi của ngươi!” Hoa Lộng Nhi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt ngay tức khắc.

Hắn điên rồi sao? Làm sao có thể muốn kết hôn với nàng?

Những nữ tử được nhận thiệp tuyển phi khác, người người đều có điều kiện tốt hơn nàng nhiều lần, còn có Hoa Diệu Nhi tỷ tỷ, cũng là một đại mỹ nữ khuyên quốc khuyên thành nha! Các nàng ấy ai ai cũng đều có khả năng trở thành vương phi của hắn, ngoại trừ nàng!.

Hơn thế nữa, nàng cũng không tính trở thành vương phi của hắn nha!

Nàng..... Nàng không nghĩ gả cho hắn!

Nhưng là, vì sao? Vừa nghe đến hắn nói muốn cưới nàng, lòng vẫn là nhảy lên chấn động, nhịn không được lại dâng lên một tia vui sướng?

Đáng giận!

Hoa Lộng Nhi cố gắng áp chế xuống cái cảm giác không nên có ấy.

“Vì sao không cần? Ngươi không thích ta sao?” Đối với Thương Nguyệt Ngạo Vân mà nói, lời nàng cự tuyệt cũng không phải quá đổi ngạc nhiên gì, nàng mà liền thực sự thuận theo thì đã không còn là Hoa Lộng Nhi nữa.

“Đừng vậy! Ta, một chút cũng không thích ngươi!” Hoa Lộng Nhi không dám nhìn hắn, đôi mắt đẹp lúng túng đảo quanh, không tài nào đối đầu cùng ánh mắt sắc sảo ấy, thanh âm phát ra cũng thập phần mỏng manh nhỏ nhỏ, giống như kẻ chột dạ.

“Phải không?” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhún mày kiểm, không tin lời nàng, thân thủ đưa tay nâng cằm nàng lên.

“Vây vì sao ngươi không dám nhìn ta nói chuyện?” Hắn hỏi, khuôn mặt anh tuấn tiến sát gần nàng. “Hơn nữa, ta nghe được tiếng tim đập của ngươi.” Bàn tay to không an phận cách lớp quần áo cầm một bên eo đủ. “Lộng Nhi, tim của ngươi đập thật nhanh.”

“A!” Hoa Lộng Nhi thở nhẹ một tiếng, hành động của hắn làm cho mặt nàng đỏ lên, vừa thẹn vừa giận đẩy hắn ra, “Thương Nguyệt Ngạo Vân! Ngươi đang làm cái gì?!”

Nam nhân này, hắn không biết cái gì là thẹn sao?

Ban ngày ban mặt mà dám động tay động chân với nàng!

“À yên tâm, nơi này ngươi chọn, thực vô cùng vắng vẻ hẻo lánh, tuyệt sẽ không có người đến đâu.” Thương Nguyệt Ngạo Vân cười khế, bị biểu tình cùng phản ứng của nàng làm cho cực kì vui vẻ.

“Ngươi... Ngươi đang nói linh tinh cái gì?! Giữa ngày trời sáng, ngươi không được dính sát vào người khác như vậy!” Lời hắn nói làm cho sắc mặt của nàng càng hồng rực, trong óc bỗng nhiên hiện lên triển miên cùng hắn đêm ấy, nơi hắn cầm phía dưới không tự chủ được mà run nhẹ, còn hơi hơi mang theo tia ẩm ướt.

Đáng chết! Mới như vậy mà nàng liền đã động tình?!

Hoa Lộng Nhi vô cùng ảo não, phát ra luồng cảnh giới nhìn kẻ đối diện, chỉ sợ sẽ bị hắn phát hiện ra.

Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn nàng, không để ý nàng né tránh, một tay kéo lấy nàng vào trong lòng ngực. “Lộng Nhi, kỳ thực ngươi thích ta đúng không?”

Theo ánh mắt của nàng, hắn có thể rõ ràng nhìn ra được, nàng là thích hắn.

“Người..đừng có tự đại cho là đúng, ta không thích người!” Hoa Lộng Nhi nhanh chóng phủ nhận, không ngừng giãy dụa khỏi vòng tay cường tráng. “Người mau thả ta ra!”

“Phải không?” Hạ thấp ánh mắt, hần nhìn nàng, vì nàng vặn vẹo mà hai thân hình đang dính lấy nhau liền không ngừng ma sát, hương mùi của nàng cũng theo đó quanh quẩn trong khứu giác nam nhân.

“Lộng Nhi, người cứ động đậy như vậy, là muốn làm cho ta ở nơi này muốn người sao?” Thanh âm của hần khàn khàn, bàn tay to gắt gao giữ chặt eo nhỏ, lửa nóng bên dưới đã sớm cứng rắn, cách lớp quần áo va chạm vào nơi mềm mại của nàng.

“A!” Nơi nhỏ ẩm ướt giữa hai chân bị hần dùng chỗ đó chạm vào, một luồng điện như chạy xuyên qua cơ thể nàng tê dại, làm cho nàng không tự chủ được than nhẹ ra tiếng.

Thương Nguyệt Ngao Vân nghe được, tiếng cười trầm thấp bật ra tự nhiên khỏi yết hầu, bàn tay to linh hoạt thâm nhập vào bên trong làn váy, liền đụng tới một chút ướt át.

“Lộng Nhi, như vậy liền ẩm ướt?” Khéo léo liếm lấy vành tai hồng nhỏ, hần nhẹ giọng thăm thì.

“Đừng... đừng như vậy!” Bên tai nóng lên, Hoa Lộng Nhi xấu hổ không biết phải làm thế nào, lại không dám giãy dụa, chỉ sợ sẽ kích thích hần.

“Không thích ta, làm sao có thể nhanh như vậy đã động tình, ân?” Nói xong, tay hần chỉ dùng chút sức, cách tiết khó vuốt ve một đường ở hoa khâu.

“Ngô...” Nàng cắn cánh môi, lại nhin không được bật ra tiếng ngấm khê, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Lộng Nhi, người quả là vật nhỏ yêu nói dối.” Bạc môi tiến đến áp vào bên môi nàng, thân thiết đưa lưỡi khẽ liếm, lại thông thả cuốn duyên đôi môi đỏ mọng. “Không cần kháng cự ta, thừa nhận thích ta khó lắm sao?”

Nói xong, lưỡi nóng tiến vào trong miệng nàng, mút duyên dụ hoặc.

“Không...” Nàng muốn kháng cự, nhưng là hơi thở hần đã mê hoặc nàng, cái lưỡi thơm tho không tự chủ được đáp lại hần, cùng đầu lưỡi nóng của hần giao triển thực lâu.

Tay hần thâm nhập vào trong tiết khó của nàng, ngón tay dài làm càn vói vào cửa hoa huyết, rất nhanh lấy dính từ dừng đạo dịch ẩm ướt.

Ngón tay vừa mới đi vào đã bị nộn thịt vách tường gắt gao hấp trụ, khiến hần lại càng dẩy dụa, hai ngón tay thon dài không chút khách khí tìm được hạch nhĩ bên trong, tùy ý đùa bỡn.

“Không cần...a a...” Hoa Lộng Nhi nức nở.

Nàng không nên cùng hần làm chuyện này ở đằng sau hoa viên, sẽ bị người ta nhìn thấy, nhưng là thân thể vì sao cứ không thể khống chế, mềm nhũn xụi lơ ở trong lòng ngực rộng, mặc hần muốn làm gì thì làm.

“Người muốn, Lộng Nhi của ta, cho người né tránh hai ngày, có phải hay không nên cho ta chút ngon ngọt?” Mút duyên môi nàng, tay hần không chỉ đùa bỡn hoa hạch, lại càng không ngừng ở dừng đạo trừu đưa, khiến nơi mẫn cảm tạo ra càng nhiều hoa dịch.

“Không.....a....”

Hoa Lộng Nhi rên rỉ, nộn vách tường theo trừu đưa của hần không ngừng mấp máy, yêu dịch cũng theo đó tiết ra, làm tiết khó hoàn toàn ẩm ướt.

Người thích ta làm như vậy, đúng không?” Hần dùng tay kia vén vạt áo của nàng, không chút khách khí thâm nhập vào trong, dùng sức bắt một bên tuyết nhũ.

Bàn tay cời bỏ quần áo, làm càn vuốt ve nhũ thịt hoạt nộn, hai ngón tay vuốt ve đùa bỡn nụ hoa hồng đỏ, kích thích tình dục của nàng, làm cho nhũ tiềm trở nên kiên định.

“Ân... A.....” Rốt cuộc không thể kháng cự, Hoa Lộng Nhi chìm đắm trong xâm lược của hần, ánh mắt mờ sương, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tình dục mà lộ ra quyền rũ mê người.

Nhìn nàng động tình thành bộ dáng xinh đẹp, Thương Nguyệt Ngao Vân tâm tình say mê càng sâu.

“Lộng Nhi, người có khuôn mặt thanh thuần thân nhiên, cũng có thân thể dâm đẳng kiều mị, thực làm cho người ta yêu thích.”

“Không.....” Nàng lắc đầu, muốn phủ nhận lời hần nói, nhưng là ngón tay dài ở hoa huyết đột nhiên cong lại, dẩy nhẹ ầu thả vào nộn thịt, làm cho nộn huyết phút chốc co rút nhanh, yêu dịch đều chảy ra ngoài.

Hần nhanh chóng rút ngón tay ra, cời bỏ tiết khó của cả hai người rồi phát vạt áo lên, tại lúc nàng còn chưa kịp phản ứng liền động mạnh thắt lưng, dùng sức đem lửa nóng thô dài xâm nhập nộn huyết.

“A!” Theo tiến vào của hần, nộn vách tường bị mở ra đến tận cùng, nàng khó chịu thở nhẹ, “Không... Quá sâu.....”

Nếu không phải Thương Nguyệt Ngao Vân ôm nàng, nàng đã sớm xụi lơ không còn sức đứng vững.

“Ta còn chưa tiến vào toàn bộ!” Khóe môi gợi lên chút cười tà nịnh, khuôn mặt anh tuấn vì dục hòa mà ửng hồng, không để ý nàng nhẹ kháng cự, hấn ra sức đâm vào, đem lửa nóng cực đại tham nhập vào trong cơ thể thanh mảnh nhỏ nhắn.

“A a .....” Hấn vừa mới tiến vào, Hoa Lộng Nhi lập tức rên rỉ hô lên, nộn vách tường gắt gao co rút lại, áp bách vật nam tính của hấn.

“Thực khoái, mới thể đã có thể cao trào.” Vì ách thanh âm, hưởng thụ khoái cảm bị nàng gắt gao hấp trụ, Thương Nguyệt Ngao Vân bắt đầu thẳng lưng qua lại trườn đưa.

Nộn vách tường rất nhanh vì cao trào mà không ngừng co rút, đưa vật thô dài hấp càng nhanh, tầng tầng khoái cảm làm cho hấn vô cùng thư sướng, va chạm càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dùng sức càng mạnh.

“Ách. a. ....” Tay nhỏ bé gắt gao ôm vòng lấy cổ hấn, theo tới đỉnh cao, nàng nhịn không được nâng đùi lên quặp lấy thắt lưng hấn, làm cho hấn có thể đi vào càng sâu.

Dừng đạo tron ướt theo trườn sáp của hấn tràn ra thật nhiều chất lỏng, tích lặc trên mặt đất, lưu lại dấu vết dâm lãng.

“Thích ta động vậy sao? Ân?” Cúi đầu, hấn hàm trụ một bên nhũ tiêm, mơ hồ không rõ hỏi.

“Ừm... Thích. ....” Nàng thở dốc rên rỉ, sớm bắt chấp nơi này là sau hoa viên, không cần biết thanh âm phóng đảng có thể truyền đến tai người.

Giờ phút này đây, nàng chỉ có thể cảm nhận được lửa nóng ở trong cơ thể không ngừng trườn đưa, hơi thở nam nhân nồng đậm vây quanh nàng, làm cho nàng sa vào không còn lý trí.

Hấn dùng lực hút nhũ tiêm cực ngọt, lửa nóng không ngừng va chạm nơi mềm mại của nàng, mỗi một lần rút ra, đều thối lui đến tận cửa huyết, rồi lại thật sâu đâm vào hoa tâm, kích thích nơi non mềm mẫn cảm.

Trườn đưa như vậy tới mấy chục lần, làm cho nàng dục tiên dục tử, xuân triều tràn ra, khoái cảm liên tục đánh úp lên hai người.

“A... Vân...” Rên rỉ kiều mỹ ngọt ngào từ miệng nhỏ bật ra, nàng thẳng lưng chào đón hấn ra vào.

Phóng đảng của nàng càng kích thích hấn hơn, thô rống một tiếng, vật thô dài ngày càng tăng biên độ di chuyển, giống như muốn xuyên qua tiểu huyết kia non nớt.

“A.a. ....” Khoái cảm, theo động tác của hấn không ngừng tích lũy, làm cho nàng rốt cuộc chịu không nổi, trước mắt hiện lên chỉ một mảnh lửa đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mê người bật ra tiếng la.

Theo tiếng nàng rên rỉ, một dòng dịch nóng từ trong cơ thể trào ra, ướt đầm tràn đầy vật thô to nam tính, làm cho hấn cảm thấy một trận run lên, thư sướng khoái hoạt.

“Lộng Nhi, người giỏi quá. ....” Than nhẹ, hấn lại ra sức qua lại trườn đưa, ở lần cuối cùng đâm vào, thân thể khẽ run nhẹ, đem toàn bộ bạch dịch nóng rực bắn vào sâu trong nhất của hoa huyết non nớt.

.

.

.

Thở dốc dần ngưng.

Hoa Lộng Nhi dần tỉnh táo lại cùng dư vị kích tình, lúc này mới giật mình nhận ra, chính mình không ngờ đã cùng hấn ‘làm’!

“Trời ơi!” Nàng nhắm lại hai mắt, ảo não rên rỉ.

Lần này còn là ở bên ngoài, hơn nữa nàng lại kêu lớn tiếng như vậy, nếu như bị người nghe thấy, kia nàng còn có mặt mũi nào a?

“Thương Nguyệt Ngao Vân! Người. Đồ khốn khiếp chết tiệt!” Nàng vừa tức vừa giận đẩy hấn ra, cũng làm cho vật nóng của hấn từ trong cơ thể mình rời khỏi.

Hấn rời ra, mang theo chút chất lỏng nhẹ nhẹ dưới thân nàng, bắt ngờ mang đến một cổ khoái cảm.

“Ngô!” Chịu đựng, chịu đựng, nàng không cho phép bản thân rên rỉ ra tiếng.

“Như thế nào? Người không phải thực thích sao?” Nhếch môi cười, Thương Nguyệt Ngao Vân sửa sang lại quần áo, thưởng thức tư thái dâm lãng của nàng khi kích tình vừa qua đi.

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn nhiễm màu đỏ ửng, cánh môi cũng vì hân hôn mà hơi sưng lên, ướt át, trên cằm cổ trắng ngần còn có dấu vết hân hôn duyên. Cả người đều lưu lại hương vị tinh dục ngọt ngào, người sáng suốt nhìn ra cũng biết được nàng mới vừa rồi làm gì.

“Đáng chết! Ngươi cầm miệng!” Phẫn nộ trừng hân một cái, Hoa Lộng Nhi mau mau chóng chóng sửa sang lại quần áo chỉnh tề, không để cho hình ảnh nàng thoáng nhìn đã thấy chật vật.

Thật sự là đáng chết, có sao cứ bị nam nhân này đụng tới là nàng liền không còn tỉnh táo mà đầu hàng?

“Lộng Nhi, này cũng không phải lần đầu tiên ta ở trong ngươi.” Nàng bảo hân cầm miệng, hân lại càng không để nàng vừa ý, thậm chí còn muốn nhiều loạn tâm tư nàng.

“Làm ơn!! Nói chuyện với ngươi một chút cũng không thể có vấn đề sao?!” Hoa Lộng Nhi đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận trừng mắt hân.

Nam nhân này rốt cuộc không biết thẹn là gì a?! Nói chuyện một chút cũng không thể đứng đắn, chỉ biết trực tiếp làm cho người ta cảm thấy quần bách xấu hổ.

Không để ý tới lời nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vân tiếp tục nói nốt. “Ngươi hân là biết, làm loại sự tình này có thể có đứa nhỏ đi?”

Tiến lên nâng khuôn mặt nàng, hân cúi đầu khẽ liếm hai cánh môi đỏ, thanh âm trầm thấp vang lên chậm rãi, “Có lẽ, biết đâu giờ phút này, trong bụng ngươi đã muốn có hài tử (đứa con) của ta.”

“Nhỏ, đứa nhỏ?!” Hoa Lộng Nhi cúi đầu, trừng mắt nhìn cái bụng bằng phẳng của chính mình.

“Là nha! Chẳng lẽ ngươi tưởng để đứa trẻ thành con ngoài giá thú? Nhị công chúa Hoa Vũ quốc chưa kết hôn đã mang thai, chính sẽ làm Hoa Vũ quốc hổ thẹn.”

“Không! Sẽ không có đứa trẻ nào hết!” Lắc đầu kịch liệt, nàng phủ nhận lời hân nói.

“Nhờ có thì sao? Ngươi muốn làm sao bây giờ? Bỏ nó?” Giữ chặt khuôn mặt nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vân không cho nàng trốn tránh, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn nàng.

Hân muốn nghe câu trả lời của nàng, nếu như thật sự có tiểu hài tử (đứa con), nàng sẽ làm như thế nào?

“Ta đương nhiên sẽ không bỏ nó!” Nàng cũng không thể tàn nhẫn như vậy.

“Nga?” Câu trả lời của nàng làm hân nở nụ cười.

“Dù thế ta cũng không gả cho ngươi!” Hất cánh tay hân, nàng héch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cao ngạo nhìn. “Cho dù thực sự có đứa nhỏ, nó cũng sẽ chỉ là của một mình ta.”

Lời của nàng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vân nheo lại hai mắt, ánh nguy hiểm chợt lóe rồi biến mất đi, “Lộng Nhi, nếu không có cố gắng của ta, một mình ngươi là sinh không ra đứa nhỏ.”

“Là vậy a! Ta hân là phải cảm tạ cố gắng của ngươi!” Nàng dương môi, một ý niệm manh nha xẹt qua trong óc.

Đúng vậy, nàng không muốn lập gia đình, nhưng không hề bài xích chuyện có đứa nhỏ.

Hơn nữa, nếu là cùng hân sinh tiểu hài tử...

Nhìn đối phương, Hoa Lộng Nhi tâm động

Nếu như có đứa nhỏ của hân thì sẽ tốt lắm.

“Có ý gì?” Nhẹ nhnú mày kiếm, Thương Nguyệt Ngạo Vân dò xét nhìn kỹ nàng, thấy biểu tình trên mặt nàng có điểm kỳ quái.

“Ta không nghĩ gả cho ngươi, nhưng là nếu có đứa trẻ cũng không sao hết. Bất quá, tiểu hài tử ấy là của mình ta, không liên quan tới ngươi.

Nàng kiều ngạo nhìn hân, thấy sắc mặt hân biến đổi, tâm tình không khỏi vui sướng.

Hừ! Mọi lần đều là hân chiếm thế thượng phong, rốt cuộc giờ đây hai phía cũng đã đổi chỗ đi!

“Về phần làm cho Hoa Vũ quốc hổ thẹn? Chắc chắn không thể! Nếu thực sự mang thai, ta chỉ cần biến mất một thời gian, sau khi sinh nở xong lại xuất hiện, đối với mọi người chỉ cần tuyên bố cha đứa nhỏ đã chết, vậy còn không được sao?”

“Hoa Lộng Nhi! Ngươi mơ tưởng!” Thương Nguyệt Ngạo Vân giận tái mặt, vốn tưởng rằng có thể lấy lý do này khuất phục nàng, thực không nghĩ tới nàng còn dám trả lời như vậy, hoàn toàn vượt ngoài định liệu của hân.

“Ta muốn làm cái gì, ngươi quản được sao?” Hừ lạnh một tiếng, Hoa Lộng Nhi hếch lên về mặt bất tuân, khiêu chiến. “Nói cho ngươi biết, ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm vương phi của ngươi!”

Nói xong, nàng lập tức xoay người rời khỏi.

“Cho dù ngươi thích ta?”

Phía sau lưng, âm thanh nhẹ nhàng truyền đến một câu hỏi.

Hoa Lộng Nhi giật mình sửng sốt, bước chân khựng lại, nhanh chóng phản bác, “Ngươi quá tự tin đi! Ta không thích ngươi! Nếu ngươi thật muốn tìm phi tử, vậy cưới tỷ tỷ của ta nha! Hai ngày nay không phải các ngươi thường thường gặp nhau sao? Cảm tình hẳn là đã được bồi dưỡng rất tốt!”

Thanh âm của nàng không tự giác mang theo vị giấm chua, khiến Thương Nguyệt Ngạo Vân nghe ra rõ ràng.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ quật cường dần rời đi, bạc môi mòng hơi hơi gợn lên mang tia thú vị.

Tiểu nữ tử khẩu thị tâm phi này, thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

* Khẩu thị tâm phi: khẩu: miệng, lời nói; thị: phải; tâm: lòng dạ; phi: trái —> cả câu là miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.

“Lộng nhi đáng yêu, ngươi cho là có thể chạy thoát khỏi ta sao?” Hắn thì thầm, trong ánh mắt phiếm tình ý nồng đậm.

Hắn nhất định có được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Nếu thật sự có đứa nhỏ của hắn. . . .

Vuốt nhẹ cái bụng bằng phẳng, Hoa Lộng Nhi nghĩ đến khả năng này liền không khỏi khẽ cười.

Trong nụ cười tươi ấy, còn có chờ mong.

Mấy ngày nay, nàng đều đang suy nghĩ chuyện này.

Nếu như nàng có đứa nhỏ của hắn, kia đến khi lớn lên rồi, khẳng định chắc chắn rất giống hắn.

Nhưng là nếu tỷ tỷ trở thành vương phi của Thương Nguyệt Ngạo Vân, mà nàng lại có đứa nhỏ của hắn. . . . .

Nghĩ đến tình hình đó, Hoa Lộng Nhi không khỏi nhíu mày.

Như vậy tựa hồ không tốt lắm.

Nhưng là, ý niệm có đứa nhỏ của hắn trong đầu cứ rục rịch, khiến cho nàng lúc nào cũng nghĩ đến hắn, trong lòng cũng rung động không thôi.

Hắn như là ám bên nàng, làm cả đầu nàng chỉ thấy có hắn.

Tại sao lại như vậy?

Nàng rõ ràng đã hết sức tự bảo vệ trái tim mình, tại vì sao lại vẫn không quên được hắn?

Mấy ngày nay, hắn cũng không ra lệnh cung nữ tới thỉnh gọi nàng, giống như thật sự đã quên nàng tồn tại.

Như vậy không phải tốt lắm sao? Hết thấy đều như nàng mong muốn.

Nhưng vì sao, trong lòng thế nhưng lại có chút mất mát?

Nàng rốt cục là làm sao vậy? Sau khi quen biết hắn, cả người nàng dường như có điều không thích hợp, trở nên một chút cũng không còn giống chính mình, liền ngay cả tâm tình cũng phản lại lý trí.

Nàng không thích như vậy.

Không thích chính mình giờ nào khác nào cũng đều muốn hấn, liền giống như lòng của nàng đã toàn tâm toàn ý lưu ở nơi hấn trên người. ....

Chẳng lẽ còn không đúng?

Một câu hỏi bất ngờ hiện lên trong lòng nàng.

“Không... không phải!” Hoa Lộng Nhi lớn tiếng phản bác, thanh âm lại mang đặc mùi chột dạ.

Đáng giận!

Ngay cả lòng nàng cũng thành đối nghịch với chính bản thân!

Hoa Lộng Nhi tức giận bốc hỏa, không ngừng hít sâu, tự mệnh lệnh chính mình không nghĩ không nghĩ gì hết.

Nhưng là chết tiệt, càng nói không nghĩ, nàng lại nghĩ càng nhiều.

Cả đầu nàng, lòng nàng chứa đầy mâu thuẫn, ngập tràn tất cả đều là hấn!

“Đáng giận!” Nàng dùng sức đá cánh hoa rụng rơi, nghĩ phải hết thật to để xả giận, bất chợt không ngờ bên tai nghe được một tiếng cười quen thuộc âm vang.

Hoa Lộng Nhi quay đầu, hướng ánh mắt đến nơi phát ra tiếng.

Là Hoa Diệu Nhi, nàng ấy cười đến thực sáng chói mắt, dung nhan xinh đẹp mang theo chút e lệ, mà đứng ở bên cạnh nàng là.....

Thương Nguyệt Ngao Vân!

Hoa Lộng Nhi ngẩn ra, lẳng lẳng nhìn hai người bọn họ.

Tuần nam mĩ nữ, đứng chung một chỗ rất xứng đôi.

Hơn nữa, hai người bên nói bên cười, xem ra cảm tình vô cùng tốt đẹp.

Tốt lắm, tốt lắm, xem ra khả năng Hoa Diệu Nhi trở thành vương phi ngày càng tăng.

Đây đúng là hi vọng của nàng, tốt, thực rất tốt...

Nhưng là.....

Chết tiệt! Nàng vì sao tuyệt không cảm thấy tốt chút nào?!

Tâm, rất buồn vô cùng buồn, hơn nữa nhìn đến tươi cười trên mặt Thương Nguyệt Ngao Vân, nàng càng cảm thấy chói mắt.

Hãy mau thức thời một chút, nàng hấn là nên nhanh chóng rời đi, đừng đánh nhiễu bọn họ đang bồi dưỡng cảm tình.

Đúng, chính là như vậy.

Lý trí nói thế, nhưng là hai chân của nàng cũng không hiểu sao cứ bước, bước hướng bọn họ đi đến.

Không biết vì sao, nàng lại có loại xúc động muốn giết người!

Mà mục tiêu tầm ngắm, lại chính là tên khốn khiếp luôn miệng nói muốn cưới nàng làm phi kia, giờ khắc này lại đối với Hoa Diệu Nhi cười đến vạn phần mê người say đắm!

“Ngươi chính là nhị công chúa Hoa Vũ quốc sao?”

Đang lúc Hoa Lộng Nhi đang lửa giận ngập trời, vô thức không tự chủ hướng tới chỗ Thương Nguyệt Ngao Vân, một thanh âm mềm mại dễ nghe đột nhiên truyền đến phía sau nàng.

Nàng giật mình ngừng lại cước bộ, tức giận đảo cặp mắt trắng dã, nguyên rủa trong lòng nhất định lại là mấy nữ nhân phiền toái không thôi.

“Đúng vậy, lại có chuyện gì....” Xoay người, nàng không kiên nhẫn đáp lại, không nghĩ đối phương lại là một tiểu cô nương tuổi tầm mười hai, mười ba gì đó.

Nàng mặc trên thân gấm vóc màu đỏ chi mạp vàng, bên trên là đường nét thù tình xảo hình phượng hoàng oai phong kỳ vĩ, trên mái tóc đen đội một

vuông miện màu vàng, theo bước chân của nàng đi lại mà tỏa ra ánh sáng ngọc kim quang.

Mà khiến cho người ta phải chú mục nhất, là một đôi mắt màu xanh biếc long lanh, giữa trán có một chấm màu đỏ son chói rực, cho dù chưa nói đến khí chất tôn quý tao nhã, chỉ cần nhìn đến đặc thù rõ ràng này, liền đã nói cho Hoa Lộng Nhi biết người tới là ai.

“Thương Nguyệt nữ hoàng?” Tuy rằng sớm nghe nói nữ hoàng đương nhiệm là một tiểu cô nương chừng mười hai tuổi, nhưng là chính mắt nhìn thấy, vẫn là làm cho Hoa Lộng Nhi thấy có điểm kinh ngạc không ngờ.

Tiểu cô nương trước mắt xem ra trong sáng, ngây thơ, không một chút tà niệm, chỉ có khí chất tôn quý kia biểu thị thân phận với một gia cảnh bất phàm.

Nhìn Hoa Lộng Nhi, Thương Nguyệt Phi Hoàng hơi hơi nở nụ cười. “Mấy ngày nay, trong cung thường hay nghe được chuyện của nhị công chúa, làm ta đã sớm muốn gặp mặt.”

“Gặp ta?” Lời của nàng làm cho Hoa Lộng Nhi sửng sốt.

“Đúng vậy! Mấy ngày nay, chuyện của ngươi cùng hoàng huynh ta lưu truyền trong cung khá náo nhiệt, mọi người đều nói, ngươi có thể sẽ trở thành hoàng tâu của ta.”

“Không! Ta không bao giờ!” Sẽ không có chuyện nàng gả cho Thương Nguyệt Ngao Vân.

“Sẽ không?” Nhẹ nhiu mày, câu trả lời của Hoa Lộng Nhi làm Thương Nguyệt Phi Hoàng cảm thấy thú vị. “Ngươi không thích hoàng huynh của ta sao?”

“Đương nhiên không thích.” Nàng không chút nghĩ ngợi đáp lại, nhưng là đối mặt với đôi mắt trong suốt của Thương Nguyệt Phi Hoàng, nàng không tự chủ được không tài nào nhắm mắt làm ngơ.

“Phải không?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nghi hoặc nhìn nàng, “Nếu không thích, vì sao khi nhìn đến hoàng huynh cùng đại công chúa nói nói cười cười, ngươi lại tức giận như vậy?”

Đứng đằng sau Hoa Lộng Nhi theo dõi, nàng đã nhìn xem đến nhất thanh nhị sở (một rõ hai ràng—> vô cùng rõ ràng).

Đôi mắt đẹp có hồn kia như cháy lên, còn có biểu tình phẫn nộ, tất cả chứng minh sự dè dặt của nàng, nhưng là vì sao phải khẩu thị tâm phi, cứ không chịu thừa nhận tâm ý chính mình?

Thương Nguyệt Phi Hoàng không hiểu, đôi mắt phóng ra ánh tò mò.

“Ta.....” Không nghĩ tới Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn xem cẩn thận như vậy, Hoa Lộng Nhi nhất thời á khẩu không thể trả lời.

“Nếu ngươi không thích hoàng huynh của ta, kia tại sao phải tới tham gia tuyển phi?” Đôi mắt trong suốt nhìn nàng, thanh âm mềm nhẹ tiếp tục truy vấn.

“Ta... ta là theo giúp hoàng tỷ mà đến, muốn thành vương phi là nàng ấy chứ không phải ta.” Hoa Lộng Nhi nhỏ giọng yếu ớt trả lời, đôi mắt chuyển hướng về phía khác, phát hiện đôi nam nữ vừa có nói có cười không biết khi nào đã rời đi.

Bọn họ đi đâu?

Nàng không tự chủ được nghĩ đến, một cỗ xúc động muốn đuổi theo dâng lên.

“Phải không? Nếu vậy theo như tình huống vừa rồi, giả như ngươi thật muốn tác hợp bọn họ với nhau, vì sao lại muốn tiến lên đi quấy rầy?”

Câu hỏi của Thương Nguyệt Phi Hoàng làm cho Hoa Lộng Nhi giật mình phục hồi tinh thần lại, loại cảm giác bị chất vấn kia làm cho nàng không khỏi cảm thấy một tia hèn giận.

“Thương Nguyệt nữ hoàng, ta nghĩ ta không cần trả lời vấn đề ngươi đặt ra.”

“Là không cần.” Thương Nguyệt Phi Hoàng gật gù đầu, “Bất quá đây là vấn đề về hoàng huynh của ta, thân là muội muội, việc ta quan tâm là đương nhiên tất yếu.” Tiểu nữ hoàng giờ ra tươi cười, vẻ mặt vô cùng chân thành trong sáng, nhưng ánh mắt lại sắc bén như dao.

“Ngươi.....” Nhìn nàng, Hoa Lộng Nhi thế này mới phát hiện, trừ bỏ ngoại hình là một tiểu cô nương nhỏ bé, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhưng là nữ hoàng thống trị toàn bộ quốc gia, đương nhiên không phải vô hại giống bề ngoài.

“Ngươi nếu không thích hoàng huynh, vì sao lại muốn cùng hắn phát sinh quan hệ? Hơn nữa, còn ở phía sau hoa viên có thể cùng hắn cuồng dã mây mưa thất thường?” Nhìn Hoa Lộng Nhi, tươi cười trên mặt Thương Nguyệt Phi Hoàng dần chuyển thành ái muội.

“Ngươi....” Đỏ mặt, nàng cả người ngốc lảng.

Từ cung Vân Long, việc nàng với hắn dù sao cũng đã không ngừng truyền khai bàn tán, cái dạng bản gị nàng cũng đã nghe qua rồi, nhưng là như thế nào ngày cả chuyện sau hoa viên nàng ta cũng biết.....

“Nơi này là hoàng cung của ta, chuyện tình to nhỏ nào cũng đều không thể gạt ta được.”

Nhưong này, Thương Nguyệt Phi Hoàng cười đến rạn giọng trong sáng lại mang đắc ý dào dạt, đôi mắt xanh lục lướt trên người nàng như đang nhìn thấu cái gì.

“Kỳ thật, ngươi thích hoàng huynh của ta đúng không? Nhưng là lại sợ hãi yêu thương hắn, vì sao vậy? Ngươi sợ chính mình không phải người duy nhất của hắn sao?”

“Ngươi như thế nào……” Không nghĩ tới Thương Nguyệt Phi Hoàng có thể nhìn thấu lòng nàng, Hoa Lộ Nhi kinh ngạc nhìn bóng dáng trẻ con trước mắt, tiểu cô nương này có thể thấu rõ lòng người sao?

“Ồ trong hoàng cung lớn lên, dạng chuyện gì mà ta chưa từng thấy qua chứ? Đối với tâm tình ghen tị của nữ nhân, ta rất rõ ràng.” Nàng tuổi tuy nhỏ nhưng không có nghĩa cái gì cũng đều không hiểu không biết.

“Như vậy, ngươi gọi ta lại là vì cái gì?” Mím môi, thu hồi lại biểu tình kinh ngạc, Hoa Lộ Nhi bình tĩnh nhìn nàng, biết cuộc nói chuyện đã tiến vào trọng điểm.

“Nhị công chúa, ngươi không biết là dã tâm của ngươi quá lớn sao?” Tay chống thắt lưng, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn nàng, ánh mắt chiếu thẳng buộc chặt.

“Từ xưa đến nay, nam nhân luôn là tam thê tứ thiếp, đây vốn là việc thực bình thường, mà hoàng huynh của ta còn là nhiếp chính vương, làm sao có thể độc luyện ngươi một người?”

Nói xong, nàng thân nhiên quét ánh mắt nhìn Hoa Lộ Nhi một cái, trong mắt hiện lên một tia biến hóa kì lạ.

“Việc này đương nhiên ta biết.” Nàng không phải đũa ngược, đối với chuyện này không phải không rõ ràng.

“Cho nên ta chưa bao giờ từng muốn trở thành vương phi.”

“Phải không? Ngươi thật sự chưa từng nghĩ tới sao?” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười khế, như là lần nữa lại nhìn thấu nàng, thanh âm mềm mại mang theo một tia thử.

“Nếu chưa từng nghĩ tới, vậy ngươi vì sao phải lưu lại? Nếu muốn làm cho tỷ tỷ trở thành vương phi, lại vì sao định tiến đến quấy rầy? Vì sao phải làm cho hoàng huynh chú ý tới ngươi? Nhị công chúa, ngươi không biết là ngoài miệng nói cùng hành động thực tế của ngươi khác nhau rất nhiều sao?”

“Thương Nguyệt nữ hoàng, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nhìn nàng, Hoa Lộ Nhi sắc mặt trở thành trắng bạch, tâm tư trong lòng bị người nói toạc ra, cảm giác thực vô cùng kém cỏi.

“Kỳ thật, ngươi rất muốn làm cho hoàng huynh của ta chỉ chú ý tới ngươi, chỉ nhìn ngươi, không bao giờ để ý đến nữ nhân khác, đúng không?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nói ra trực tiếp, con ngươi xanh biếc bình tĩnh nhìn nàng, dường như muốn xem thấu nội tâm người đối diện.

Hoa Lộ Nhi không đáp lời, lồng ngực lại chấn động thót lên, bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng lần đầu tiên bị người mở ra đào bới.

Đúng vậy, nàng muốn khiến cho Thương Nguyệt Ngạo Vân chỉ chú ý mình nàng.

Nàng cố ý làm bộ như không cần, kỳ thật chính là muốn nhìn phản ứng của hắn, muốn biết hắn đối với nàng có ý hay không, tuy rằng ngoài miệng nói không muốn trở thành vương phi của hắn, nhưng thực trong lòng lại vẫn là chờ mong.

Chờ mong hắn sẽ lựa chọn nàng, chờ mong hắn sẽ vì nàng mà không cần nữ nhân khác.

Nàng muốn làm cho chính mình trở thành độc nhất vô nhị trong lòng hắn, nhưng là nàng không dám nói ra, thậm chí không dám thừa nhận bản thân có ý tưởng này.

Nàng chỉ có thể bỏ trốn, né tránh, cố gắng tự nói với bản thân mình, nàng không thêm để ý hắn.

Nhưng là, lý trí tuy có thể khống chế hành vi, lại đôi khi không thể kèm giữ tình cảm, làm cho nàng không tự chủ được nảy lên một ít thù đoạn.

Khi hắn nói muốn cưới nàng, trời biết trong đầu nàng là lia lịa gật đầu đáp ứng.

Nhưng mở miệng nói ra, lại là lời cự tuyệt.

Nàng không nghĩ dễ dàng xuôi theo ý nguyện của hắn, không nghĩ dễ dàng để hắn biết, nàng thích hắn....

Cố ý chọc giận, là nàng muốn hắn chỉ chú ý chính mình, muốn cả đầu hắn đều tràn ngập hình bóng nàng, muốn hắn..... chỉ thuộc về riêng mình nàng.

Nàng vốn nghĩ bản thân đã che giấu tâm tư khá tốt, lại không ngờ bị Thương Nguyệt Phi Hoàng thấu suốt nhìn ra.

“Không nghĩ tới, ngươi so với chính ta còn rõ ràng thấu triệt.” Hoa Lộ Nhi chưa xót nở nụ cười, tâm tư nàng không dám thừa nhận, vậy nhưng lại bị tiểu cô nương trước mắt nhìn thấu hết.

“Ta là người ngoài cuộc, đương nhiên có thể nhìn rõ nhất thanh nhị sở.” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười cười, đôi mắt xanh chuyển nhanh như chớp, khí thế bức người mới vừa rồi biến đi đâu, giờ chỉ còn hình ảnh một tiểu cô nương chân chính. “Vậy người tính làm như thế nào? Chi điểm hoàng huynh thừa nhận tâm ý sao?”

“Không.” Hoa Lộng Nhi lắc đầu. “Như người nói thôi, nam nhân bình thường tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, đương trường là nhiếp chính vương lại càng có thể hơn. Ta là ích kỷ, nếu không phải duy nhất, ta thà rằng không cần.”

“Vậy chỉ cần làm cho hoàng huynh vì người mà bỏ mọi nữ nhân khác, chỉ chuyên tâm nhìn một mình người nha!” Thương Nguyệt Phi Hoàng không hiểu, chuyện đơn giản như vậy có gì cần phải lo lắng?

“Người cảm thấy có thể sao?” Hoa Lộng Nhi liếc mắt một cái, nghĩ đến Thương Nguyệt Ngạo Vân, lại nghĩ đến tiểu thiếp của hắn, còn có những công chúa cùng thiên kim ái mộ hắn đã lâu.

“Vi sao không có khả năng?” Nàng xét thấy, hoàng huynh thực sự vô cùng yêu thích Hoa Lộng Nhi nha!

“Dù sao ta vẫn là thấy không có khả năng.” Nàng mới không tin Thương Nguyệt Ngạo Vân lại bỏ qua oanh oanh yến yến bên cạnh, chuyên sủng nàng một người.

Luôn miệng nói muốn cưới nàng làm phi, nhưng là sau khi bị nàng cự tuyệt, hắn cũng không xuất hiện lần nào nữa, thậm chí còn cùng Hoa Diệu Nhi tốt như vậy.....

Nghĩ đến hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy, trong lòng không khỏi đau đớn xót xa.

Nhưng là, đây là một tay nàng tự mình tạo nên a!

Là nàng đã đem hắn đẩy ra...

Vốn muốn khiến hắn không để ý nàng nữa, không nghĩ tới mới vừa rồi chính mắt được chứng minh, nàng ở trong lòng hắn không có chút cân lượng.

Nhìn Hoa Lộng Nhi bày ra khuôn mặt bình tĩnh, Thương Nguyệt Phi Hoàng cũng không nói thêm nữa câu, ánh mắt linh hoạt cũng không ngừng chuyển động dò xét.

“Nữ hoàng, nếu trước mắt không có việc gì, vậy ta xin được cáo lui.” Nàng cần tìm một chốn yên tĩnh để hảo hảo suy nghĩ một chút, tiếp tới đây rốt cục là nên làm như thế nào.

Nhìn Hoa Lộng Nhi rời đi, Thương Nguyệt Phi Hoàng mân mân cái miệng nhỏ nhắn, tính nghịch nở nụ cười.

“Hoàng huynh, ta chỉ có thể giúp người đến đây, việc còn lại là trách nhiệm của người.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 3.3

Đêm hôm khuya khoắt, một bóng dáng nhỏ bé lặng lẽ chuồn êm khỏi phòng, tính vụng trộm rời khỏi hoàng cung.

Tự hỏi cả một buổi chiều, Hoa Lộng Nhi rốt cục đưa ra quyết định.....

Nàng phải rời khỏi Thương Nguyệt quốc.

Chỉ cần rời đi Thương Nguyệt Ngạo Vân, không nhìn thấy hắn nữa, lòng của nàng có thể khôi phục bình tĩnh trở lại, cũng sẽ không lại nghĩ đến hắn.

Đều là tại hắn, hại nàng không còn là chính mình.

Chỉ cần cách hắn thật xa, nàng nhất định có thể khôi phục lại thành Hoa Lộng Nhi trước đây.

Dù sao, nàng chính là sợ hãi, chính là không dám giao toàn bộ chính mình cho người kia.

Nếu như chẳng may hắn sau này không cần nàng, nàng nhất định sẽ rất đau, rất rất đau, nhất định sẽ sống không nổi.

Kia thà rằng ngay từ đầu bỏ lại, không cần nếm thử làm gì, như thế lòng của nàng cũng sẽ không đau đến lợi hại như vậy.

Nói nàng nhất gan cũng tốt, trốn tránh cũng không sao, nàng chính là không đủ dũng cảm buông thả trái tim đi yêu.

Cho nên, nàng phải rời khỏi.

Chỉ cần rời đi, sẽ không còn muốn hắn.

Kia nếu Thương Nguyệt Ngạo Vân trở thành tỷ phu của nàng thì sao?

Trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng, ong ong làm cho Hoa Lộng Nhi nói không nên lời.

Nếu Thương Nguyệt Ngạo Vân trở thành tỷ phu của nàng.....

Tâm, bắt đầu run rẩy; đau, làm cho nàng muốn khóc.

Khẽ cắn môi, nàng dùng sức lắc đầu thật mạnh. Không được. Không được. Không được.

Đúng, nàng muốn lựa chọn trốn tránh, dù sao nàng cũng là người nhất gan mà thôi!

“Tường này, có thể hay không rất cao a?” Ngẩng đầu trông mắt bức tường kia, Hoa Lộng Nhi hoài nghi khinh công chính mình có thể đủ sức bay qua.

Hon nữa, tường cao mới chỉ bước khỏi đầu, bên ngoài vẫn còn đến vài trổ ngai nữa.

Mâm mím môi, nàng có điểm do dự, nhưng sợ đứng lại chỗ này lâu sẽ bị thủ vệ tuần tra phát hiện mất.

Quên đi, bằng bất cứ giá nào, nàng đã quyết thì cứ thẳng tiến mà đi!

“Ngươi cho là nơi này muốn đến thì đến, muốn đi liền đi sao?” Một tiếng nói âm lãnh từ sau đầu truyền đến, làm cho Hoa Lộng Nhi lạnh run cả người.

Nhanh chóng xoay người lại, nhìn đến khuôn mặt anh tuấn kia thực lãnh trầm, nàng sợ tới mức thối lui từng bước.

“Ngươi...ngươi sao lại có thể ở đây.....” Đã hơn nửa đêm, hắn lại không ngủ được xuất hiện ở nơi này?!

“Ngươi nói xem?” Nhìn nữ nhân chết tiệt trước mắt, Thương Nguyệt Ngạo Vân có loại cảm giác muốn một tay bóp chết người, thực không nghĩ tới nàng thể nhưng có thể dám vùng trộm rời đi.

Nếu không phải hắn phái người đi theo chú ý nàng, chỉ sợ sẽ thực bị nàng bỏ đi.

Mấy ngày nay, hắn tuy rằng không xuất hiện trước mặt nàng, lại biết được rất nhiều chuyện liên quan đến nàng từ miệng Hoa Diệu Nhi, mơ hồ đoán ra trong lòng nàng đang sợ hãi.

Cho nên hôm nay hắn mới muốn Hoàng nhi đi thử nàng, kết quả thu được thực vừa lòng hắn.

Thủ đoạn nhỏ của nàng, hắn tuyệt không để bụng, thậm chí cảm thấy nàng đùa giỡn tâm cơ như vậy thật đáng yêu.

Loại cảm giác này làm cho hắn thực kinh ngạc.

Từ trước tới này, hắn tuyệt không để ai có tâm cơ đối với hắn, nhưng là đối tượng chuyển thành nàng, hắn lại không hề bài xích.

Mới chẳng bao lâu, hắn đã yêu thích Hoa Lộng Nhi sâu đến như vậy?

Thậm chí nguyện ý vì nàng bỏ đi tất cả tiểu tiết, từ nay về sau chuyên sủng một mình nàng.

Hắn như là trúng ma pháp của nàng, cam nguyện vì nàng từ bỏ hết thảy.

Nhưng là, hắn sẽ không chủ động nói cho nàng chuyện đó.

Hắn phải đợi nàng mở miệng, chỉ cần nàng nói ra yêu thích hắn, hắn liền nhất định làm tất cả vì nàng.

Vốn tưởng rằng, sau khi ngày hôm nay nàng cùng Hoàng nhi nói chuyện, nàng có thể thấy rõ nội tâm bản thân, sẽ không hề trốn tránh nữa, thành thực đối mặt chính mình, cũng đối mặt hắn.

Thực không ngờ đến nàng đã thấu hiểu, lại vẫn là lựa chọn trốn tránh.

Nữ nhân nhất gan này, thử cũng không chịu thử, liền trực tiếp chọn hướng buông tha.

Nếu không phải hắn có dự kiến trước mà phái người chú ý hành động của nàng, chỉ sợ đã bị nàng không một lời bỏ đi trở về Hoa Vũ quốc.

Tiểu nữ tử đáng giận, vì sao hoàn toàn không làm theo kế hoạch của hần, làm cho hần vừa tức vừa giận, cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ?

Nếu nàng không phải đặc biệt như vậy. cũng sẽ không thật sâu hấp dẫn hần đi!

Chính vì thế, hần tự thấy, cam tâm tình nguyện đặt hết mọi thứ vào trên tay nàng.

Nhưng là phải làm thế nào để nàng trực tiếp thừa nhận tâm ý chính mình, không hề trốn bỏ né tránh, này thật là một vấn đề rất lớn a!

“Lộng Nhi, ngươi nói ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ?” Thương Nguyệt Ngạo Vân thờ dài bước hướng tới nàng, con ngươi đen một cái chớp cũng không chớp nhìn nàng, trong đó lộ vẻ nhu tình say lòng người, hấp dẫn.

Trái tim loạn nhịp, ánh mắt của hần làm cho nàng cảm thấy bối rối.

“Để cho.. để cho ta đi!” Làm ơn, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, nàng chống đỡ không được, nếu không phải lý trí liên tục nói cho nàng không được không được, nàng đã sớm đầu hàng từ lâu.

Cho dù hần có thích nàng, nhưng là có khả năng được bao lâu?

Hần với thân phận tôn quý, vĩnh viễn không bao giờ thiếu nữ nhân, mà nàng tuyệt không muốn rơi vào kết cục tan nát cõi lòng.

“Lộng Nhi, ngươi rút cuộc sợ hãi cái gì? Thích ta như vậy đáng sợ lắm sao?” Hần hỏi, bàn tay to hơi sử dụng lực kéo nàng vào trong lòng.

“Không...” Lòng ngực rắn chắc ấm áp của hần vây quanh nàng, hơi thở nam tính hiện ngang xông vào mũi, làm cho nàng cảm thấy choáng váng, huyền hoặc.

“Đừng như vậy. Buông...”

Cứ mỗi lần hần chạm vào nàng, nàng thể nào cũng không thể suy nghĩ ra cái gì nha!

“Lộng Nhi, đừng kháng cự ta.” Hần thì thầm bên tai nàng, lần đầu tiên trong lòng đối với nữ nhân dao động, cũng không ngờ lại là một nữ nhân như vậy.

Không thành thực, yêu trốn tránh, một người nhát gan không dám thừa nhận yêu thương hần.

Nhưng là, nàng như vậy lại khiến cho hần cảm thấy vô cùng đáng yêu, tâm rung động.

Thương Nguyệt Ngạo Vân cười khỏ, thực không hiểu chính mình đến tột cùng là như thế nào?

Có biết bao nữ nhân ôn nhu xinh đẹp cho hần chọn như vậy, hần lại đối với nữ nhân tinh ma quái quỷ này mà động lòng, mọi suy nghĩ liền đều hăm sâu trong đó, không tài nào tự kiềm chế nổi mình.

“Ta...” Ôn nhu của hần, hơi thở của hần đều làm cho nàng mê loạn, khiến nàng đầu hàng, mềm nhũn ở trong lòng hần, miệng muốn nói ra, nàng thật sự rất thích hần.

Nhưng là, câu từ vừa đến bên miệng, trong đầu lại nghĩ đến khung cảnh buổi chiều hần cùng Hoa Diệu Nhi cười cười nói nói.

Tâm, trở nên ngưng trọng đau thất.

Nam nhân này sẽ không phải của nàng.

Cho dù không phải Hoa Diệu Nhi, về sau cũng sẽ có nữ nhân khác bồi bên người hần, đến lúc đó hần sẽ còn thích nàng sao?

“Không cần! Ta không cần người!”

Trong lòng hần, nàng liều mạng giãy dụa, không muốn mê say chìm đắm trong nhu tình ấm áp kia.

“Vì sao? Ngươi rõ ràng thích ta, không phải sao?” Đôi cánh tay gắt gao ôm nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ, hần không cho nàng trốn tránh.

“Lộng Nhi, nói cho ta biết, ngươi nghĩ muốn cái gì? Chỉ cần ngươi nói ra, ta liền làm được cho ngươi.” Hần hứa hẹn, chờ nàng mở miệng nói ra hi vọng chân chính trong lòng.

“Ta...” Nhìn hần, Hoa Lộng Nhi tâm tình hỗn loạn, nàng liều mạng nhắm mắt làm ngơ thốt ra một câu:

“Ta muốn ngươi cưới Hoa Diệu Phi làm phi!”

“Ngươi nói gì?!” Không nghĩ tới sẽ nghe phải một câu này, Thương Nguyệt Ngạo Vân nheo lại hai mắt, ánh ra sắc lạnh muốn giết người.

Cảm giác được hần phẫn nộ, thanh âm của nàng khẽ run, nhưng là đã sớm không biết chính mình đang nói cái gì, chỉ có thể tiếp tục lung tung không thật

lòng mà nói:

“Không... không phải ta nói người liền làm sao? Như vậy..... Ta muốn người cười Hoa Diệu Nhi làm phi tử!”

Nữ nhân này thực khiến cho người ta muốn bóp chết!.....

Hít sâu một hơi, Thương Nguyệt Ngao Vân cố gắng áp chế lửa giận trong lồng ngực, nhưng quả thực rất khó!

Nữ nhân chết tiệt này, quả thực có tài năng thiên phú làm người ta phải tức chết đi!

“Hoa Lộng Nhi, người thực đáng chết!”

Không bao giờ muốn từ miệng nàng nghe một lời đáng giận nào nữa, hấn cúi đầu dùng sức hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đáng giận lại mê người kia.

“Không.....”

Hấn lại hôn nàng!

Hoa Lộng Nhi tưởng đẩy hấn ra, không muốn đáp ứng nụ hôn của hấn.

Nhưng là vừa đụng tới bạc môi kia, cái miệng nhỏ nhắn lại không tự chủ mở ra mời hấn tiến vào, thậm chí ngay cả cái lưỡi thom tho cũng tự động theo bản năng tìm kiếm lưỡi hấn, triền miên duyên làm cùng hấn hơi thở.

Ngô—— thật sự là đáng xấu hổ, nàng hoàn toàn không thể kháng cự nam nhân này.

“Lộng Nhi, người muốn ta đứng không?” Duyên làm cái lưỡi thom tho nhuyển nộn, phiền giáo nước bọt trong cái miệng nhỏ nhắn, Thương Nguyệt Ngao Vân bừa bãi đòi lấy ngọt ngào của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 3.4 (19+)

Biết Hoa Lộng Nhi không thể kháng cự chính hấn, động tác của hấn càng thêm cuồng dã làm cản, ép lưng nàng đè sát vào tường, hai thân thể dính sát vào nhau như hợp thành một, lưỡi cùng lưỡi không ngừng dây dưa, trao đổi lẫn nhau nước bọt, nụ hôn quá mức kích cuồng làm cho nước bọt không kịp nuốt, theo khóe miệng mà chảy ra.

Hấn thô lỗ mở ra vạt áo của nàng, kéo áo lót anh sắc lên trên, làm cho hai bầu ngực tuyết nộn no đủ hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Dưới ánh trăng thân nhiên mơ hồ, hai luồng tuyết nhũ trở nên lấp lánh trắng, nhũ tiêm hồng đỏ bên trên phỉm ra ánh sắc mê người.

Bàn tay to không chút khách khí cầm lấy bên bầu ngực trái, dùng sức vuốt ve tuyết trắng nhũ thịt, yêu thích không ngừng noi nhuyển nộn trắng mịn đầy xúc cảm kia.

“Ngô.....”

Bầu ngực miễn cưỡng bị hấn vuốt ve, theo đè ép không nặng không nhẹ kia, nhũ tiêm không tự chủ được mà đứng lên cương cứng.

Thân thể nhiệt tình sớm thành thói quen với âu yếm của ai kia, mới trêu chọc một chút, đôi mắt của nàng đã giăng đầy sương mù, noi riêng tư cũng trở nên ẩm ướt dịch.

“Nhũ tiêm nhanh như vậy đã cứng rắn, muốn ta dùng miệng hấp nó sao?” Một bên liếm hai cánh môi ngọt ngào của nàng, một bên dùng ngón cái cọ xát nụ hoa trên đồn tuyết bên trái, thanh âm trầm thấp nói ra lời dâm đảng.

“Ấn..... Muốn.....”

Lời nói của hấn làm cho nàng thực xấu hổ, nhưng là thân thể lại không tự chủ mà khát cầu, làm cho nàng ưỡn bộ ngực lên, yêu cầu đùa bỡn của hấn.

“Vân..... Bộ ngực của ta hảo trường, thật khó chịu..... người giúp ta xoa.. xoa.....” Nàng nhếch khuôn miệng nhỏ mê muội yêu cầu, lý trí trong óc sớm đã biến đi đâu mất.

Bộ dáng phóng đảng của nàng dụ hoặc hẳn, Thương Nguyệt Ngạo Vân cúi đầu, làm theo mong muốn của nàng hàm trụ nụ hoa hồng, dùng sức hút.

Tay phải của hẳn cũng không ngừng vuốt ve trái hồng đào bên phải, miết đùa nộn thịt tuyết trắng, lại dùng hai ngón tay vuốt kéo làm nhũ tiêm bên trên đỏ bừng.

“Ân.... Thật thoải mái.....”

Hoa Lộng Nhi ngửa đầu ngậm nga, thân mình hơi hơi uốn cong lên, làm cho hạ thân hai người tiến sát lại mặt hợp, cũng làm cho cứng rắn của hẳn kề sát nơi mềm mại của nàng.

Cảm giác nóng rực cách quần áo truyền đến kích thích nàng, Hoa Lộng Nhi nhịn không được vặn vẹo eo nhỏ, làm cho nơi riêng tư cọ sát lửa nóng cứng rắn của hẳn.

“Cơ khát như vậy, đã muốn ẩm ướt sao?”

Vẫn đang ngao cấn nhũ tiêm, hơi thở của hẳn vì tư thái dâm lãng của nàng mà thoáng hỗn loạn, vừa hơi hơi di động hông, liền đụng nhẹ phải nơi riêng tư non mềm.

“A! Ẩm ướt, ẩm ướt.... Ân.....”

Đỏ mặt, nàng đã không phân biệt nổi chính mình đang nói cái gì, thân mình bị tình dục khống chế, thậm chí muốn lửa nóng của hẳn thật sâu tham nhập vào trong cơ thể.

“Phải không? Để cho ta sờ xem nào..”

Bàn tay to lần xuống thăm dò, nhanh chóng vượt qua làn váy, đi tới bên ngoài tiết khó nhỏ, đầu ngón tay lập tức đụng phải một mảnh ướt át.

“Nhanh như vậy liền ẩm ướt, muốn ta sao?” Thanh âm của hẳn khàn khàn, nho nhỏ thổi bên tai, hai ngón tay không ngừng ve vuốt, cách lóp vại dẹt gài nhẹ hoa môi.

“Ân.... Ta muốn.....”

Thân hình mê người nhiệt tình tự động điều chỉnh tư thế, làm cho nơi riêng tư không ngừng cọ sát ngón tay thon dài.

Nhưng là không đủ, loại cảm giác gãi ngứa này thực không đúng, càng làm cho nàng thêm khó nhịn.

Hoa Lộng Nhi nhịn không được thân thủ cầm lấy tay hẳn, muốn hẳn một chút mạnh hơn.

“Vân.... Ta cảm thấy rất ngứa..... dùng sức nhu.....”

Nàng than nhẹ, nơi riêng tư không ngừng cọ cọ tay hẳn, làm chảy ra càng nhiều chất lỏng, khiến tiết khó càng trở nên dính ướt, phỉếm một chút ngọt hương.

“Như vậy sao?”

Hắn một phen coi bỏ hẳn tiết khó, hai ngón tay dài không chút khách khí theo hoa dịch xâm nhập nộn huyết.

“A!”

Hắn đi vào thật nhanh lại sâu quá, làm cho nàng nhịn không được bật hô lên.

“Ừm... Tuyệt quá.... Còn muốn nó.. động nữa.....”

Dục hỏa khó nhịn, thân mình chờ không kịp động tác của hẳn, tự thân cao thấp di động ngậm vào nhả ra ngón tay.

“Lộng Nhi của ta, thân thể của ngươi thực lãng, làm cho ta thật thích.....”

Hắn đã sớm biết nàng có một bộ dáng thân thể nhiệt tình, tư thái dâm mị kia đủ để mê hoặc tất cả nam nhân.

Thân thủ coi bỏ đại lưng chính mình, hẳn để cho vật nam tính sớm sung to vì dục hỏa này ra, lại đè thấp trán của nàng xuống.

“Hàm trụ.”

Hắn mệnh lệnh, ngón tay liên tục đổi phương hướng, tiếp tục ở trong nộn vách tường hoa xoay tròn, vuốt ve ma sát hoa hạch bên trong.

“Ân.....” Nhìn lửa nóng thô dài trước mắt, nàng trong lòng rung động, giương đôi mắt diễm đam đáng yêu xem xét hẳn.

Nàng là—— không biết nên làm như thế nào——

“Dùng miệng người hàm trụ nó, làm cho nó ẩm ướt, tựa như ta làm ẩm ướt tiểu huyết của người.”

Nói xong, hai ngón tay hấn dùng sức xoay xoay ma sát hoa hạc của nàng.

“A!”

Theo hành động của Thương Nguyệt Ngạo Vân, khoái cảm trong cơ thể trào dâng, làm cho nàng bật ra tiếng yêu kiều, mà hấn cũng nhân cơ hội, đem lửa nóng thô dài xâm nhập vào cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở.

Vật nam tính không chút khách khí tiến vào, làm cái miệng nhỏ bé mở to, nàng theo bản năng chụp lấy phần cuối nóng thiết đồ lại.

Khinh thờ đập dồn, trong miệng tràn ngập hương vị nồng đậm nam tính, mao tiêm (lông) nhẹ bay trên mặt nàng, làm cho nàng cảm thấy có chút ngứa ngáy.

“Đúng rồi, chính là hàm trụ như vậy..... Dùng đầu lưỡi của người liếm. .... lại hấp.....”

Cảm giác bị cái miệng nhỏ nhắn nóng ẩm của nàng ngậm lấy thật tốt, thoải mái làm cho hấn nheo đôi mắt lại.

Nghe mệnh lệnh của hấn, phần lưỡi khê liếm lửa nóng trong miệng, lại sau đó dùng sức hấp mút.

“A! Tuyệt quá.... chính là như vậy.....”

Cái miệng nhỏ nhắn kia ẩm ướt lại thực nóng, theo hành động hút liếm của nàng, nóng thiết càng thêm trướng thô to.

“Ấn... um.....”

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hàm hấp vật nam tính của hấn, mà hưng phấn của hấn cũng kích thích nàng, theo bản năng bắt đầu di động đầu nhỏ, qua lại liếm láp lửa nóng của hấn.

Bàn tay nhỏ bé cầm phía cuối nóng thiết di động theo, lơ đãng đụng chạm đến hai viên cầu.

Bộ vị mẫn cảm vừa bị đụng chạm, Thương Nguyệt Ngạo Vân lập tức run run.

Nàng nhận thấy liền cảm giác rất thú vị, ngón tay lại tiếp tục vỗ về chơi đùa viên cầu, cái miệng nhỏ nhắn cũng không ngừng hút liếm, duyên lửa nóng thô dài thành một mảnh bóng loáng tinh lưỡng.

“Lộng Nhi. .... Hấp ta như vậy..... người có vẻ càng ẩm ướt....” Ngón tay dài ở tiểu huyết mê người di động qua lại, phát hiện ra, theo động tác cái miệng nhỏ nhắn ngậm hút, nộn huyết dường như cũng càng co rút nhanh, giảo ra càng nhiều chất lỏng.

“Ấn.....”

Nàng hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lơ mơ mờ sương, phiếm một tầng ánh nước, rõ ràng là đang lấy lòng hấn, vậy nhưng nàng lại cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng hơn.

“Vân.....”

Bỏ lửa nóng ra khỏi miệng, nàng khát cầu nhìn hấn.

“Còn chưa được, trước giúp ta hấp nó.”

Bàn tay to chế trụ cái gáy của nàng, lại lần nữa nhét nóng thiết vào cái miệng nhỏ nhắn, lần này không hề chờ nàng hút ngậm, hấn chủ động thẳng lưng trườn đưa.

“Ngô!”

Hoa Lộng Nhi trừng lớn mắt, vật nam tính thô dài trong miệng chạm đến tận yết hầu, làm cho nàng có điểm muốn phun ra.

Nàng mau chóng đưa tay cầm lấy phía cuối nóng thiết, chỉ sợ hấn dùng sức đâm vào.

“Lấy miệng người dùng sức hấp.”

Hấn thấp giọng mệnh lệnh, hông tiếp tục qua lại đong đưa, mà ngón tay ở tiểu huyết đùa bỡn, cũng cùng tiết tấu trườn sáp theo.

“Ấn..... Ấn.....”

Nộn huyết bị ngón tay của hấn không ngừng ra vào, nàng hừ nhẹ, nghe lời dùng sức hút vật nam tính, tay nhỏ bé cũng theo đó vỗ về chơi đùa hai viên cầu phía sau.

Nàng hút liếm phát ra âm thanh chắc chắn, cùng với thanh âm tư tư của ngón tay nam nhân trừu sấp nộn huyết, hòa vào nhau tạo thành chương nhạc dâm lãng.

Đột nhiên một ngón tay thon dài lại xâm nhập, ba ngón tay của hắn đem vách tường hoa huyết chống đỡ mở to, mang đến khoái cảm cùng chút đau nhẹ.

Hắn không lưu tình chút nào qua lại trừu đưa, dùng sức đùa bỡn ép buộc tiểu huyết của nàng, làm cho xuân thủy liên tiếp tràn ra, cũng làm cho vách tường hoa tăng biên độ co rút, hấp nuốt ngón tay của hắn càng nhanh.

“Ngô!”

Nộn huyết bị hắn làm càn đùa bỡn, cảm giác đau nhẹ dần chuyển thành một trận tê dại khoái ý, làm cho nàng rốt cuộc chịu không nổi. Thân thể theo bản năng buộc chặt, cái miệng nhỏ nhắn cũng theo đó ngậm chặt vào, dùng sức hút nóng thiết ngay trước mắt.

“A!”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hấp nhanh như vậy, làm cho cơ bắp toàn thân hắn căng cứng, rốt cuộc không thể không được mà phun ra bạch dịch nóng rực.

Không chút nào giữ lại, toàn bộ phun ở trong miệng nàng. ....

“Ngô. .... Khụ khụ. ....”

Bất ngờ làm cho nàng bị sặc, trong miệng tràn ngập nồng mùi vị nam tính, chất lỏng nàng không kịp nuốt, một chút tuôn ra nơi khóe miệng.

Lúc này hắn đem lửa nóng thô dài từ trong miệng nhỏ rút ra, bạch dịch còn chưa tuôn trào hết nhỏ giọt, lưu lại dấu vết dâm đẳng.

Ánh mắt mờ hồ xem xét hắn, Hoa Lộ Nhi theo bản năng nuốt chất lỏng trong miệng, còn vờn phần lưỡi liếm đi bạch dịch bên môi, kia động tác dâm lãng làm cho hắn bật ra rên rỉ, con ngươi đen cũng trở nên nồng đậm lửa tình.

“Ăn ngon sao?” Cúi đầu liếm đi bạch dịch còn sót lại trên môi dưới của nàng, hắn thưởng thức mùi vị chính bản thân.

“Ăn ngon. ....”

Thanh âm của nàng kiều nhuỷ, tiểu huyết chưa được thỏa mãn mà mang đầy cảm giác hư không, mà ngón tay hắn vẫn còn dừng lại ở tiểu huyết.

“Miệng trên mặt no rồi, còn miệng phía dưới đã no?” Duyệt mát môi dưới non mềm của nàng, thanh âm khàn khàn lại hỏi.

“Còn không có. ....”

Từng trận hư không trào dâng trong cơ thể, làm cho Hoa Lộ Nhi rất rất muốn hắn. . .

“Vân. .... Tiến vào, cầu ngươi. ....”

Lắc lắc eo nhỏ, nộn thịt gắt gao hấp trụ ngón tay hắn, nhưng là như vậy không đủ a, nàng muốn lớn hơn nữa, càng nóng gì đó nữa, kia mới có thể thỏa mãn nàng.

Thương Nguyệt Ngạo Vân rút ngón tay ra khỏi, theo động tác rời đi của hắn, yêu dịch liên tiếp lưu tiết tràn ra, làm tay hắn trở thành ướt đầm, phiếm ánh nước trong suốt mê người.

Hắn xoay Hoa Lộ Nhi đối mặt với tường, nâng hai tay của nàng chống lên tường, còn thân hình thì cúi xuống một nửa, hai bờ mông tuyết trắng để ngay trước nam tính cực đại.

“Ăn. .... Mau vào. ....”

Quay đầu lại nhìn hắn, Hoa Lộ Nhi cầu xin, chủ động mở ra hai đùi, làm cho hoa huyết phần nộn tỏa rộ ngay trước mắt hắn, hoa dịch chưa chảy hết ra, tích lặc làm ẩm ướt bóng sáng.

“Ẩm ướt như vậy. ....”

Nhìn yêu dịch trong suốt kia thấm ướt toàn bộ vùng trung tâm giữa hai đùi tuyết trắng, hai tay hắn cầm hai bên mông cánh hoa, xoa nhẹ vuốt ve hai bờ căng tròn.

Vật nam tính cực đại phiếm hồng sáng bóng, cứ như vậy để trước hoa huyết nộn phần, chậm chạp không chịu tiến vào, chính là cứ ở bên ngoài đùa bỡn bôi thịt ướt đầm.

“Không. .... Dừng như vậy mà. ....”

Nàng khó nhịn phe phẩy móng, đỉnh đầu nóng thiết đè ép bối thịt, lại tiến vào một chút liền ngay lập tức rời khỏi, trên đầu nàng càng thêm ngứa ngáy.

Rốt cuộc chịu không nổi trên chốc của hắn, nàng chủ động đợi thời cơ, ngay lúc nóng thiết cực đại cọ qua hoa môi, dùng sức đưa móng làm cho nó đi hẳn vào tiểu huyết.

“Ngô!”

Không nghĩ tới nàng làm như vậy, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhất thời kim lòng không đậu thốt lên, lửa nóng dục vọng đã chen vào một nửa, bị vách tường hoa trơn ướt gắt gao hấp trụ lấy.

“A..... Thật lớn... nóng quá.....”

Hoa Lộng Nhi ngửa đầu rên rỉ, nam tính cực đại bị nộ vách tường gắt gao hấp trụ tản ra nhiệt lớn, làm cho nàng một trận run run.

“Còn chưa đủ..... Ta còn chưa tiến vào toàn bộ.....”

Hắn hừ nhẹ, chỉnh tư thế một chút rồi dụng lực, đem nóng thiết cực đại toàn bộ xâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Hắn nhanh tiến vào chỗ sâu nhất của hoa tâm, va chạm vào nơi mềm mại của nàng, vách tường non nót lập tức co rút, đem hắn hấp thụ càng nhanh.

“Ân a..... Sâu quá....” Hoa Lộng Nhi nhẹ giọng yêu kiều, không tự chủ được di động eo nhỏ, phối hợp với va chạm của hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vân đưa tay về trước cầm lấy tuyết nhũ non mềm, vuốt ve đè ép, hơn nữa thỉnh thoảng đùa bỡn đỉnh kiều nhụy đỏ búng.

Hồ thất lung không ngừng luật động, ra sức đưa nóng thiết trừu cảm nộ huyết, hưởng thụ khoái cảm thư sướng bị vách tường hao gắt gao giáo hấp.

“Lộng Nhi..... Ngươi thật chặt.....”

Hắn rên rỉ, nàng co rút kích thích lửa nóng của hắn, làm cho hắn tiến lên càng mãnh liệt, va chạm không ngừng tạo ra tiếng vang.

Theo trừu đưa qua lại của hắn, trong cơ thể nàng tràn ra càng nhiều xuân triều, đem nơi hai người ái ân biến thành một mảnh ẩm ướt, cũng làm cho hắn ra vào càng thuận lợi.

Hai bàn tay to cũng không quên ve vuốt nhũ thịt tuyết trắng thành sưng đỏ, theo tiết tấu nóng thiết ra vào, thương thức hai gò bồng đảo mê người mềm mại, nhũ tiêm phần nộ cũng ánh ra màu mị hoặc quyến rũ.

“Ân..... A.....”

Nàng phe phẩy đầu, mái tóc đen dài rối tung trên lưng, thân thể mềm mại đỏ mề hôi đầm đìa, không chỉ trong cơ thể bị hắn trừu đưa biến thành ướt sũng, liền ngay cả thân mình cũng dính mồ hôi của hắn rơi lên, trở nên trơn ướt không chịu nổi.

Va chạm của hắn càng nhanh hơn, càng dùng sức, vật cứng rắn thô dài cũng trở nên lớn hơn, đem nộ huyết mở ra hết cỡ, choán hết hư không, không để lại một tia khe hở.

“A!”

Nàng rốt cuộc nhịn không được, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng tiem kêu, thân thể bắt đầu run rẩy mạnh, nộ huyết cũng tăng biên độ co rút.

Biết nàng sắp tới cao trào, hắn càng nhanh luật động, ra sức trừu cảm, yêu dịch càng nhiều chảy ra.

“Cũng sắp..... Chờ ta.....” Hắn khàn khàn thô nói, bàn tay to nắm chặt tuyết nhũ của nàng, thất lung di động dùng sức đâm.

“A!”

Nàng rốt cuộc thừa nhận không nổi, khóc ngấm ra tiếng.

Hắn theo đó bật ra một tiếng thô rống, bạch dịch phun ra trong cơ thể nàng, hỗn hợp với hoa dịch làm nơi ân ái thành một mảnh ướt sũng.

Sau đó, thân thể hai người đang căng cứng chậm rãi nhuyễn mềm.

Hoa Lộng Nhi thở gấp hồng hộc, dĩ nhiên lấy không ra một nửa phần sức, khí lực không còn chỉ có thể mềm nhũn ở trong lòng hắn.

Bên tai, truyền đến thanh âm khàn khàn thấp giọng của nam nhân.

“Lộng Nhi của ta, ngươi muốn ta cưới Hoa Diệu Nhi về làm phi tử, chỉ cần ngươi không hối hận, lời ngươi nói ta đều nghe.....”

Ngươi muốn ta kết hôn cùng Hoa Diệu Nhi, ta liền cưới, chỉ cần ngươi không hối hận, lời ngươi nói ta đều nghe.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 3.5

Trở về Hoa Vũ quốc, Hoa Lộng Nhi tình nguyện rời đi Thương Nguyệt Ngao Vân.

Nhưng là, lời đêm đó hắn nói, cũng không ngừng xoay bên tai nàng quanh quẩn.

Xóa đi không nổi, đương nhiên bao gồm cả kích tình triển miên giữa hai người trước đó.

Tình lại theo dư vị kích tình, nàng vừa tức vừa giận.

Như thế nào vừa bị hắn chạm đến, nàng liền mất hết lý trí, hoàn toàn mặc hắn xâm lược, thậm chí còn hưởng thụ khoái hoạt hắn mang đến?

Nàng vốn tưởng, hắn sẽ mạnh mẽ giữ nàng lại, không cho nàng rời đi.

Nhưng là suy tính của nàng sai rồi, hắn thật sự buông tay để cho nàng rời đi, nhưng lại ghé vào tai nàng nói câu đó.

Này, nửa tháng nay, câu nói kia không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, bóng dáng của hắn cũng như thế, chiếm cứ trong nàng toàn bộ đầu óc, đuổi đi không được.

Tại sao lại như vậy?

Đều đã qua nửa tháng, nàng chẳng những không quên được con người kia, thậm chí còn vô cùng tưởng nhớ hắn, nghĩ đến tâm liền đau đớn nhớ nhung.

Mà tin tức của hắn, cũng từng giọt từng giọt truyền đến trong tai nàng.

Hắn thật sự chuẩn bị kết hôn cùng Hoa Diệu Nhi, thông tin gần như đã lan truyền hầu khắp các quốc gia rồi, mai chính là ngày cử hành hôn lễ, bởi vì đám cưới này mà hai quốc gia đều cao thấp sướng vui, trong hoàng cung nơi nơi đều là cảnh náo nhiệt.

Nhưng là, nàng một chút cao hứng cũng không có.

Chỉ cần người không hối hận, lời người nói ta đều nghe.....

Kia nếu nàng hối hận thì sao?

Hắn có thể hay không vì nàng mà hủy bỏ hôn lễ?

Nhưng mà nếu như hủy bỏ hôn lễ, tỷ tỷ của nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng không biết, không biết... Không biết!

Chỉ cảm thấy rất phiền vô cùng phiền, cả đầu suy nghĩ đều là hắn, tràn ngập hình bóng hắn.....

Mới chẳng bao lâu, vậy mà hắn đã chiếm cứ một khoảng không lớn như vậy trong đáy lòng nàng, làm cho nàng dù làm cách nào cũng đuổi không được bóng dáng hắn, sự yên tĩnh trong lòng như trở thành dĩ vãng, dù tìm thế nào cũng không đem trở về như trước được.

Giống như kẻ từ sau khi gặp hắn, tâm nàng đã không còn trên cơ thể này...?.

“Lộng Nhi, người đang nghĩ cái gì?”

Hoa Mộc Văn đi vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu nữ nhi đang rầu rĩ ngồi trên lan can, hai chân buông thõng xuống vắt vẻo, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy cô đơn.

Sau khi trở về từ Thương Nguyệt quốc, Lộng Nhi dường như luôn buồn bực không vui, hắn vốn là kẻ làm cha, nhìn vào trong mắt, trong lòng không khỏi mơ hồ thấy có vấn đề.

Dù sao nữ nhi ở Thương Nguyệt quốc phát sinh chuyện gì hắn cũng đã nghe thấy, trông bộ dáng nàng thế kia, hắn là cùng cái tên Thương Nguyệt Ngao Vân kia có liên quan đi.

“Phụ hoàng” Hoa Lộng Nhi chào một tiếng, xong lại tự động cúi đầu không nói một câu.

“Lộng Nhi, sau khi trở về nhà rồi người vẫn rầu rĩ không vui, vì sao vậy?” Đi tới trước mặt nữ nhi, Hoa Mộc Văn đau sùng nhìn nàng.

“Không có gì.” Hoa Lộng Nhi lắc lắc đầu, không muốn nói nhiều làm phụ hoàng lo lắng.

“Diệu Nhi ngày mai sẽ gả cho Thương Nguyệt Ngạo Vân, tất cả đều theo như kế hoạch người đã định, như thế vì sao vẫn không vui vẻ?” Hoa Mộc Văn thử hỏi.

Quả nhiên, biểu tình trầm mặc ngay lập tức có biến hóa, hốc mắt bỗng chốc đỏ lên.

“Có... có a, con thực vui về nhà!” Nháy mắt mấy cái, Hoa Lộng Nhi như muốn nuốt vào dòng lệ đang trực trào.

Không khóc, không khóc, có gì hay mà khóc.

Chẳng qua là một tên nam nhân thôi, cần gì vì hắn mà rơi lệ?

Nhưng là.....

Càng kêu chính mình không khóc, nước mắt liền càng không thể khống chế, từng giọt từng giọt bỗng lăn trên gò má hồng.

“Ngoan, như thế nào lại khóc?”

Nhìn đến nữ nhi bảo bối vốn không dễ dàng rơi lệ, giờ phút này lại khóc như thế, Hoa Mộc Văn không khỏi rất đau lòng.

“Người không phải vì Thương Nguyệt Ngạo Vân mà khóc ư?”

“Phụ hoàng?” Hoa Lộng Nhi sững sốt, cảm nén tiếng khóc, tròn mắt xem xét phụ thân.

“Hài tử ngọc, người thích Thương Nguyệt Ngạo Vân đúng không?” Ngồi vào bên cạnh nàng, Hoa Mộc Văn yêu thương vỗ về hỏi.

Đối với nữ nhi này, lòng hắn là tràn đầy thương yêu.

Nàng quá quật cường, lại thực cố chấp, một khi đã nhận định như thế nào liền tuyệt không sửa đổi ý tưởng, cũng không muốn chuyển thay ý nghĩ, chỉ biết liều mạng đề tâm vào chuyện vụn vặt, tính cách này a... thật không hiểu là giống ai.

“Con....” Hoa Lộng Nhi mở miệng định phủ nhận, nhưng là nhìn ánh mắt soi thấu dịu dàng của phụ thân, mũi liền cay cay, rốt cuộc chống đỡ không nổi bèn thú nhận:

“Ân. Con rất thích hắn. Phụ hoàng, tại sao có thể như vậy? Vì sao thích một người một chút cũng không vui vẻ, chỉ toàn cảm thấy khổ sở mà thôi?”

“Con thấy khổ sở cái gì?” Xoa xoa đầu nữ nhi, Hoa Mộc Văn nhẹ giọng hỏi.

“Con... con.....”

Cần môi nhìn phụ thân, nàng rốt cuộc không thể giấu diếm, đem sợ hãi trong lòng toàn bộ dâng trào.

“Con sợ hắn thay lòng đổi dạ, thân phận hắn tôn quý như thế, lại có bề ngoài tuấn mỹ, như vậy hắn có thể chỉ yêu một mình con sao? Không có khả năng! Nhưng là con lại không thể nào chịu được hắn đi yêu nữ nhân khác, cho nên con không cho chính mình yêu thương hắn..... Nhưng muốn như vậy cũng thực gian nan, phụ hoàng, vì sao không yêu hắn lại khó khăn như vậy?”

“Bởi vì yêu chính là yêu, vô luận muốn phủ nhận như thế nào, muốn kháng cự ra sao, đều chính là chỉ làm cho bản thân mình càng khó chịu đau xót mà thôi. Lộng Nhi, làm cho chính mình đau khổ như vậy, vì sao không bỏ qua sợ hãi cứ thế mà yêu?”

“Nhưng.....” Nàng vẫn cứ sợ hãi!

Nhìn ra ý sợ hãi không tin tưởng trong mắt nữ nhi, Hoa Mộc Văn nở nụ cười.

“Lộng Nhi, ta thực yêu mẫu hậu con, nàng là nữ nhân ta yêu nhất. Lúc trước, ta vì nàng phế bỏ hậu cung, quyết định chỉ yêu một mình nàng, nhưng là thân thể của nàng nhược yếu, rất khó chịu đựng (chuyện phòng the), nàng hiểu ta là một quân vương, cần có con nối dõi, cho nên cứng rắn muốn ta nạp phi vào.”

“Mẫu hậu nàng.....” Nàng chưa bao giờ biết....

“Ngay từ đầu ta không chịu, nhưng là mẫu hậu con lấy cái chết ép ta, bất đắc dĩ, ta đành nạp Tĩnh phi làm hoàng phi, không ngờ tới ngay sau khi Tĩnh phi sinh hạ Diệu Nhi, mẫu hậu liền có thai con, ta không muốn để nàng phải sinh nở, chỉ sợ có nguy hiểm cho nàng, nhưng nàng kiên trì quyết muốn sinh hạ, ta không lay chuyển được quyết tâm của nàng đành phải đáp ứng, cho nên giờ khắc này mới có con ngồi cạnh ta.”

Nhìn nữ nhi, Hoa Mộc Văn yêu thương xoa xoa đầu nàng.

“Tuy rằng mẫu hậu con vì khó sinh mà mất, nhưng con là bảo bối nàng lưu lại cho ta, vì vậy ta rất thương con, bộ dáng con giống nàng, đến cả cá tính cũng cứng đầu giống nhau như đúc.”

“Con giống mẫu hậu?” Nàng vẫn biết bề ngoài nàng giống mẫu hậu, nhưng không ngờ tới cá tính cùng với người cũng tương tự nhau.

“Đúng nha! Điều như nhau cố chấp, một khi chuyện gì đã quyết liền chết cũng không đổi.” Cá tính này, khiến cho nam nhân yêu nàng sẽ rất đau đầu, giống như hần.

“Lộng Nhi không hiểu.” Nàng nhú mày, không rõ ý tứ phụ thân.

“Lộng Nhi ngốc, tự tin của ngươi bay đâu rồi hả? Ngươi không phải vốn tự tin lại rất cuồng ngạo sao? Dung mạo có kém so với Diệu Nhi đi nữa, thì tài trí của ngươi, tình quái của ngươi, không phải nữ nhân nào cũng so sánh được.”

“Phụ hoàng. ....” Hoa Lộng Nhi ngẩn người, mơ hồ có điểm hiểu hiểu.

“Ngươi lo lắng Thương Nguyệt Ngạo Vân không thể chỉ yêu một mình ngươi, nhưng chuyện này có gì phải lo lắng? Ngươi cảm thấy bằng năng lực chính mình, sẽ không thể khiến hần chỉ chuyên sùng ngươi một người sao? Khi nào thì ngươi trở nên không có tự tin như thế?

“Con. ....” Hoa Lộng Nhi cắn môi, lời nói phụ thân giống như cảnh tỉnh, khiến cho nàng phút chốc ngộ đạo, thanh tỉnh.

Là nha! Nàng vốn đều rất tự tin, như thế nào vừa đụng đến hần liền thay đổi một trăm tám mươi độ như thế?

Nàng tin tưởng, bằng năng lực chính mình, tất có thể làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vân mê muội, ngoại trừ nàng ra sẽ không liếc mắt một cái nào tới nữ nhân khác.

“Lộng Nhi ngốc, ngươi nha, là bị chữ tình làm cho mờ mắt, mới có thể dễ tâm vào chuyện không đâu, bỏ quên ưu thế của chính mình.” Hoa Mộc Văn trách yêu nữ nhi.

Đối với tiểu hài tử này, hần nhưng là vô cùng tự tin, có nam nhân nào yêu nàng mà không vui sướng hạnh phúc?

Thực ra, người đến Hoa Vũ quốc hướng nàng cầu thân, so với Diệu Nhi cũng không thiếu, chẳng qua nàng không biết được, vì vốn là do hần đánh rớt ngay trước khi kịp gặp nàng. (a? thực không ngờ ông này cũng mạnh nha nha~~)

Tâm can nữ nhi bảo bối của hần, hần đương nhiên muốn giữ bên người lâu một chút.

Bất quá, xem tình huống hiện tại này, chỉ sợ lưu không được bao lâu nữa thôi.

“Đi thôi, mau tìm Thương Nguyệt Ngạo Vân mà giải quyết hần.”

Ai! Nữ nhi đã muốn lập gia thất, sao có thể giữ mãi đây?

“Nhưng là tỷ tỷ. ....” Cắn môi, nàng nhớ đến Hoa Diệu Nhi.

“Chẳng lẽ ngươi định đem hần tặng cho Diệu Nhi?” Nhú mày, Hoa mộc Văn hỏi lại.

“Không có!” Hoa Lộng Nhi mau chóng lắc đầu.

Nàng không chịu! Tuy rằng làm như vậy thực có lỗi với tỷ tỷ, nhưng là nàng quyết đi ‘cướp rể’!

.

.

.

.

Trong đại điện được bố trí thanh lịch trang hoàng, là một mảnh ồn ào vui sướng.

Đang lúc người dẫn đầu chuẩn bị mở miệng cất tiếng mời bái đường, một tràng thanh âm giành trước phát ra.

“Chậm đã!”

Hoa Lộng Nhi vọt vào đại điện, bất chấp lễ tiết, bất chấp mọi người xung quanh nâng cao giọng:

“Thương Nguyệt Ngao Vân! Ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

“Nói cái gì?”

“Ta... ta hối hận, ngươi có thể không cần cười tởm cười hay.....”

Lời còn chưa nói hết, nàng liếc mắt đã thấy Thương Nguyệt Ngao Vân đang ngồi một bên, trên người vẫn là trường bào đen huyền cao ngạo.

Hả?

Hắn không phải chủ rể sao? Như thế nào sao lại không mặc áo bào đỏ thắm?

“Lộng Nhi! Ngươi tới rồi!” Hoa Diệu Nhi xốc lên khăn voan, cười hi hi nhìn muội muội.

Quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ, Hoa Lộng Nhi hoàn toàn ngốc lảng.

Tân nương là tỷ tỷ, đúng, nhưng là chú rể.....

“Ngươi là ai?” Tuấn lãng nam tử xa lạ kia, nàng chưa từng thấy qua nha.

“Lộng Nhi, ngươi như thế nào lại không chút lễ phép thế, hắn là hoàng tử phu tương lai của ngươi.” Đỏ mặt, Hoa Diệu Nhi trừng nàng liếc mắt một cái.

(tỷ phu là chồng của chị, thêm chữ “hoàng” vì là trong hoàng gia)

“Hoàng... Hoàng tử phu?!” Sững sốt một lúc lâu, nàng quay ra xem xét Thương Nguyệt Ngao Vân, lại quay lại nhìn biểu tỷ một cái.

“Đây là chuyện gì? Tỷ không phải gả cho Thương Nguyệt Ngao Vân sao?”

Như thế nào chú rể lại ngồi ghế trên, còn nam nhân bên cạnh tân nương lại là..... người khác?

“Xem ra hoàng tẩu đã bị dọa cho choáng váng.” (hoàng tẩu: chị dâu trong hoàng gia)

Ngồi trên ghế chủ vị, Thương Nguyệt Phi Hoàng bật cười khúc khích, “Hoàng huynh, ngươi không phải là nên cùng hoàng tẩu giải thích một chút sao?”

Bên môi gợi lên ý cười, Thương Nguyệt Ngao Vân nhìn về mặt ngốc lảng của Hoa Lộng Nhi, cảm thấy nàng lúc này thật vô cùng đáng yêu.

“Lộng Nhi của ta, ta chờ nàng thật lâu, rốt cuộc nàng cuối cùng cũng đã đến.”

Chậm rãi tiến lên, mặc kệ xung quanh là có người đang đứng xem, hắn làm càn đem Hoa Lộng Nhi kéo vào trong lòng ôm chặt.

Hắn đã hạ tiền đặt cược, cá xem nàng sẽ đến ngăn cản hôn lễ.

Chỉ cần nàng đến, liền có nghĩa nàng thừa nhận tâm ý chính mình, thừa nhận bản thân để ý hắn.

Nếu như nàng không đến—————

Hắn cũng không tính dễ dàng buông tha nàng, tuyệt đối sẽ lấy roi thúc ngựa đuổi tới Hoa Vũ quốc, bắt cóc nàng đem về, cả đời nhốt ở bên người hắn.

Vật nhỏ cố chấp lại không thành thực này, vì để bắt được nàng, hắn nhưng là tốn không ít tâm tư.

Hiện tại nàng là đã tự đem mình tới cửa, hắn liền tuyệt đối không rời tay khỏi nàng.

“Này... đây là chuyện gì?” Hoa Lộng Nhi nhìn hắn, lại quay đầu xem xét bốn phía, bị tình huống trước mắt làm cho hoàn toàn hồ đồ.

“Muốn kết hôn với Hoa Diệu Nhi không phải là ta, mà là đại thần trong triều, hắn cùng tỷ tỷ nàng lưỡng tình tương duyệt, hôm nay là hôn lễ hai người bọn hắn.” Nhìn nàng, Thương Nguyệt Ngao Vân ‘tốt bụng’ giải thích.

“A? Nhưng là..... Ngươi không phải tuyên bố nói muốn cưới tỷ tỷ làm phi sao?” Hoa Lộng Nhi há hốc mồm, ngơ ngác phản ứng lại.

“Lộng Nhi ngốc, tin này chẳng qua là để dẫn nàng tới, người ta muốn cưới không phải Hoa Diệu Nhi, mà là nàng, Hoa Lộng Nhi!” Cười khê giải thích, Thương Nguyệt Ngao Vân thâm tình nhìn nàng.

“Lấy ta?” Hoa Lộng Nhi trừng lớn mắt không tin.

“Đúng thế. Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho ta?” Ánh mắt hắn mị hoặc, bình tĩnh nhìn nàng.

“Lộng Nhi, ta lại cho nàng một cơ hội, nàng muốn cái gì? Chỉ cần nàng nói ra, ta sẽ làm được cho nàng.”

“Thật... thật sự?” Cánh môi, nàng chần chờ nhìn hắn, bỗng cảm thấy lời hắn như hàm ẩn thâm ý.

“Thật sự, chỉ cần nàng nói ra miệng.” Hắn mỉm cười trấn an.

Ánh mắt ngây ngốc chăm chăm xem xét hắn, loáng thoáng gì đó, Hoa Lộng Nhi tựa hồ hiểu được.

“Nếu là ta muốn người từ bỏ toàn bộ tiểu thiếp bên cạnh thì sao?” Nàng thật sâu nhìn hắn, nói ra nguyện vọng đầu tiên.

“Mấy ngày trước ta đều đã đem bọn họ ra ngoài hoàng cung, hiện tại ta, không giữ một nữ nhân nào bên người.” Ngoại trừ nàng, hắn không nghĩ muốn nữ nhân khác.

Lời nói của hắn làm cho đôi mắt linh động của nàng chậm rãi tròn to, trái tim thẳng thắn đập mạnh liệt, cánh môi nhin không được nhếch lên.

“Kia, nếu ta muốn người từ nay về sau chỉ yêu một mình ta, chỉ nhìn một mình ta, ngoại trừ ta ra, không được có một nữ nhân khác thì sao?”

Lời này vừa thốt ra, toàn bộ đại điện không khỏi ồ lên.

Nữ nhân này có phải quá lớn mật hay không, dám yêu cầu muốn nhiếp chính vương chuyên sủng nàng một người?!

Thương Nguyệt Ngạo Vân nở nụ cười, quay đầu nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng đang ngồi trên ghế hoàng đế.

“Có thể. Ta đáp ứng nàng, nữ hoàng chính là người làm chứng.”

“Đúng vậy, ta nghe rất rõ.” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười nói.

“Hoàng tấu, người yên tâm, nếu hoàng huynh làm trái lời, hừ hừ hừ..... Không cần đề ý ý kiến hắn, người muốn xử như thế nào ta đều đáp ứng ngay.”

“Thật sự?” Hoa Lộng Nhi nhú mày.

“Đương nhiên, quân vô hí ngôn (= quân tử không nói hai lời), tất cả chư vị ở đây đều chứng kiến!” Thương Nguyệt Phi Hoàng liếc mọi người một cái, vì hoàng huynh, bọn họ là đang lấy mặt mũi hoàng tộc ra để đánh cược.

“Lộng Nhi, bây giờ nàng là đã yên tâm đi?” Nhìn tiểu nha đầu trong lòng, Thương Nguyệt Ngạo Vân cười hỏi, “Hiện tại nàng có bằng lòng làm vương phi của ta?”

“Nguyện ý! Đương nhiên nguyện ý, ta nguyện ý!” Nàng vui vẻ vòng tay qua gáy ôm lại hắn, “Ta còn muốn nói với chàng, kỳ thật ta đã sớm yêu chàng!”

Hành động của hắn, làm cho nàng đánh mất bất an vốn đang giày vò trong tâm, cam tâm tình nguyện đem tấm lòng dâng hiến cho hắn.

“Ta biết, bởi vì ta cũng yêu nàng, yêu nha đầu xảo quyết lại cố chấp này.” Thương Nguyệt Ngạo Vân cười khẽ đáp lại, trước mặt mọi người hôn lên môi nàng.

Từ một đêm kia khi nàng tưởng thôi miên được hắn, tâm của hắn cũng đã rơi mất vào trong đôi mắt trong suốt long lanh linh động kia, rốt cuộc không thể tự kiềm chế.

Hắn cam tâm bị ánh mắt kia thôi miên, thật sâu luân hồi ở trong đó———

Cho đến vĩnh viễn.

~♥~

_ - HOÀN - _

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Đùa Giỡn Tâm Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.